

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB INDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

8

AUGUST

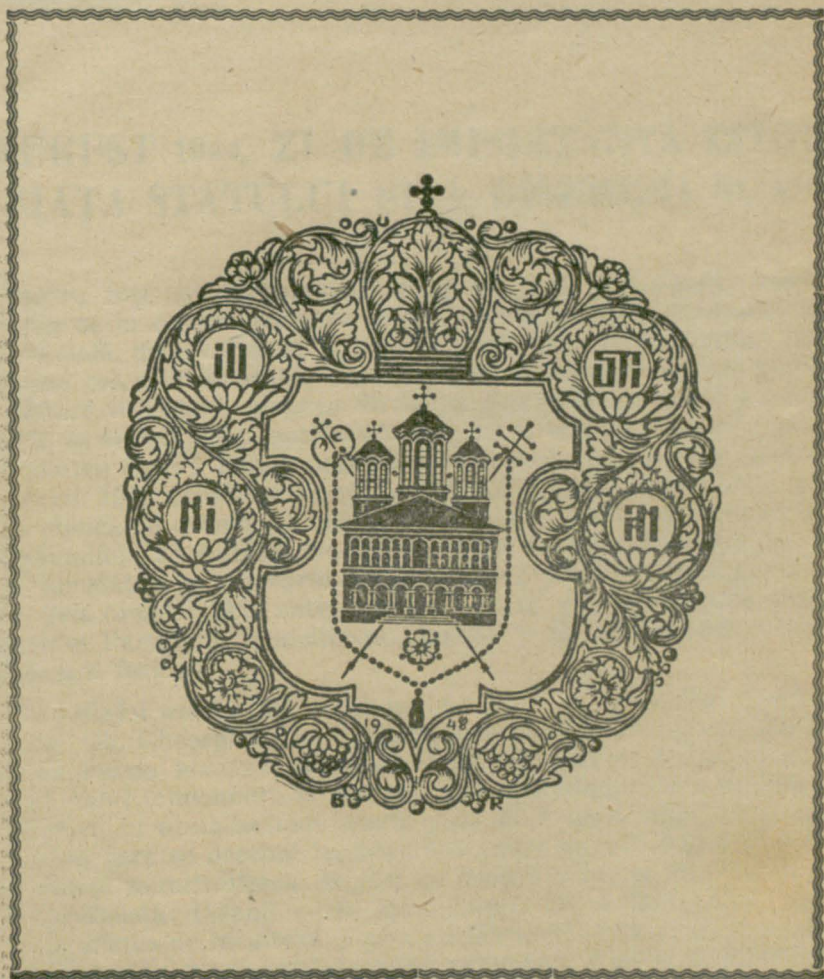
ANUL XII

1953

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

23 AUGUST 1944, ZI DE IMPORTANȚĂ ISTORICĂ ÎN VIAȚA STATULUI ȘI A BISERICII NOASTRE

Pentru toți cei ce participă activ la viața tumultuoasă, care svănește din ce în ce mai puternic și mai rodnic în toate domeniile de activitate socială, dela un capăt la altul al țării, ziua de 23 August 1944 este și rămâne cea mai de seamă dată din istoria noastră contemporană. Căci ziua eliberării Patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică reprezintă, în același timp, zorii unei vieți noi și mai bune, după care a răvnit și pentru care a luptat poporul nostru muncitor veacuri de-a rândul. 23 August 1944 constituie premiza sfârșitului epocii capitaliste la noi în țară și stânca de granit, pe care se va ridica în viitor măreața construcție a socialismului. 23 August 1944 este izvorul din care decurg toate drepturile și libertățile cu adevărat democratice pentru marea clasă a muncitorilor dela orașe și dela sate; este pedestalul pe care această clasă—sub conducerea Partidului Muncitoresc Român — își construiește o viață mai bună și mai fericită.

Cu prilejul aniversării a 30 ani de luptă a Partidului clasei muncitoare, Dl. Gh. Gheorghiu-Dej, conducătorul iubit al întregului popor muncitor din Patria noastră, referindu-se la trecutul de suferințe și de împilări al clasei muncitoare și arătând marea însemnătate a făuririi puterii noi de Stat, în urma actului istoric dela 23 August 1944, ca și zările de viață nouă care se deschid înaintea oamenilor muncii dela noi, a zis: «A-mintească-și muncitorimea de anii de neagră robie și silnicie, de exploatarea capitalistă; țărani — de jaful moșierilor și chiaburilor; intelectuali — de starea de incultură și obscurantism; tineretul — de lipsa de drepturi, de desmățul propagandei șovine huliganice, menită să îndobitocască pe cei tineri; femeile — de înjosirea și umilința la care erau supuse la fiecare pas, pe vremea când în țara noastră a dominat burghezia și moșierimea. Privească astăzi în jurul lor și vor vedea ridicându-se mari șantiere de construcție a socialismului, câmpurile rodind pentru cei ce le mun-

cesc, căi largi spre un viitor luminos, deschis tuturor oamenilor muncii. Toate acestea se datoresc faptului că la noi în țară, puterea nu se mai află în mâinile burgheziei și moșierimii, ci în mâinile clasei muncitoare, că forța politică conducătoare, în țara noastră, este Partidul Muncitoresc Român»¹⁾.

Ziua de 23 August 1944, a însemnat o eră nouă pentru poporul muncitor din țara noastră, căci eliberarea țării noastre de către glorioasa Armată Sovietică, a dat puțința clasei muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, sub conducerea Partidului clasei muncitoare, să înfrângă împotrivirea moșierilor și capitaliștilor, cari urmăreau să vândă din nou țara imperialiștilor străini și a dat puțința clasei muncitoare să zdrobească puterea politică a claselor exploatoare, făurind astfel Republica Populară Română, un stat de tip nou, un stat de democrație populară. De aceea, după cum a subliniat dl. Gh. Gheorghiu-Dej, «smulgerea puterii politice din mâinile clasei exploatoare de către proletariat, reprezintă cucerirea fundamentală a oamenilor muncii din România»²⁾. Intr'adevăr, numai în felul acesta poporul muncitor, dela noi din țară, a devenit cu adevărat stăpân, într'o țară liberă.

Dar făurirea puterii noi de stat, chiar și după 23 August 1944, nu a fost cu puțință, decât numai prin luptele neconținute și susținute duse de clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, sub conducerea Partidului clasei muncitoare și sub călăuzirea învățăturilor lui Marx-Engels-Lenin-Stalin. Trei au fost etapele mai însemnate, pe care le-a străbătut țara noastră, după 23 August 1944; prima etapă, caracterizată prin lupta pentru înlăturarea din Guvern a partidelor istorice, s'a încheiat la 6 Martie 1945, prin venirea la cârma țării a Guvernului Groza; a doua etapă, care se încheie cu abolirea monarhiei, la 30 Decembrie 1947, se caracterizează printr'o seamă de reforme de mare însemnătate, ca: reforma agrară, etatizarea Băncii Naționale și reforma monetară; în fine, a treia etapă, care a început prin actul revoluționar — proclamarea Republicii Populare Române — se caracterizează printr'o serie de mari acțiuni revoluționare, menite să dea o altă înfățișare Patriei noastre: naționalizarea industriilor și trecerea la socializarea treptată a mijloacelor de producție și în domeniul agricol. Cele două planuri anuale de Stat au făcut cu puțință trecerea la primul nostru Plan Cincinal și cu aceasta la începerea construirii bazelor socialismului la noi în țară.

Constituția Republicii Populare Române, din Septembrie 1952, consacra rezultatele obținute până acum de oamenii muncii, în frunte cu clasa muncitoare, în opera de construire a societății socialiste în țara noastră, rezultate care constituiesc, în același timp puterea de plecare spre noi victorii și care nu ar fi fost cu puțință de obținut fără actul istoric dela 23 August 1944. De altfel, însăși Constituția aceasta, care este legea de bază a Statului nostru democrat popular, pecetluște, cum nu se poate mai bine, importanța zilei de 23 August 1944, atunci când zice: «Republica Populară Română a luat naștere ca urmare a victoriei istorice a Uniunii Sovietice asupra fascismului german și a eliberării României de către glorioasa Armată Sovietică, eliberare care a dat puțința popo-

1. Gh. Gheorghiu-Dej, Articole și cuvântări, ed. P. M. R., 1952, ed. II, p. 566.
2. *Idem*, *loc. cit.*

rului muncitor, în frunte cu clasa muncitoare, condusă de Partidul comunist, să doboare dictatura fascistă, să nimicească puterea claselor exploatare și să făurească statul de democrație populară, care corespunde pe deplin intereselor și năzuințelor maselor populare din România»³⁾).

Ziua de 23 August 1944, a însemnat, astfel, un popas sărbătoresc între două lupte: lupta de veacuri, dusă de poporul muncitor împotriva exploatatorilor de tot felul și lupta cea nouă, pentru realizarea stării de dreptate și de mai bine social, în care fiecare muncitor să se poată bucura nestingherit și din plin de roadele muncii și strădaniilor lui. «Astfel — zice mai departe Constituția R. P. R., — s'a putut încununa cu o victorie istorică lupta de secole, dusă de poporul muncitor român, pentru libertate și independența națională, luptele eroice ale clasei muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare, pentru doborârea regimului capitalisto-moșieresc și scuturarea jugului imperialist»⁴⁾).

Trecerea puterii politice în mâna clasei muncitoare, în frunte cu Partidul ei, a avut ca urmare declararea Republicii Populare Române ca «stat al oamenilor muncii dela orașe și sate»⁵⁾ și ridicarea muncii la rangul de «datorie și chestiune de onoare pentru fiecare cetățean capabil de muncă»⁶⁾).

Printre drepturile mai de seamă pe care Constituția R. P. R., le asigură cetățenilor statului nostru, drepturi cu totul necunoscute înainte de 23 August 1944, notăm aici:

a) **Dreptul la muncă**, adică dreptul de a căpăta o muncă garantată și plătită potrivit cu cantitatea și calitatea ei⁷⁾. Acest drept este ceva cu totul necunoscut în constituțiile burgheze. În societatea capitalistă unde bântuie criza și șomajul, înscrierea unui astfel de drept ar însemna în același timp actul de moarte al societății capitaliste. Este suficient să ne gândim la situația în care se găsea muncitorimea și la noi în țară înainte de 23 August 1944, pentru ca să înțelegem spiritul cel nou care stă la baza statului nostru democrat popular: silită să muncească pe salarii derizorii, sau, dacă nu, să îngroașe numărul șomerilor, muncitorimea noastră asuda din greu pentru umplerea buzunarelor fără fund ale exploataților hrăpăreți. Și, situația dela noi din țară, dinainte de 23 August 1944, este numai o imagine slabă de ceea ce se petrece cu muncitorimea din centrele industriale ale țărilor capitaliste de astăzi, sau cu muncitorimea din colonii. Astăzi nimeni nu mai fură munca muncitorilor noștri, deoarece mijloacele de producție nu mai sunt proprietate particulară, ci socialistă, iar economia țării noastre este planificată, punându-se cu aceasta capăt, pentru totdeauna, crizelor și șomajului. Industrializarea țării, ridicarea de noi și noi fabrici și uzine, marile șantiere ale socialismului și largirea necontenită a întreprinderilor existente, fac tot mai simțită nevoia de cadre noi de muncitori și tehnicieni. O dovadă grăitoare despre aceasta este și faptul că în anii economiei planificate numărul muncitorilor a crescut cu peste 200.000 anual. Pe de altă parte ridicarea califi-

3. Vezi *Constituția R. P. R.*, d'n Septembrie 1952, Cap. introductiv.

4. *Ibidem*.

5. *Constituția R. P. R.*, art. 1.

6. *Ibidem*, art. 15.

7. *Ibidem*, art. 77.

cării profesionale a muncitorilor, la locul de muncă se urmărește cu multă atenție pretutindeni, îmbunătățind posibilitatea de câștig a muncitorilor, căci salarizarea, la noi, are astăzi la bază principiul socialist al retribuției după cantitatea și calitatea muncii.

b) **Dreptul la odihnă**, care este asigurat prin stabilirea zilei de muncă la 8 ore pentru muncitori și funcționari, reducerea zilei de muncă sub 8 ore pentru diferite profesii cu condiții de muncă grele și pentru secții cu condiții de muncă foarte grele, stabilirea de concedii plătite pentru toți muncitorii și funcționarii și punerea la dispoziția oamenilor muncii a caselor de odihnă, sanatoriilor și instituțiilor culturale⁸⁾, este un drept de care muncitorimea noastră numai astăzi se poate bucura din plin. Vilele confortabile din localitățile balneo-climaterice, care în timpul regimului burghez-moșieresc erau locașuri de desfrâu ale exploataților și care rămăneau cu totul inaccesibile oamenilor muncii, au devenit astăzi locuri de odihnă pentru muncitori, tehnicieni, ingineri și funcționari. Grija pentru omul muncii, grija pentru bunăstarea și fericirea lui este proprie numai unui stat, în care puterea aparține oamenilor muncii, așa cum este statul nostru democrat popular. Dreptul la odihnă este una dintre marile cuceriri ale oamenilor muncii din țara noastră, un rod al victoriilor lor pe drumul socialismului, e urmarea măreață a istoricului act din 23 August 1944.

c) **Asigurările sociale**. Dreptul la asigurare materială la bătrânețe, în caz de boală sau incapacitate de muncă este garantat în Patria noastră prin dezvoltarea largă a Asigurărilor Sociale ale muncitorilor și funcționarilor pe socoteala statului, prin asistența medicală gratuită, acordată tuturor celor ce muncesc și prin punerea stațiunilor balneare și climaterice la dispoziția oamenilor muncii⁹⁾.

Statul nostru, care este un stat al oamenilor muncii a ridicat grija pentru om la rangul de lege. «Omul este cel mai prețios capital». Datorită asigurărilor sociale muncitorii Patriei noastre se bucură împreună cu familiile lor de asistența medicală gratuită. Numărul unităților medicale sporește continuu. Ca o consecință a grijii deosebite pe care statul nostru democrat popular o acordă oamenilor muncii, mortalitatea generală a scăzut mult și este în continuă scădere.

Mama și copilul se bucură în Republica noastră Populară de o soliditate dintre cele mai mari, iar în cadrul ajutorului familial, de stat se acordă familiilor cu mai mulți copii ajutoare foarte însemnate. Creșele, căminele de copii, concediile de maternitate plătite, ajutorul pentru rufăria copilului nou născut și ajutorul de alăptare sunt lucruri nemai cunoscute în trecut la noi și deopotrivă de necunoscute în țările capitaliste. Pentru o ilustrare a superiorității sistemului socialist față de sistemul burghez-capitalist este suficient să arătăm aici că în timp ce bugetul asigurărilor sociale de stat s'a ridicat la noi în țară, în anul 1952, la suma de lei 1.128.500.000, în S. U. A., prevederile bugetului general însumează 74% cheltuieli pentru înărmare și numai 1% pentru ocrotirea sănătății publice. Așa se face că în S. U. A., în cursul anului 1951, au murit

8. *Constituirea R. P. R.*, art. 78.

9. *Ibidem*, art. 79.

1.000.000 muncitori din cauza lipsei de asistență medicală, iar din două milioane de muncitori accidentați, în același an, 420.000 au devenit incapabili de muncă și au rămas muritori de foame.

d) **Dreptul la învățătură** este asigurat prin învățământul elementar obligatoriu și gratuit, prin sistemul bursei acordate studenților și elevilor merițoși și prin organizarea învățământului profesional gratuit pentru cei ce muncesc¹⁰). Datorită grijii deosebite pe care o poartă statul nostru învățământului și condițiilor în care se face învățământul, numărul elevilor și studenților a crescut în timpul din urmă în chip considerabil. Astfel, în învățământul mediu tehnic, dela 15.685 elevi câți se găseau în 1938/39, s'a ajuns la 111.346 elevi în 1951/52; în învățământul profesional, dela 61.372 elevi câți se găseau în 1938/39, s'a ajuns la 106.953 în 1951/52, iar în învățământul superior dela 28.728 studenți, câți se găseau în 1938/39, s'a ajuns la 55.321 în 1951/52 și numărul lor este în continuă creștere la școlile de toate gradele.

S'au depus efortări susținute pentru lichidarea moștenirii funeste a analfabetismului, lăsate de fostele regimuri burghezo-moșierești. Din cei 4.000.000 de analfabeți, recenzați la preluarea puterii de către clasa muncitoare, la sfârșitul anului 1951 nu mai rămăseseră decât un singur milion, iar de atunci și până astăzi numărul lor este într'o rapidă scădere, țara noastră ambiționând la titlul de țară fără analfabeți, așa cum este astăzi marea și puternica noastră vecină dela Răsărit, Uniunea Sovietică.

Pentru pregătirea a noi cadre tehnice au luat ființă școli speciale de 2 ani pentru muncitori și cursuri speciale de 4 ani pentru pregătirea de inginerii din rândurile stahanoviștilor. Spre deosebire de ceea ce a fost în trecut, școlile și-au deschis largi porțile pentru primirea muncitorilor și a fiilor de muncitori. Minoritățile naționale își au școlile lor cu limba de predare maternă, iar statul tipărește manualele didactice ale tuturor. Locașuri noi de școli se ridică pretutindeni în țară, iar elevilor li se crează condițiuni din ce în ce mai bune pentru învățătură.

Contrastul dintre țara noastră și țările de sub regim capitalist și exploator este deosebit de izbitor și din punct de vedere al învățământului. În S. U. A., țara în care guvernează trust-manii și monopolistii miliardari sunt astăzi peste 20.000.000 analfabeți. Peste 4.000.000 copii de vârstă școlară nu pot învăța din lipsă de școli, iar alți 5.500.000 copii învață în școli pe jumătate dărâmate și insalubre. În țara cu cei mai mulți bogătași 40% din școli funcționează în magazii, șoproane și hambare. Cât privește problema învățământului în țările coloniale, ea este ca și inexistentă.

Dar în afară de drepturile despre care am amintit mai sus și de altele tot atât de importante, pe care le vedem asigurate pentru prima dată în țară la noi oamenilor muncii, Constituția R. P. R., mai conține și o seamă de libertăți pe care Statul nostru de democrație populară le acordă cetățenilor lui. Astfel: libertatea cuvântului, libertatea presei, libertatea întrunirilor și a meetingurilor, libertatea cortegiilor și a demonstrațiilor de stradă și mai presus de toate acestea libertatea de conștiință.

10. *Constituția R. P. R.*, art. 80.

Art. 84 din Constituția R. P. R., glăsuiește: «Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române.

«Culte religioase sunt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române».

După cum celelalte drepturi și libertăți acordate de statul nostru democrat popular sunt lucruri reale, de care se pot bucura în voie toți cetățenii loiali ai Patriei noastre, tot astfel și libertatea de conștiință, pe care Constituția R. P. R., o garantează cetățenilor noștri, este un lucru real pe care numai dușmanii răuvoitori ai Patriei noastre, de peste hotare mai încearcă să-l răstălmăcească. Este de altfel și greu, pentru cei ce trăiesc în statele capitaliste, unde drepturile și libertățile cetățenești, înscrise în constituții și legi, rămân de cele mai multe ori doar literă scrisă, să se înțeleagă amploarea și realitatea drepturilor și libertăților pe care statul nostru democrat popular le acordă cetățenilor săi. Căci chiar și la noi în țară, înainte de 23 August 1944, sub regimurile burghezo-moșierești drepturile și libertățile cetățenilor, printre care și libertatea de conștiință și de confesiune rămăneau în majoritatea cazurilor doar lucruri scrise pe hârtie. Astfel, Constituția noastră din 1866, cu modificările ulterioare și mai ales aceea din 1923, declara solemn că «Libertatea conștiinței este absolută» și că «Statul garantează tuturor cultelor, deopotrivă libertate și protecțiune, întrucât exercițiul lor nu aduce atîngere ordinii publice, bunelor moravuri și legilor de organizare ale Statului» (art. 22). Ceva mai mult: legea pentru Regimul general al Cultelor din 1928, specifică în art. 2 că «Împiedecarea exercițiului liber al oricărui cult se va pedepsi potrivit dispozițiilor respective din codul penal», iar Codul Penal în art. 209.—212, indică pedepsele care urmau să se aplice pentru împiedecarea exercițiului liber al oricărui cult.

Dar dacă aceasta era situația în drept, în fapt Statul însuși, începând cu 1933, vine cu o seamă de măsuri prohibitive, interzicând mai întâi o parte dintre asociațiile religioase, pentru ca încetul cu încetul să ajungă, în Iulie 1943, la interzicerea funcționării oricărei asociații religioase, și la confiscarea întregii lor averi.

Pe de altă parte bun placul statului nu s'a manifestat numai cu privire la asociațiile religioase (secte), ci el a atins însuși principiul deopotrivă libertății și protecțiunii tuturor cultelor, introducând în drept anumite discriminări și acordând în fapt anumite liberalități anumitor culte. Astfel, Constituția din 1923 acordă Bisericii creștine ortodoxe și Bisericii greco-catolice titlul de Biserică «românești», iar Bisericii Ortodoxe, îndeosebi, titlul de Biserică «dominantă». Pe de altă parte, însă, prin concordatul încheiat în 1927, între Statul Român și Vatican, Biserica «românească» greco-catolică era considerată ca un simplu rit al Bisericii romano-catolice și fusese inclusă, astfel, într-o convenție internațională, ca proprietate a unei puteri străine, căreia, conducătorii vremii de atunci, lipsiți de cele mai elementare simțăminte patriotice, îi acorda privilegiu mult mai mari decât celorlalte culte și decât însăși Bisericii românești «dominante» și averi imense din patrimoniul Statului, favorizând închip deosebit cultul catolic, în defavoarea tuturor celorlalte culte și călcând,

ei înșiși, prin aceasta, principiul constituțional al libertății și protecțiunii deopotrivă a tuturor cultelor religioase din țară.

Cu toate că «Patrimoniul Sacru» al Vaticanului, dela noi din țară, alcătuit din averile pe care guvernânții timpului le oferiseră în dar, fără niciun temei legal Bisericii romano-catolice, puteau fi în stare să acopere cu prisosință toate trebuințele de existență și de acțiune ale «riturilor» romano-catolice dela noi din țară, totuși, Biserica romano-catolică a continuat să se bucure de salarii pentru clerul său și de diferite ajutoare din bugetul Statului, care reprezentau sume comparativ mult mai mari decât acelea pe care le primea Biserica «dominantă», fără să mai adăogăm că unele dintre cultele religioase din țară erau cu totul excluse dela orice salarii și subvenții. Așa se face că în timp ce media anuală a salariilor personalului clerical romano-catolic, raportată la cap de credincios, a fost în perioada 1940—1942 de lei 337,10, iar a personalului cultelor așa zise minoritare de lei 95,55, pentru personalul clerical ortodox, această medie a fost numai de lei 90,30. Deaceia, «pe drept cuvânt au putut să spună unii prelați ai Bisericii Ortodoxe Române, că era o ironie să se mai vorbească de o Biserică Ortodoxă Română dominantă... și că dacă ei pot avea o dorință, aceasta este ca să li se acorde și lor un tratament egal cu catolicii»¹¹).

Discriminarea aceasta în ceea ce privește ajutorul bugetar pe care regimurile burghezo-moșierești îl acorda cultelor religioase din țară, înainte de 23 August 1944, este numai un aspect — și cel mai nevinovat — al mult trâmbițatei deopotrivă libertăți și egalități a cultelor religioase în fața legilor și a Statului de odinioară. Căci discriminarea cultică își avea laturile ei mult mai grave. Credincioșii cultelor neoprotestante, bună oară, erau târiți pe la jandarmeriile rurale, bătuți, batjocoriți și aruncați prin închisori, iar casele lor de rugăciuni închise sau distruse. Slujitorii cultului mozaic, împreună cu credincioșii acestui cult, victime ale ideologiei rasistofasciste, erau aruncați în lagăre de concentrare, sau îngrediți în ghettouri, disprețuiți și supuși la tot felul de privațiuni și torturi, iar templele lor pângărite și distruse, în bună parte, de către cetele huliganice, care acționau cu asentimentul guvernânților pro-fasciști, sau fasciști. Clerul ortodox, tratat cu vitregie de trecutele regimuri și fără o îndrumare și un control sever din partea autorității bisericesti superioare, singura în stare să reîmprospăteze în sufletele celor mai slabi dragostea de misiunea apostolică, fusese atras într'o măsură oarecare, în pătimașele lupte politice care se dădeau fie între partidele politice istorice, fie între mișcările de dreapta și partidele politice istorice, Dacă, în genere, situația Bisericii Ortodoxe Române se deosebea cu totul de situația Bisericii Ortodoxe din Rusia țaristă, unde «Biserica Ortodoxă era o parte componentă a mașinei guvernamentale a Statului»¹²), politicienii regimurilor burghezo-moșierești, dela noi, ca și cei ai mișcărilor de dreapta, isbutiseră să transforme o mică mioritate din clerul ortodox în instrumente ale lor, lăsând să cadă asupra întregii Biserici oprobiul că ar participa la o altă politică decât aceea de veacuri a ei, politica Mântuitorului Iisus Hristos, datorită

11. *Culte Religioase în R. P. R.*, Edit. Ministerului Cultelor, 1949, p. 8-9.

12. *Fedorov F.*, *Religia și Biserica în U.R.S.S.*, Moscova, Edit. în limbi străine, 1944, pag. 3.

căreia ea fusese întotdeauna altături de popor și de nevoile și suferințele lui. În fine, în lumea cosmopolitismului orășenez se făceau din ce în ce mai simțite tendințele proselitistice ale unor confesiuni religioase din Apus, pătrunse la noi odată cu capitalul străin, care invadase și subjugase toate ramurile de economie ale Statului. Snobismul burgeziei românești isbutise să imprime păturii așa zisă culte a burgeziei moda de a se adăpa din ce în ce mai mult din «fântânile Apusului», îndepărtându-se cu totul dela izvorul cel limpede al «credinței strămoșești», care fusese dealungul veacurilor leagănul de mângâiere și nădejdea de mai bine a celor mulți și umili, a celor apăsați și năpăstuiți. Și înclinarea aceasta a burgeziei din țara noastră în fața «luminilor» Apusului nu putea decât să îndreptățească nădejdea unora dintre cultele religioase ale Apusului în cuceririle religioase după care însetau de veacuri și să determine în lăuntrul țării o recrudescență a prozelitismului religios care nu prevestea nimic bun în ceea ce privește bunele raporturi dintre cultele religioase.

Pentru completarea acestui tablou dezolant cu privire la starea în care se găseau cultele și în primul rând Biserica Ortodoxă Română, înainte de 23 August 1944, nu mai putem adăuga decât propaganda antisovietică referitoare la libertatea de conștiință și libertatea religioasă pe care, din motive deosebite o întreținea, prin literatură plâsmuită ad-hoc, pe deoparte fascismul german, iar pe de altă parte unele confesiuni religioase din Apus: fascismul german, pentru pofta lui de dominație terestră și economică mondială, iar cultele din Apus, pentru pofta lor de dominație spirituală și ca instrumente ale capitalismului imperialist apusean, străduindu-se să convingă pe clericii și dreptcredincioșii ortodocși că tot mai bine s'ar simți în țarul capitalismului exploator al Apusului, decât sub comunismul rusesc, care după pretențiunile lor ar fi distrus bisericile și ar fi desființat pe preoți.

Numai meditănd atent la toată această stare haotică dela noi, dinaintea celui de-al doilea război mondial, ca și din timpul lui, ne putem da seama, cu adevărat, ce a însemnat 23 August 1944 și pentru cultele dela noi din țară și îndeosebi pentru Biserica Ortodoxă Română. Ne-am desțepțat, după o noapte de beznă întunecată, în zorii unei zile menite să reverse lumina ei asupra tuturor nedumeririlor, să pună în evidență strălucitoare adevărul și să ne dea posibilitatea de a regăsi drumul cel adevărat al misiunii noastre sacerdotale și pastorale, pe care înaintașii noștri s'au străduit veacuri de-arândul, alături de popor și pentru popor.

Nimic nu a fost mai revelator pentru noi, după 23 August 1944 decât cunoașterea stării cultelor religioase din marea țară a socialismului, împotriva căreia propaganda fascistă, ca și cea imperialistă apuseană aruncase cu atâta venin, înaintea celui de-al doilea război mondial ca și în timpul lui. Am putut vedea și ne-am putut convinge, astfel, că în Uniunea Sovietică Biserica nu numai că nu a fost nimicită și preoții nu numai că nu au fost desființați, ci că ea activează și se bucură de toată libertatea în ceea ce privește activitatea ei.

23 August 1944, aduce astfel pentru toate cultele din țară o libertate reală de manifestare, așezându-le pe picior de egalitate în fața legilor și în raporturile lor cu Statul. Discriminarea cultică ia acum sfârșit pentru totdeauna, odată cu discriminarea rasială. Noul regim al cultelor se

precizează, în chip hotărît, în anul 1948, prin trei mari acte săvârşite de Statul nostru democrat popular şi anume: a) Constituţia R. P. R., din 1948; b) abolirea concordatului cu Vaticanul şi c) publicarea legii pentru Regimul general al Cultelor.

a) Constituţia R. P. R., din 1948, prin art. 27, consfinţeşte libertatea conştiinţei şi a credinţei religioase a tuturor cetăţenilor Patriei noastre. Ea declară egali în faţa legii pe toţi cetăţenii, fără deosebire de sex, naţionalitate, rasă, grad de cultură şi religie, oprind şi pedepsind manifestările de ură religioasă sau de prigoană, pe motive religioase. Biserica este despărţită de Stat şi şcoala de Biserică. De acum înainte nu mai sunt cu putinţă imixtiuni ale Bisericii în chestiunile politice. Învăţământul public devine un drept exclusiv al Statului: «Nicio confesiune, congregaţie sau comunitate religioasă nu poate deschide sau întreţine instituţii de învăţământ general». Orice cult, însă, are dreptul să-şi organizeze şcoli pentru pregătirea personalului clerical respectiv. Locaşurile de închinare, devin din acest moment, pe lângă locaşuri de sfinţire, cum erau în trecut, adevărate locaşuri de învăţământ religios pentru credincioşi.

b) Abolirea legii concordatului cu Vaticanul desfiinţează privilegiile deosebite de care se bucura Biserica romano-catolică faţă de celelalte culte dela noi din ţară, ca pe unele care contraveneau principiului constituţional al deopotrivă libertăţii şi egalităţii tuturor cetăţenilor şi tuturor confesiunilor în faţa legilor şi a Statului. Concordatul cu Vaticanul dădea temei legal pentru favorizarea unui cult religios faţă de celelalte. Ori, în Statul nostru democrat popular de tip nou asemenea lucruri nu mai pot dăinui: aici legile discriminatorii nu mai au niciun loc, după cum nici interpretarea burgheză a legilor nu mai este cu putinţă; legile de astăzi au aceeaşi putere şi aceeaşi valoare pentru toţi cetăţenii ţării, fără excepţie.

c) Legea pentru Regimul general al Cultelor, dă posibilitatea cultelor să se organizeze şi să funcţioneze cum vor înţelege mai bine, pentru îndeplinirea misiunii lor în cadrul vieţii sociale noi a Statului nostru.

Dacă de pe urma acestor salutare măsuri luate de conducerea Statului nostru democrat popular au avut de profitat toate cultele din ţară, apoi profitul cel mai mare a ştiut să-l scoată, prin Întâistătătorii ei, Biserica Ortodoxă Română, cenuşereasa trecutelor regimuri politice, împoţonată cu titlul pompos de «dominantă».

«Datorită libertăţii religioase, asigurată de regimul nostru — observa I. P. S. Patriarh Justinian într'o pastorală din 27 Februarie 1949 — avem astăzi sub nemijlocita conducere a Bisericii şcoli teologice atâtea câte erau de trebuinţă pentru nevoile noastre — din care suntem deplin încredinţaţi că vor ieşi slujitori ai altarelor conştiinţi de misiunea lor evanghelică, dar şi cetăţeni devotaţi Statului şi poporului pe care-l păstoresc... În Institutele Teologice, în afară de studenţii cari vor fi pregătiţi temeinic, după îndrumările Sf. Sinod, am chemat şi pe preoţii, să vină pentru puţină vreme ca să se adape din nou dela izvorul curat al adevăratei învăţături creştine, spre a se putea reînnoirea la altare întăriţi şi luminaţi, pentru munca ce au de dus. Chemându-i la această reînnoire a cunoştinţelor evanghelice, le amintim cuvântul Apostolului neamurilor:... «a venit vremea şi ceasul să ne deşteptăm din somn. Noaptea a trecut şi s'a apro-

piat ziua. Să lepădăm, dară, lucrurile întunerecului și să ne îmbrăcăm în veștmântul luminii»¹³).

Intr'adevăr, preoțimea noastră ortodoxă, datorită chemărilor neobosite ale Întâistătorului Sfintei noastre Biserici și ale Sf. Sinod, a revenit la adevărata ei misiune, dela care fusese smulșă sub trecutele regimuri de incurie pentru binele poporului și de jaf pentru bunurile lui, devenind astfel un factor activ de cooperare la binele și ridicarea credincioșilor Sfintei noastre Biserici. «Sub îndrumarea Sf. Sinod — spunea I. P. S. Patriarh Justinian, în cuvântarea rostită la deschiderea Aduării Naționale Bisericești, din 6 Iunie 1949 — din școalele noastre vor ieși de acum înainte preoți cari să slujească și dreptei credințe și învățături a Bisericii lui Hristos, dar și norodului pe care-l păstoresc. Ei își vor uni puterile lor cu ale milioanei de credincioși, întru înălțarea și înflorirea scumpei noastre Patrii, în care libertatea credinței este proclamată și apărată de însuși poporul nostru»¹⁴).

Consecința deplinei libertăți religioase a cultelor din țara noastră a fost inaugurarea unui nou spirit în raporturile interconfesionale. Egalitatea desăvârșită a tuturor cultelor religioase în fața legilor Statului nostru democrat popular a făcut cu puțință eliminarea tuturor animozităților pe care le întreținea protecțiunea deosebită și favoritismul arătat de trecutele regimuri unor anumite culte în detrimentul celorlalte. O eră de prietenie și de colaborare în vederea studierii în comun a metodelor de a se face cât mai folositoare obștii și de unire a puterilor pentru preîntâmpinarea și înlăturarea tuturor calamităților care amenință omenirea, a început acum. Inițiativa I. P. S. Patriarh Justinian, dela 23 Iunie 1949, de a convoca la o consfătuire, la palatul patriarhal, pe toți șefii cultelor din R.P.R., nu a fost decât urmarea firească a noiei stări de lucruri care și făcuse loc în raporturile dintre culte după 23 August 1944, datorită abolirii tuturor legiuirilor și acordurilor care creiau o inegalitate de drepturi între cultele de pe teritoriul țării. Cu ocazia unei alte consfătuiri de felul acesta, care a avut loc la 19 Decembrie 1950, șefii cultelor din R. P. R., adresând credincioșilor de tot felul o «chemare», printre altele le spuneau: «Pentru întâia oară în istoria scumpei noastre țări — care a fost sfâșiată în trecut de atâtea lupte și dușmăni dintre fiii ei de diferite naționalități și credințe religioase — păstorii sufletești ai tuturor credincioșilor din Republica Populară Română își îndreaptă, laolaltă, cuvântul lor de povățuire și îndrumare, către voi cei ce purtați în inimile voastre o caldă credință religioasă»¹⁵). Intr'adevăr, este pentru prima dată când s'a putut realiza o astfel de armonie între toate cultele din țară. «Dar noi suntem datori să recunoaștem — zice mai departe «chemarea» — că această minunată armonie între Bisericile noastre nu ar fi fost cu puțință, dacă nu s'ar fi statornicit de către Cărmuirea cea nouă și dreaptă a țării noastre, o deplină libertate religioasă și o desăvârșită egalitate în fața legilor, pentru toate cultele. Ne amintim, cu inimile îndurerate, de ura și desbinarea pe care le-au semănat între noi, cu ani în urmă, cei ce voiau să tragă foloase

13. *Culte religioase în R. P. R.*, pag. 117.

14. *Justinian Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Apostolat Social, IV, Pilde și îndemnuri în lupta pentru pace, București, 1952, pag. 54.*

15. *Apostolat Social, IV, pag. 479.*

din luptele interconfesionale. Ne amintim cât sânge frăţesc a curs, câte suferinţe şi lacrimi au umplut pământul, în urma vrăjmaşilor aţâtaţi din umbră de cei ce nu aveau nimic sfânt în sufletele lor. Mulţi s'au lăsat ademeniţi de valul de ură semănată de duşmani, mulţi au părăsit calea cea dreaptă, poruncită de Dumnezeu. Dar Cerescul Părinte, care-şi iubeşte făpturile Sale, ne-a arătat iară drumul pe care-l pierduserăm. Acesta este drumul păcii, pe care suntem datori să nu-l mai părăsim niciodată». Iar cu ocazia unei a treia consfătuiri a şefilor cultelor religioase din ţară, care a avut loc la 25 Noembrie 1952, Dl. Florea Dumitru, preşedintele cultului Adventist, a spus: «Statul de azi ne-a dat libertatea mult dorită. De aceea noi îi datorăm toată dragostea, devotamentul şi loialitatea. Suntem de acord cu înaltele principii ce stau la baza regimului nostru, care a desfiinţat discriminarea naţională şi religioasă între cetăţeni, care acordă drepturi depline şi reale, indiferent de naţionalitate, sex şi credinţă religioasă, care a pus capăt şovinismului, care uneşte masele sub steagul democraţiei şi păcii, care zideşte cu elan o lume nouă şi care depune eforturi pentru atingerea unui nivel de trai cât mai bun şi mai îmbelşugat al oamenilor muncii»¹⁶).

Dar deplina libertate religioasă garantată tuturor cetăţenilor Patriei noastre a mai avut ca urmare un fapt de o deosebită importanţă pentru istoria Bisericii noastre Ortodoxe Române: revenirea, după un sfert de veac a fraţilor greco-catolici, la sânul Bisericii strămoşesti, datorită voinţei şi hotărârii lor liber exprimate. Dealtfel hotărârea liberă a indivizilor de a îmbrăţişa orice credinţă religioasă, sau de a nu îmbrăţişa niciuna, a făcut ca să înceteze pentru totdeauna şi prozelitismul religios, care a cauzat în trecutul apropiat al vieţii noastre religioase deslănţuirea atâtor patimi şi care provocase atâtea lupte intestinale între cultele religioase din ţară.

Numai comparând liniştea, ordinea şi armonia în care se desfăşoară viaţa religioasă a cultelor din ţară, astăzi, şi spiritul de conlucrare interconfesională de care sunt animaţi şefii cultelor, în vederea realizării mai binelui comun, cu ceea ce se întâmpla sub trecutele regimuri burghezo-moşiereşti, ne putem da seama şi mai bine de ce a însemnat 23 August 1944, atât pentru Biserica noastră, cât şi pentru celelalte culte, sau pentru viaţa religioasă în genere din Patria noastră. Numai noi, cari trăim şi ne bucurăm de roadele acestei depline libertăţi religioase ne putem da seama, precum se cuvine de amploarea minciunilor şi calomniilor care se debitează de către cei necunoscători, sau de către cei rău intenţionaţi, cu privire la lipsa de libertate, sau la împilările religioase care ar exista în ţările de democraţie populară. Dealtfel mii de tineri cari au participat din toate colţurile lumii la cel de-al treilea Congres Mondial al Tineretului şi Studenţilor şi la cel de-al patrulea Festival Mondial al lor pentru pace şi prietenie şi cari s'au plimbat pretutindeni, vizitând bisericile din Capitală şi asistând la frumoasele noastre slujbe religioase vor şti să dea răspuns precis şi categoric, cu privire la libertatea religioasă dela noi din ţară, tuturor concetăţenilor lor şi să spulbere toate calomniile şi insinuă-

16. Vezi revista Biserica Ortodoxă Română, an. LXX, Nr. 11-12 Noembrie-Decemberie 1952, pag. 739.

rile făcute de către răuvoitorii Patriei noastre și toată propaganda lor mincinoasă.

Dar perspectivele care s'au deschis Patriei noastre, după 23 August 1944 și în care și Biserica Ortodoxă Română se simte ca în elementul ei normal sunt acelea, că prin actul istoric ce s'a săvârșit atunci, Statul nostru a trecut în lagărul țărilor iubitoare de pace și de democrație și că astăzi participă la lupta pentru apărarea păcii, alături de sutele de milioane de oameni cinstiți și iubitori de pace din întreaga lume, în fruntea cărora se găsește marea și invincibila Uniune Sovietică. «Politica externă a Republicii Populare Române — grăiește Constituția R. P. R., din 1952 — este o politică de apărare a păcii, de prietenie și alianță cu Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice și cu țările de democrație populară, o politică de pace și prietenie cu toate popoarele iubitoare de pace»¹⁷⁾. Și pacea fiind, după învățătura creștină ortodoxă, alături cu dragostea față de oameni, cele mai de seamă porunci ale Mântuitorului Iisus Hristos «apărarea păcii este datoria sfântă a fiecărui credincios față de el însuși, față de semenii săi, față de Biserica sa, față de Patria noastră dragă și față de întreaga omenire»¹⁸⁾.

În lupta pentru apărarea păcii în lumea întreagă, pentru încetarea războaielor în curs și împotriva ațățătorilor la un nou război mondial, contribuția Bisericii Ortodoxe Române a fost în chip elogios apreciată de însuși președintele Consiliului Mondial al Păcii, Frederic Joliot Curie. Patria noastră însăși recunoaște unui număr de reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe Române activitatea patriotică și contribuția adusă cauzei păcii, printr'un decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R., acordând Întâistătătorului Sfintei noastre Biserici și unui număr de ierarhi și de reprezentanți ai clerului de mir înalte Ordine de Stat.

Distincțiunile acestea înalte, prin care se recunoaște contribuția Bisericii Ortodoxe Române la actele prin care se manifestă iubirea de Patrie și prin care se apără pacea, constituie pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română — cler și credincioși — un prilej minunat pentru înmulțirea strădaniilor pentru mai bine și aceasta cu atât mai mult, cu cât lupta aceasta nobilă este în armonie desăvârșită cu crezul lor religios de viață.

Fără 23 August 1944 Statul nostru nu ar fi putut ajunge niciodată la starea de înflorire în care se găsește astăzi, iar poporul nostru muncitor nu ar fi fost niciodată stăpân pe destinele sale, într'o țară liberă și independentă. Fără 23 August 1944 Biserica Ortodoxă Română nu ar fi putut reveni la înalta ei misiune de propovăduitoare a binelui social și de colaboratoare laolaltă cu poporul muncitor pentru înfăptuirea în lume a marilor idealuri ale omenirii muncitoare, care sunt în acelaș timp și ale Bisericii: dreptatea socială, egalitatea între oameni, dragostea și pacea. Deaceia, ziua de 23 August 1944, va rămâne deapaururi în istoria Patriei noastre ca cea mai luminoasă zi a istoriei noastre contemporane, iar în viața Bisericii noastre ca ziua care a făcut cu puțință revenirea clerului Bisericii noastre pe linia marilor lui îndatoriri misionare și pastorale, cu care a fost încredințat de Insuși Intemeietorul Bisericii Creștine, Domnul nostru Iisus Hristos.

REDACȚIA

17. *Constituția R. P. R.*, Cap. introductiv.

18. *Apostolat Social*, IV, pag. 512.

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

PREDICĂ LA SCHIMBAREA LA FAȚĂ

„Veniți să ne suim în muntele Domnului și în Casa Dumnezeului nostru și să vedem slava schimbării Lui la față, slavă ca Unuia născut din Tatăl, Prin lumină să primim lumină și înălțați fiind cu duhul, să cântăm în veclii Treimea cea de o ființă”.

Sfîlira IV la Iltle.

Intr'o sfântă și inspirată exprimare, Sf. Apostol Pavel ne arată scopul tainic și veșnic al întrupării Domnului Iisus Hristos, al prefacerii Sale în cele vremelnice și trecătoare, stabilind totdeauna și poziția de conștiință a celor ce însetează după adevărul mântuitor, când zice: „Vrednic este, cu adevărat a fi primit cuvântul că Hristos a venit în lume să mântuiască pe cel pierdut, dintre care cel dintăiu sunt eu”.

Această vrednicie a cuvântului despre Hristos ne îndrumază pașii gândului nostru duhovnicesc în această prea slăvită sărbătoare a Schimbării Sale la față, pe care o prăznuim astăzi, îndemnându-ne să ne împărtășim de slava Lui cea nevăzută și nepătrunsă cu mintea, să laudăm arvuna vieții nesticăcioase, pentru care am fost zidiți și să privim cu ochii noștri duhovnicești, în bucurie nesfârșită și dătătoare de fericire, această slavă „spre a fi schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin duhul Domnului” (II Cor. III,18), cum acelaș dumnezeesc apostol glăsuște.

E îndemnul firesc al cugetelor noastre insetate de lumină veșnică să-L cercetăm pe Domnul Hristos, să ne întărim credința întru El, nu numai prin cuvântul Sfintei Sale Evanghelii, ci și prin semnele ce minunat a săvârșit.

Evangelhia ne mărturisește puterea Sa dumnezească atât în cuvânt, cât și în fapte luminate, făptuite spre adevărarea misiunii Sale divine și a Dumnezeirii Sale.

Ne împărtășim în duh la fiecare slujbă și închinare, personală sau în comun, de aceste fapte strălucitoare, dar mintea noastră caută să desprindă dintr'însele temeieri de credință și scânteieri de lumină, care să lumineze și să încălzească sufletele noastre.

Un astfel de prilej ni-l dăruște luminosul praznic al slăvitei Schimbări la față a Domnului, despre a cărui însemnătate voi încerca să vorbesc în cuvântul meu de astăzi.

Multe și adesea felurite, sunt nedumeririle ce se înalță pe drumul credinței, și aceasta din cauza neputinței noastre firești de a înțelege tainele lucrătoare spre mântuire ale lui Dumnezeu.

Aceasta se vede lămurit mai ales din viața acelor mariori nemincinoși în petrecerea pe pământ cu oamenii a Mântuitorului Hristos, Sfinții Apostoli, cari, în această privință, reprezintă cu plinătate omenirea întreagă în înțelegerea vie a lucrării lui Dumnezeu în lume.

Trei ani urmaseră Sfinții Apostoli pe Domnul Iisus Hristos, în care timp au luat parte la tot cece Domnul învățase și lucrase pentru mântuirea lumii. Dar Evangheliile ne dovedesc că au avut momente când n'au înțeles rostul adânc al unor acte din viața Învățătorului lor.

Astfel, Evangelhia de astăzi ne arată prin cuvintele sale de început că Mântuitorul, după șase zile dela săvârșirea unei lucrări (Matei XVII,1) a luat pe trei din ucenici Săi și s'a suit într'un munte înalt ca să se roage.

Faptul petrecut cu șase zile înainte ne desleagă pentru înțelegerea noastră, într'o măsură suficientă, adevăratul scop și motiv pentru cece Mântuitorul avea să săvârșească pe muntele acesta înalt al Taborului, să se schimbe la față, arătând, ca arvună, o parte din slava Sa cea nevăzută pe cât putea suferi Apostolii, pe deoparte, iar pe de alta, să arate înăfășurarea firii celei noi a lui Adam reînscut, așa precum una din cântările Bisericii din slujba de astăzi ne arată (Slava dela Stihovna Vecernjei zilei), și în fine, să arate mai înainte închipuirea învierii Sale.

Ucenicii petrecuseră în preajma Domnului trei ani, și-i simțiseră puterea Sa dumnezească. În conștiința lor de oameni pământești, Mesia cel prezis de lege și profeți căpătase o înăfășurare cu trăsături potrivite unor tendințe și scopuri vremelnice. Ei îl vedeau pe Mesia crescând din putere în putere, săvârșind minuni.

Ei nu întrevădeau în niciun chip cece avea să se întâmple cu Domnul lor, deși profeții puteau să le fie sprijin și refuzau să creadă vreo micșorare, chiar pentru moment, a puterii crescânde în lume a Domnului lor.

Așa se înțelege că mai înainte cu șase zile dela faptul minunat prăznuit astăzi, Mântuitorul vestește mucenicilor patimile și moartea Sa

(Matei XVI,21 etc.), iar aceștia, prin glasul reprezentativ al lui Petru refuză să înțeleagă unele ca aceasta, deoarece în cugetele lor, s'ar fi dăruit apoteotica figură plină de putere a chipului Domnului lor, pe care și-o făuriseră. Domnul le arată însă că acesta nu este un gând dela Dumnezeu, care a trimis pe Fiul Său, în chip de rob, să slujească lumii, nu să fie slujit, să arate calea mai bună prin smerenie către cer, prin slujire nu în chipul stăpânitorilor lumii de atunci, ci în chipul stăpânitorului care slujește celor mulți, spre binele și fericirea întregului popor.

În cugetul nostru se inoadă în clipa de față, acestui adevăr evanghelic, chipul stăpânirii pus în slujba poporului ca legitimă și firească stăpânire.

Cu alt prilej, Mântuitorul arătase ucenicilor și drumul vieții, deschizând calea celor ce vor să-l urmeze, împrăștiind nedumerirea lui Toma și zicând: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan XIV,6).

Pentru a le face cunoscută slava Sa, pe care o avusese dela început la Tatăl (Ioan XVII,5), pentru a-i îmbărbăta în preajma patimilor Sale și pentru a le da puțința de a întrezări veșnicia la care erau chemați și pentru ca să deschidă această veșnicie celor ce-L vor mărturisi și urma, Mântuitorul se îndreaptă cu ucenicii Săi către muntele Taborului unde Domnul își arătase în trecut ajutorul său, prin biruința judecătorului Barac asupra lui Sisera (Judecători XIV,4).

Se îndreptau deci către un loc unde Dumnezeu își arătase puterea, și gânduri sfinte treceau prin cugetul ucenicilor Săi.

Pasul lor în liniștea neturburată a firii înainta prin terebinți și chiparoși către înălțimea muntelui, iar gândul lor depăna trecute amintiri sfinte, petrecute pe înălțimi, de poporul ales sau de ei înșiși, în preajma lui Iisus. Pe înălțime se arătase lui Moisi, Dumnezeu, și-i dăduse tablele legii; pe înălțime se zidise în Sion Casa Domnului; pe înălțime se arătase Dumnezeu lui Ilie; pe înălțime s'a schimbat la față; pe înălțime a fost răstignit; pe înălțime s'a suit la ceruri și pe înălțimea Taborului, pe care ne fixăm gândurile noastre creștine s'a suit să se roage.

Din susurul versurilor Psaltirii lui David, o adiere caldă de îndemn sfânt înroua sufletele lor: „la munți suflete să ne ridicăm, mergi acolo de unde vine ajutorul”, ca peste timpuri Biserica creștină, inspirată de aici, să cânte în slujba sa de astăzi. „Veniți să ne suim în muntele Domnului și în Casa Dumnezeului nostru și să vedem slava Schimbării Lui la față, slavă ca Unuia născut din Tatăl, prin lumină să vedem lumină”.

În chip firesc, muntele este locul unde, desprinși de toate turburările vieții, ochiul îmbrățișează largul orizont, deschizând gândului poarta către nesfârșit și căutând să intuiască misterul divin. Marile înălțimi, fără voie, înalță duhul și despart mai mult sau mai puțin de tot ceea ce este pământesc, iar liniștea singurătății neturburată de prezența oricărei făpturi este

foarte prielnică pentru vorbirea cu Făcătorul. Multe erau înălțimile pământului, pe care pașii și gândul Domnului petrecuseră și zăboviseră, adesea în rugă, dar niciuna nu era mai potrivită pentru actul Schimbării la față, ca Taborul. Așezat în marea și mănoasă câmpie sudică a Galileiei, în Esdrelon, la 2 ore spre răsărit de Nazaret, Taborul înfățișa icoana unui altar al naturii, pe care divinitatea avea să-și arate slava Sa.

Ajunși la poalele muntelui, Iisus ia pe trei dintre ucenicii Săi, ca adevărul Schimbării la față să fie mărturisit fără tăgadă: pe Petru, întâiul între Apostoli, după credință (Matei XIV,16-19), pe Ioan cel dintâi, după iubire (Ioan XXI,20) și Iacob cel dintâi, după răbdare și cu mucenicească cunună (Fapte XII,2). Ceilalți ucenici poate nu erau încă destoinici (Ioan XVI,12) să sufere slava Schimbării la față a Invățătorului lor, căci la învăluirea muntelui de către nor, chiar cei pregătiți, cu groază la pământ au căzut și Iuda vânzătorul nu ar fi putut suferi în ochii săi întunecoși de păcat și lăcomie razele Schimbării la față.

Deaceea Domnul ia numai pe cei trei, pentru a stabili adevărul misiunii și pentru a nu turbura prin vedenia slavei Sale, credința plâpândă și firavă a unor ucenici, ale căror suflete se aseamănă cu delicatele flori de seră, cărora nu li se îngăduie insorirea unor raze puternice decât după măsură.

Suirea pe munte avea de scop rugăciunea Domnului (Luca IX,28) și la fel ca și în Ghetsimani, Domnul lasă mai la o parte pe cei trei ucenici și se îndepărtează puțin ca să se roage deosebit. Sfânta Evanghelie ne arată, în chipul cel mai simplu, minunea săvârșită asupra dumnezeescului chip al Mântuitorului, minune care se alătură încă la cele două făcute asupra firii Sale pământești: a Intrupării și a Invierii Sale, drept dovezi nedesmințite ale Dumnezeirii Sale.

Astfel Evanghelia grăește: „Pe când se ruga, I s'a schimbat înfățișarea feții și îmbrăcămintea I s'a făcut albă strălucitoare! Sfintele Evanghelii nu ne spun ce anume s'a rugat Domnul, dar de vreme ce înainte vorbise despre cruce (Luca IX,22-24), iar cei ce I se alăturau în slava Schimbării Sale la față, Moise și Ilie, vorbeau despre cele ce aveau să se întâmple la Ierusalim și despre iesirea Sa din lume (Luca IX,31), ne face să ne gândim că Sf. Cruce, izvorul mântuirii și pavăza credinței era încrustată în Sfânta-I rugăciune. Rugăciunea aceasta a Domnului pe Tabor a fost una din cele neobișnuite din câte ne arată Sfintele Evanghelii, căci dacă în Ghetsimani sudoarea sfintei Sale frunți se prefăcuse în picături de sânge, pe Tabor chipul feții Lui s'a făcut altul, (Luca IX,29) și a strălucit ca soarele, iar hainele Lui s'au făcut albe ca lumina. (Matei XVII,2).

Slava Taborului este o minune care trece mai presus de orice firească pricepere omenească, după rânduielele firii; ea se primește cu darul credinței celei de sus date, dar nu este lipsită și de mărturisirea cea

văzută, căci deși martorii pământești, cei trei apostoli erau îngreuiți de somn (Luca IX,32), prin puterea aceleiași rugăciuni s'au înfățișat cei doi slujitori ai lui Dumnezeu, cari cu ardoare doriseră să vadă pe Dumnezeu față către față (Ieșire XXXIII,13), (III Regi XIX,13) întru strălucirea slavei și chipul ipostasului (Evrei I,3): Moise și Ilie.

Pe când minunea strălucea pe muntele Taborului, Domnul vorbind cu Moise și Ilie, cei trei apostoli martori din lumea pământescă erau îngreuiți de somn.

Puterea strălucitoare a faptului minunat petrecut aci, pătrunde prin genele îngreuiate de somn ale ucenicilor și trezirea lor prilejuește sufletelor lor, o fericire extaziantă, încât au exclamat într'o învioreare sfântă, prin graiul lui Petru: „Doamne ce bine ar fi să fim aici; de vrei să facem trei colibe, Ție una, lui Moise una și lui Ilie una (Matei XVII,4).

Din pocalul cristalin al credinței lor, sorbeau cu nesaț fericirea fără de margini a apropierii de Dumnezeu întru slavă și într'o clipă de transpunere, învăluiri în trecut cu Moise și Ilie, Legiuitorul și Convertitorul poporului ales, având pe Domnul în slavă cerească, voiau să se localizeze acolo. Dragostea nesfârșită către Invățătorul lor îi smulsese pentru o clipă din realitatea lucrurilor și-i abătuse dela realitatea vie a vieții.

Dumnezeu nu lăsa sufletul credinciosului, chiar în cele ale credinței, să rătăcească pe căi necontrolate și greșite, și la fel ca la slăvita Sa Înălțare, când a trimis îngerul Său să trezească pe ucenici la realitatea lucrurilor și la acțiune, pentru care omul a fost creat, tot astfel și acum, învăluind în nori pe cei ce în lumină străluciau, cu glas puternic i-a trezit la adevărata închinare activă a Fiului Său, zicând: „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care am binevoit”. În aceeași clipă Moise și Ilie dispar, iar sufletele Apostolilor venite de peste granița veșniciei, în marginile firei pământești sunt cuprinse de groază și nu sunt trezite din temerea lor, decât de Iisus Hristos, care le poruncește, atingându-se de ei: „Sculați-vă și nu vă temeți” (Matei XVII,7), o atingere divină ce da orbilor vedere, bolnavilor tămăduire și morților înviere, atingerea ce dă sens și dă direcție vieții omenești. Treziți, apostolii nu văd decât pe Iisus singur (Matei XVII,8), ca semn că legea și profeții au trecut, făcând loc de acum harului și adevărului (Ioan I,17).

Mântuitorul nu spune nimic de cele întâmplate, căci cele văzute erau temeluri sfinte de adevăr ce nu puteau fi supuse lămuririi sau dovedirii. Un singur lucru face Domnul: El dă poruncă Apostolilor ca nimănui să nu spună vedenia aceasta, până ce se va scula Fiul Omului din morți (Matei XVII, 9).

Aceasta este, iubiți creștini, temelul bucuriei credinței noastre în această slăvită sărbătoare, în care Domnul ne dă la o parte vălul vremelniceii spre a ne arăta adevărata slavă la care suntem chemați să fim părtași.

Schimbarea la faţă prilejuieşte creştinului drept slăvitor, îndemnuri mântuitoare şi descoperă adevăruri veşnice.

Intr'insa creştinul vede pe Iisus ca Legiuitorul vieţii sale morale, Mântuitorul sufletului său şi slava cea veşnică.

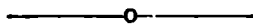
Intr'insa se descoperă divinitatea lui Hristos, plinătatea legii şi misterul mântuirii.

Cu inima curată dar, cu credinţă şi dragoste să ne apropiem pe calea rugăciunii, singura pe care îl găsim pe Domnul în chipul Taborului şi să ne rugăm cu smerenţe zicând :

Doamne Hristoase Dumnezeu nostru, cel ce Te-ai schimbat la faţă în muntele Taborului, arătând ucenicilor Tăi slava Ta, pe cât li se putea, străluceşte-ne şi nouă păcătoşilor lumina Ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, dătătorule de lumină, slavă Ţie, în veci, Amin.

Pr. ALEX. PETCU

Consilier la Sf. Arhiepiscopie

PREDICĂ LA DUMINICA XXV DUPĂ RUSALII

„Mergi de fă şi tu asemenea“

I. Cu acest îndemn a încheiat Mântuitorul discuţiunea cu un aşa numit „învăţător de lege“, adică unul dintre acei pretinşi pioşi cari, ataşaţi şcolii rabinice, se îndeletniceau cu studierea şi explicarea Legii sfinte.

Omul acesta ceruse Mântuitorului să-l lămurească asupra condiţiunilor de îndeplinit, pentru dobândirea vieţii veşnice. „Ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?“ Aşa a întrebat el pe Domnul; dar întrebarea aceasta a lui nu pornea dintr'o sinceră dorinţă de luminare şi îndreptare, ci în spatele ei se ascundea acelaş viclean procedeu pe cari aceşti „învăţători de lege“ îl utilizau spre a „ispiti“ pe Domnul.

Deaceea, Mântuitorul şi de data aceasta, ca şi în alte cazuri de acest fel, a răspuns punând El însuşi o întrebare interlocutorului Său, prin următoarele cuvinte : „În Lege ce este scris? Ce îţi spune ea în privinţa aceasta, când o citeşti? Adică : „Tu, care, eşti învăţător de lege, nu ştii încă ce condiţiuni prevede ea, pentru dobândirea vieţii veşnice? Ori, îţi închipul cumva că Eu îţi voi spune altceva decât ceea ce spune Legea?“

Prin aceste cuvinte, Mântuitorul a demascat pe ispititor în faţa mulţimii, care se afla acolo, dând la iveală vicleşugul şi reaua lui credinţă şi prin aceasta silindu-l să citeze el însuşi, din legea sfântă, cele două porunci

fundamentale, de a căror îndeplinire depinde dobândirea vieții veșnice și al căror cuprins e următorul: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Deut. VI, 5; Lev. XIX, 18).

După ce ispititorul a citat aceste cuvinte din Legea sfântă, Mântuitorul i-a zis: „Drept ai răspuns, fă acestea și vei fi viu”. Adică: „Iată, că știi ce trebuie făcut, rămâne doar ca să și implinești ceea ce știi, căci nu cunoșcătorii legii, ci implinitorii ei vor intra în împărăția lui Dumnezeu”.

Precum se vede, Mântuitorul constată cu acest prilej, în fața mulțimii că ispititorul Său, deși cunoștea legea, totuși nu o îndeplinea, ceea ce însemna că este un om inconsecvent, neserios și fățarnic, arătând oamenilor să facă ceea ce el nu făcea (In. VII, 19).

La rândul său, învățătorul de lege își dădea seama de critica situație în care intrase și care îl discredita și injosea în fața mulțimii, așa că pentru a se reabilita oarecum, a recurs la un subterfugiu că nu știe cine este „aproapele”, pe care trebuie să-l iubească întocmai ca pe sine însuși.

Deaceea, cu un aer de prefăcută candoare, el a întrebat: „Cine este aproapele meu?”

De data aceasta, Mântuitorul a răspuns prin rostirea acelei măiestre și duiosă istorisiri, pe care am auzit-o azi, din Sf. Evanghelie și prin care a dat acestuia, ca model de urmat, purtarea unui oarecare samaritan, încheind apoi cu îndemnul: „Mergi de fă și tu ca el!”

Asupra acestei frumoase istorisiri, care se numește „pilda samaritanului milostiv” și pe care Domnul a înfățișat-o învățătorului de lege și mulțimii de acolo, vom îndrepta acum și noi atenția noastră, pentru a culege dintr'însa cuvenitele norme de orientare ale vieții și purtării noastre creștinești.

II. Admirabila faptă pe care a săvârșit-o samaritanul milostiv și care formează centrul acestei istorisiri, s'a petrecut în următoarele împrejurări:

Intr'o zi un Iudeu oarecare, călătorea pe drumul ce duce dela Ierusalim la Ierihon și care cobora în pantă printre stânci sterpe și locuri pustii, unde adeseori tâlhari de drumul mare ațineau calea trecătorilor, spre a-i jefui.

Numitul călător a avut neșansa de a cădea în mâinile unor astfel de răufăcători, cari după ce l-au bătut, schingiuit și jefuit, l-au lăsat go!, plin de sânge și de răni, aproape mort, la marginea drumului.

După puțină vreme a trecut pe acolo un preot iudeu, care văzându-l a înțeles cele ce se petrecuseră, dar nu s'a oprit ca să-i dea o mână de ajutor, ci și-a continuat drumul grăbind pași, ca și cum l-ar fi alungat cineva din urmă. Probabil că-l cuprinsese teama de a nu fi și el atacat de fioroșii bandiți și căuta deci, să scurteze cât mai repede acest drum primejdios. Preocuparea pentru propria lui salvare nu-i dădea răgaz să se ocupe de suferințele altuia. Lașitatea și egoismul, care îi stăpâneau inima,

inăbușea într'insul sentimentul de milă și compătimire, făcându-l inapt de a ajuta pe semenul aflat în suferință.

Deasemenea, după un alt răstimp, a trecut pe acolo și un levit, adică un slujitor al templului care, văzând pe cel schingiuit de tâlhari și-a continuat drumul, ca și predecesorul său, arătând aceeași lașitate egoistă ca și acela.

Iar în cele din urmă și-a făcut apariția un Samarinean, care venea dela oraș, cu târgueli așezate pe spatele asinului său. El, văzând pe nenorocitul călător, s'a apropiat de dânsul cu milă, i-a cercetat rănilile, le-a spălat cu vin, le-a uns cu untdelemn și le-a bandajat cu grijă. Apoi, străduindu-se din răspuțeri, l-a suit pe asinul său și a pornit cu el către o ospătărie, unde a continuat să-l îngrijească, veghind în jurul lui toată noaptea. Iar a doua zi, trebuind să plece la treburile sale, l-a dat în seama gazdei căreia i-a înmănat doi dinari zicând: „Poartă grijă de acest om și orice vei mai cheltui, cu îngrijirea lui, eu când mă voi reîntoarce, îți voi plăti tot“.

III. Astfel, acest brav și omenos Samarinean a salvat pe nenorocitul călător iudeu. Victima aceasta a brutalului egoism, manifestat de tâlharii agresori și jefuitori, omul acesta ocolit și părăsit în suferința lui de egoista purtare a celor doi conaționali ai săi, deși aceștia erau slujitori și ai legii sfinte, care cere a iubi pe aproapele ca pe tine însuși, în sfârșit, omul acesta, urgisit și părăsit, a găsit milă și ajutorare la un samarinean, adică la un om de alt neam și de altă credință. Omul acela însă, deși samarinean, purta în inima lui sentimentul curat și sfânt al iubirii de aproapele, iubire care nu cunoaște granițe, nici obstacole, adică nu se împiedică nici de deosebiri de neam sau credință nici de interese personale și egoiste, ci asemenea razelor de soare, care luminează și încălzesc totul în cale, ea se revarsă binefăcătoare asupra oricărui om aflat în nevoi și suferințe, constituind acel mod superior de purtare, care se numește altruism.

Astfel, acest samarinean, deși aparținea unui neam de oameni, pe care Iudeii îl disprețuiau, a dat cea mai strălucitoare pildă de purtare altruistă, care contrastează atât de isbitor cu purtarea egoistă a celor doi slujitori ai templului și mai ales cu egoismul sălbatec al tâlharilor agresori și jefuitori.

Prin minunata lui purtare el a arătat că stă pe cea mai înaltă treaptă a scării morale, adică treapta adevăratului altruism care corespunde Legii sfinte și care se opune egoismului, așa cum lumina se opune întunerecului.

De aceea, în deplin acord cu această admirabilă purtare altruistă față de aproapele, Mântuitorul a întrebat pe învățătorul de lege: „Care dintre acești trei inși ți se pare a fi aproapele celui schingiuit de tâlhari?“.

Dar acesta acum, în urma istorisirii ascultate, nu mai era deloc în apele lui. Istorisirea aceasta căzuse ca un duș rece, peste fierbințeala orgoliului său, prăvălindu-l din sfera închipuitei lui superiorități. Respingătoarea

purtare egoistă a celor doi conaționali ai lui, slujitori ai templului, cari, ca și el, pretindeau că sunt oamenii legii și față de cari, disprețuitul samarinean se arătase atât de superior, prin purtarea lui altruistă, toate acestea îl discreditau în fața gloatei, acoperindu-l de rușine.

Cu nespusă ciudă vedea el că, încercând să întindă o cursă Mântuitorului, căzuse el însuși în această cursă, din care nu mai putea scăpa acum decât complet infrânt, complet compromis, complet rușinat.

Dar, deși demascat și uluit, el trebuia totuși să răspundă la întrebarea Mântuitorului spre a salva măcar aparențele.

În răspunsul său însă n'a avut curajul să pronunțe numele „samarinean“, ci a ocolit în chip laș acest nume, răspunzând aproape în mod vag prin următoarele cuvinte :

„Socotesc că aproapele celui atacat de tâlhari, este acela care a făcut milostenie cu el“.

Atunci Mântuitorul a încheiat discuțiunea cu el, spunând scurt și hotărât : „Mergi de fă și tu la fel“.

IV. Indemnul acesta, adresat învățătorului de lege, ne este adresat și nouă. Și noi trebuie să urmăm pilda samarineanului milostiv. Și noi trebuie să fim altruști ca el. Și noi trebuie să iubim și să ajutăm pe semenii noștri de orice neam, de orice rasă și de orice credință ar fi ei.

Dumnezeiasca învățătură a Mântuitorului ne arată că trebuie să considerăm frații ai noștri, pe toți oamenii fiindcă toți suntem fiii ai aceluiași Tată Cereșc și că, față de toți, se cuvine să avem o purtare frățească, iubind și ajutând, fără preget, pe toți aceia care au nevoie de sprijinul nostru. Ea cere să oferim contribuția noastră frățească și sinceră, oricând e nevoie de colaborarea unanimă pentru binele obștesc.

Adevăratul altruism, care exprimă voința lui Dumnezeu, formulată în Legea sfântă și de care samarineanul a dat o atât de impresionantă pildă, cere să ne eliberăm din cătușele egoismului separatist și strâmt și să nu sacrificăm viața și bunurile semenilor noștri, pentru satisfacerea intereselor noastre personale și egoiste, așa cum au făcut cei doi slujitori ai templului și mai ales, cum au făcut monstruoșii tâlhari agresori și hrăpăreți.

Dumnezeiasca voință cere ca, la nevoie să jertfim chiar interesele și plăcerile noastre personale, pentru a ajuta și salva pe aproapele nostru, așa cum a făcut samarineanul milostiv.

V. Dar, în afară de aplicarea ce fiecare dintre noi urmează s'o facă, în viața și purtarea sa individuală, pilda bunului samarinean este menită să fie aplicată și în cadrul universal, adică pe planul social al vieții colective a omenirii. Și iată cum trebuie să înțelegem faptul acesta.

Precum în viața personală a individului, tot așa în viața colectivă a unei națiuni sau a unui popor, pot surveni tragedii ca aceea care s'a abătut asupra pașnicului călător depe drumul dintre Ierusalim și Ierihon.

Precum acela a fost atacat și însângerat de tâlhari agresori, spre a fi jefuit, tot așa o națiune sau un popor întreg poate fi atacat și însângerat cu forțe armate, de către agresori egoiști, spre a fi pradat, sugrumându-i-se libertatea, răpindu-i-se drepturile și bunurile și cauzându-i-se multă vărsare de sânge, multe ruini, mulți invalizi, mulți orfani, multe văduve și multe, multe suferințe și lacrimi.

Intr'un asemenea caz, Mântuitorul prin pilda samarineanului ne îndeamnă să nu ne complacem în această egoistă purtare, pe care au avut-o cei doi slujitori ai templului, față de călătorul schingiuit și jefuit de tâlharii agresivi, ci precum omenosul samarinean a alinat durerile acestuia, pansându-i rănila, tot așa și noi, în momentul oportun, se cuvine să contribuim la ajutorarea colectivă, înenită să aline suferințele unui astfel de popor, năpăstuit și însângerat de monstruosul egoism al agresorilor prădalnic!

Și fiindcă în timpul de față, astfel de odioase agresiuni tind să se transforme într'un catastrofal război mondial, pornit împotriva popoarelor iubitoare de pace și de progres, se cuvine să unim eforturile noastre cu ale tuturor acelor cari luptă pentru apărarea păcii în lume și pentru zădărnicierea satanicelor tentative, de a înjosi și nenoroci în masă, viața omenirii.

Se cuvine ca împreună cu toți oamenii de bună credință, să aclamăm pacea, să lucrăm pentru ea, s'o susținem și s'o apărăm ca pe cel mai prețios bun, destinat și voit de Dumnezeu, pentru binele și prosperitatea vieții noastre, a familiilor noastre și a tuturor oamenilor de pe fața pământului.

Se cuvine, în sfârșit, să nu uităm că, slujind păcii, slujim viitorului omenirii și progresului ei, și că prin aceasta slujim lui Dumnezeu însuși. Amin.

Preot CONST. MOISE

PREDICĂ LA DUMINICA XXVIII DUPĂ RUSALII

„Veniți, căci iată totul este gata“ ?

I. Așa s'a adresat în ultimul moment, către invitații săi, stăpânul ospățului, despre care ne-a grăit azi Sf. Evanghelie.

Adresa aceasta, scurtă și hotărâtă, arată clar întreaga situație a faptului de care e vorba. Anume ea arată că, numiții invitați știau mai dinainte despre ospățul rânduit în cinstea lor.

Gazda, adică, îi încunosea din vreme despre pregătirea și data când urma să aibă loc cina ce le oferea și la care ei, precum se vede, făgăduiseră că vor participa.

Contând deci, pe această făgăduință, organizatorul ospățului se străduise și cheltuisese ca să facă toate pregătirile necesare.

Acum totul era gata; iar el cu multă bucurie și cu multă nerăbdare aștepta sosirea invitaților. Dar aceștia nu se iveau.

Văzând că întârziează, a trimis din nou la ei să-i cheme, zicând: „Veniți căci iată, totul este gata!” Răspunsul care i s'a adus însă a fost cu totul uluitor. Niciunul dintre invitați n'a voit să vină.

Situația era prin urmare cu totul tristă și dureroasă, pentru stăpânul ospățului. Toți aceia pentru care el se ostenise și cheltuisese, toți aceia la cari se gândise cu drag, toți aceia pe cari îi așteptase, cu bucurie și nerăbdare, au întors acum spatele la invitația ce li s'a făcut. Fiecare a invocat câte un motiv, în contul căruia a refuzat să vină.

Ori, refuzul acesta, nu numai că încurca toate socotelile, nu numai că sugruma în mod crud bucuria gazdei, nu numai că îi umplea inima de întristare, dar îi producea și o gravă jignire.

Invitații îi disprețuiseră casa și masa; îi nesocotiseră truda și cheltuiala; îi călcaseră în picioare buna voință și dragostea.

Dar pentru ca toată pregătirea să nu rămână fără niciun rost și pentru ca ospățul să nu fie zădărnicit, organizatorul lui a trimis să cheme la masă pe toți săracii și infirmii, cari vor fi găsiți în piață și pe ulițele orașului. Apoi, după sosirea acestora, a trimis să cheme și pe străinii cari vor fi găsiți în afară de oraș, pe drumuri și pe la garduri.

Cu chipul acesta, ospățul pregătit n'a rămas lipsit de oaspeți; iar în ceea ce privește pe foștii invitați, gazda în adâncă sa mâhnire, a declarat solemn că, niciunul dintre ei nu va gusta din masa lui.

Așa s'a petrecut faptul acesta, care formează una din minunatele pilde, rostite de Mântuitorul și al cărei înțeles urmează să-l lămurim acum.

II. Pilda aceasta a fost rostită pentruca în înfățișarea ei să se poată vedea, ca într'o oglindă, condamnabila purtare pe care vechiul popor ales a avut-o prin conducătorii și fruntașii săi, față de bunăvoința și dragostea dumnezeiască.

Asemenea invitațiilor, din pilda ospățului, poporul acesta fusese din vechime anunțat, prin graiul profeților, că va veni Mesia care, prin învățătura Sa sfântă și prin lucrarea Sa mântuitoare, avea să redeschidă porțile împărăției cerești, pentruca oamenii să se poată ospăta din bunătățile veșnice ale acestei împărății.

Anunțarea aceasta pătrunsese până în cele mai de jos straturi ale poporului, precum se vede din cuvintele femeii Samaritence, care zicea: „Știu că va veni Mesia, care ne va spune nouă toate”. (Ioan IV, 26).

Dar cei care făceau mare caz de venirea lui Mesia, erau mai ales conducătorii și fruntașii, precum și elita poporului, adică : fariseii, cărturarii, învățătorii de lege și slujitorii cultului.

Toți aceștia se arătau nerăbdători să vadă pe Mesia și să-L înconjoare cu dragostea și cu devotamentul lor, considerându-se a fi ei, cei dintâi îndreptățiți, a face parte din anturajul lui. Prin aceasta ei, asemenea invitaților din pilda evanghelică, făgăduiau și se angajau a participa la ospățul mântuirii, pe care Mesia avea să-L inaugureze.

Dar tot ca numiții invitați, oamenii aceștia au refuzat să vină la acest ospăț, atunci când momentul a sosit. Anume, când Mesia a venit ei n'au voit să-L recunoască, n'au voit să-L asculte cuvântul și au refuzat să primească învățătura și darurile Lui mântuitoare.

Deaceea Mesia, asemenea gazdei din pilda evanghelică, s'a adresat straturilor de jos ale poporului. S'a adresat săracilor pe cari îi iubea și îi mângâia. S'a adresat suferinzilor și infirmilor pe cari îi tămăduia. S'a adresat vameșilor și păcătoșilor, pe care îi lumina cu învățătura Sa, și pe toți i-a chemat la ospățul mântuirii ; iar aceștia răspunzând la chemarea Lui, au devenit cetățeni ai Împărăției cerești și participanți la ospățul bunătăților veșnice.

Apoi, tot ca numita gazdă, Mesia s'a adresat și străinilor, adică celor de alt neam și de altă lege, chemându-i la ospățul mântuirii și toți cari au răspuns la chemarea Lui au devenit, deasemenea, cetățeni ai Împărăției cerești, formând împreună cu ceilalți participanți, Biserica lui Hristos, în care oamenii din orice parte a lumii, formează o singură comunitate spirituală.

III. Pe lângă înțelesul acesta special care se referă la formarea Bisericii creștine, pilda ospățului mai reflectează și lumina unui înțeles general, adică lumina unei semnificații mai largi, care privește întreaga omenire și care este de o mare importanță și de o valoroasă actualitate.

În lumina acestei semnificații, cu orizonturi universale, se conturează icoana aceluia grandios ospăț, la care sunt chemate azi toate popoarele și națiunile pământului și care este ospățul „Păcii și al bunei înțelegeri între oameni și popoare“. Este vorba de acel ospăț, a cărui anunțare a avut loc chiar în noaptea când Mesia a coborât pe pământ și când ingerii au proclamat cerescul Său mesagiu, prin cuvintele : „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pace pe pământ, între oameni bună'nvoire“ ! (Luca II, 14).

Chemarea la ospățul „Păcii și al bunei înțelegeri, între oameni și popoare“, reprezintă deci, voința lui Dumnezeu, căci El e „Dumnezeul păcii“, al dreptății și al iubirii, care, ca Tată ceresc al tuturor oamenilor voește ca toți fiii Săi, adică întreaga omenire, să se adune în jurul mesei Sale și să se ospăteze din bunătățile pământului, în pace și frățescă înțelegere.

Se cuvine, deci, ca la această înaltă chemare să răspundem cu toții și să lucrăm pentru pace, cu toată stăruința și cu toată hotărîrea, îndemnând și pe cei din jurul nostru să sprijine din răspuțeri, nobilul și mărețul efort general, pentru complecta zădărnice a uneltirilor războinice și pentru definitivă întronare a „Păcii pe pămînt“.

IV. Din punct de vedere strict bisericesc, adică din punct de vedere al vieții creștine, pilda ospățului mai are și un înțeles restrîns, care privește direct pe credincioși. Acest înțeles arată, că în zilele de sărbătoare, noi credincioșii, răspunzînd la chemarea Bisericii, urmează să ne adunăm la duhovnicescul ospăț din locașul sfînt al Domnului, spre a ne hrăni sufletele cu rugăciunea și cu învățătura sfîntă și spre a participa la „Dumnezeasca cină“, care se numește Sfînta Liturghie.

Ospățul acesta duhovnicesc ne oferă deci, hrana sufletească, pentru viața veșnică, fiindcă precum spune Mîntuitorul, „nu numai cu pîne va trăi omul, ci și cu tot cuvîntul care pornește dela Dumnezeu“ (Mat. IV, 4).

Dar în acest duhovnicesc ospăț, cea mai înaltă valoare o are „Pîinea vieții veșnice“, adică „Sfînta Împărășire cu dumnezeescul Trup și Sânge al Mîntuitorului“, care referindu-se la această „Înaltă și necuprinsă taină“, zice: „Trupul Meu este adevărată mîncare și Sângele Meu este adevărată băutură“ (Ioan VI, 53). „Cel ce mîncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, are viață veșnică“. (Ioan VI, 54).

V. Astăzi, Sf. Evanghelie ne-a adresat nouă, în chip special, cuvintele: „Veniți căci iată, totul este gata!“.

Chemarea aceasta este invitația atît în ce privește efectivă noastră colaborare, la realizarea mărețului ospăț, al păcii mondiale, cît și în ceea ce privește participarea noastră, a „dumnezeescul ospăț al Sfintei Împărășiri“.

Iar pentru participarea la ospățul sfînt, al „dumnezeestei Împărășiri“, este ultimul moment, fiindcă timpul postului pregătitor atinge capătul său final și praznicul „Nașterii Domnului“, este aproape.

Se cuvine deci, să nu imităm odioasa purtare a invitațiilor din pilda evanghelică, ci pregătiți trupește și sufletește, cu toată atențiunea ei și cu toată sîrguința, să răspundem la chemarea ce ni se face, pentru ca mesajul ceresc „pace pe pămînt“, proclamat în noaptea nașterii Mîntuitorului, să fie cît mai repede realizat; iar ca creștini, să ne apropiem cu toată dragostea și cu toată recunoștința, de „Cina Sfintei Împărășiri“, rostind creștineasca rugăciune: „Cinei Tale celei de taină, astăzi Fiul lui Dumnezeu, părtaș mă primește“! Amin.

Preot M. CONSTANTIN

PENTRU APĂRAREA PĂCII

CONȘTIINȚA OMENIRII A TRIUMFAT

Pe cerul îndepărtatei Coree — «țara dimineților liniștite» — s'au ivit primii zori ai păcii. După peste trei ani de război distrugător de bunuri ale culturii și nimicitor de vieți omenesti, — tunul nu mai bubue, napalmul nu mai pârjolește, bombardierele nu mai speriu copiii din leagăn, aripile morții nu-și mai fâlfâie din văzduh amenințările neființei. La 27 Iulie 1953 a fost semnat la Panmunjon acordul de armistițiu din Coreea, aducând lumină în toate inimile iubitoare de pace din lume.

Conștiința dreaptă a omenirii a triumfat. Pacea — spre care năzuiesc cu înflăcărare toate popoarele lumii — s'a dovedit biruitoare asupra forțelor negre ale agresiunii. Dar «încheierea armistițiului, care deschide calea spre rezolvarea pașnică a problemei coreene, constituie o mare victorie, în primul rând, a poporului coreean și a voluntarilor chinezi, o victorie câștigată cu prețul unor eroice sacrificii, o victorie meritată prin neuitate fapte de vitejie».

Drumul spre această biruință nu a fost ușor: «Pacea are dușmani; ei nu sunt chiar atât de mulți la număr, dar ei au mulți bani și arme. Dușmanii păcii nu s'au potolit nici până în ultima clipă; ei tot mai sperau să poată torpila tratativele... Timp de doi ani, acești inși au luptat împotriva armistițiului în Coreea. Dacă armistițiul a fost totuși încheiat, aceasta se datorește numai faptului că acest lucru a fost cerut de conștiința omenirii».

Vestea încheierii armistițiului din Coreea a umplut de bucurie sufletele tuturor oamenilor cinstiți din lume, cari cred cu tărie în binefacerile păcii și luptă fără preget pentru triumful ei. Timp de trei ani și mai bine cât a durat înclăștarea sângeroasă din Coreea, inima întregii omeniri iubitoare de pace a bătut la unison cu inima bravului popor coreean, trăind împreună cu el toate faptele lui de legendar eroism și sacrificiu întru apărarea libertății, păcii și independenței sale. «Lumea întreagă a admirat curajul, bărbăția și eroismul cu care poporul coreean a știut să facă față încercărilor grele prin care a trecut în cursul războiului ce

i-a fost impus. Oricine s'a putut convinge ce forțe morale inepeizabile a deșteptat, în rândurile eroicilor luptători ai Coreei, conștiința justetei luptei lor pentru dreptul poporului la independență, libertate și pace».

Omenirea iubitoare de pace a protestat continuu împotriva cruzimilor războiului din Coreea, cerând statornic încetarea nedreptei vărsări de sânge din țara «dimineților liniștite» și rezolvarea pe cale pașnică a problemei coreene. «Dacă partizanii războiului, apologeții intervenției au acceptat Armistițiul, ei au făcut aceasta pentru că popoarele din lumea întreagă, opinia publică din toate țările, conștiința tuturor bărbaților și femeilor din cele cinci părți ale lumii i-au silit să accepte armistițiul. Cine a dictat armistițiul? — Omenirea».

În perspectiva celor peste trei ani de lupte crâncene și a celor doi ani de tratative extrem de dificile, omenirea își amintește cu recunoștință toate strădanile, toate inițiativele și toate eforturile depuse de guvernele Uniunii Sovietice și Indiei, în scopul încetării vărsării inutile de sânge în Coreea; își amintește «de cererile privitoare la încetarea războiului coreean care se auzeau mereu, lună de lună, tot mai puternic, în Anglia, în Franța și în alte țări din Europa și Asia, de activitatea nobilă a prietenilor păcii din Statele Unite, care, în condiții nefavorabile, s'au străduit să deschidă ochii compatrioților lor». Și iarăși nu poate uita «activitatea partizanilor păcii: din prima zi a războiului coreean, ei au cerut încetarea operațiunilor militare. Acest lucru a fost proclamat răspicat și de Congresul dela Varșovia și de cel dela Viena și de recenta reuniune a Consiliului Mondial al Păcii... **Mișcarea Partizanilor Păcii** este îndreptățită să spună că armistițiul din Coreea este primul ei mare triumf».

Pe drept cuvânt sublinia marele scriitor sovietic Ilya Ehrenburg, unul din promotorii luptei pentru pace: «Armistițiul din Coreea este triumful rațiunii și al inimii tuturor popoarelor asupra spiritului asasinatelor și despotismului, asupra politicii napalmului și a bursei, asupra adoratorilor bombelor și asupra rasiștilor, asupra tuturor forțelor manifeste sau latente ale războiului».

Știrea semnării acordului de armistițiu din Coreea a fost primită cu multă satisfacție de unele cercuri politice din Occident. La Londra, un purtător de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe a declarat că «guvernul britanic se bucură de știrea semnării armistițiului», iar Anthony Eden, ministrul de externe, a calificat vestea semnării armistițiului drept «o veste minunată». Clement Atlee, conducătorul opoziției laburiste, a declarat: «Așteptam de mult acest eveniment. Sunt foarte satisfăcut». Ministrul de externe al Australiei, Richard Casey, și-a exprimat speranța că conferința politică ce va urma semnării armistițiului, va crea o atmosferă internațională favorabilă păcii mondiale».

Poporul nostru — alături de toate popoarele iubitoare de pace din lume — a primit cu negrăit entuziasm vestea încheierii armistițiului din Coreea. «Poporul nostru a dovedit o neîntreruptă și frățescă dragoste față de eroicul popor coreean, atât de grav încercat în ultimii trei ani. Nu ne era greu să înțelegem suferințele acestor oameni, care trebuiau să părăsească munca liberă și creatoare, pentru a lua armele. Ororile războiului, orori de care nici noi n'am fost scutiți într'un trecut încă

apropiat, le simțea fiecare om cinstit din țara noastră. Prin multe fapte și-a dovedit poporul nostru solidaritatea sa cu minunatul popor coreean. Luând apărarea Coreei, milicane de oameni dela noi au urmărit cu inima strânsă luptele ce s'au dat. Milioane de oameni au luat parte la acțiunile menite să aducă alinare și sprijin populației coreene, aflate în suferință. Avem astăzi bucuria de a împărtăși, împreună cu frații noștri coreeni, această victorie a păcii. Poporul nostru va ști să-și arate mai departe solidaritatea sa cu greu încercatul popor coreean, ajutându-l să-și refacă țara pustiită de urgia războiului ce i-a fost impus».

Oamenii și popoarele care au militat cu sfântă dârzenie pentru instaurarea și statornicirea păcii în lume, culeg acum întâile roade ale luptei lor. Vrerea lor nestrămutată de a sluji cauza luminoasă a păcii, a triumfat asupra planurilor întunecate ale celor ce vor să incendieze lumea; a triumfat asupra «acelora care și-au închipuit că forța brută este mai tare decât dreptul, că folosirea armelor este singura cale pentru rezolvarea litigiilor internaționale». «Acordul de armistițiu în Coreea — după cum au subliniat conducătorii poporului sovietic — este totodată o mare victorie a întregului lagăr al păcii și democrației».

Fără îndoială, armistițiul din Coreea reprezintă întâii pași spre statornicirea păcii în lume. Calea către pacea generală este însă spinoasă și grea. Dar omeniirea o va parcurge fără șovăire. «Generația actuală poartă răspunderea vieții și fericirii generațiilor viitoare. Înțelepciunea și sânguința sutelor de milioane de bărbați și femei trebuie să stea de strajă păcii, cu atâta hotărîre, încât să nu mai fie posibilă reeditarea aventurilor sângeroase care au cauzat până acum uriașe pierderi materiale» și imense pierderi de vieți omenești.

În actuala situație internațională, armistițiul din Coreea a aprins noi nădejdi în toate inimile iubitoare de pace. «Toată lumea vede astăzi, că o înțelegere este cu putință; că rațiunea și vorba omenească pot opri opera de distrugere. Astăzi toată lumea își dă seama că, dacă a fost cu putință să se oprească războiul coreean, se poate deasemenea pune capăt și războiului rece, prin tratative, printr'un acord oncrabil pentru ambele părți. Astăzi, popoarele din lumea întreagă cer cu și mai multă hotărîre, cu și mai multă insistență, guvernelor lor, să înceapă tratative multilaterale, duse în mod temeinic, în vederea soluționării efective a problemelor litigioase. A sosit timpul, spun oamenii cinstiți din lumea întreagă, să se pună capăt războiului rece, a sosit timpul să se pună capăt acestei acțiuni stupide, care este ruinătoare și primejdioasă pentru toți. Începutul a fost făcut și, după semnarea armistițiului din Coreea, ideia negocierilor devine și mai netă și mai urgentă».

Aflarea unor soluții pașnice pentru rezolvarea tuturor problemelor litigioase între state este de o importanță vitală pentru sacra cauză a păcii. «Sute de milioane de oameni simpli de pe întreg globul pământesc, care urmăresc cu multă atenție evoluția evenimentelor internaționale, salută cu entuziasm fiecare pas îndreptat spre întărirea păcii» în lume.

Două evenimente deosebite pentru consolidarea păcii și prieteniei între popoare au avut loc de curând în Capitala Patriei noastre: Cel de al III-lea Congres Mondial al Tineretului și cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie. Aceste două

evenimente sărbătorești ale tineretului lumii s'au desfășurat «intr'un moment când ideea destinderii internaționale și a rezolvării problemelor internaționale litigioase pe calea tratativelor a câștigat teren în cele mai largi cercuri din toate țările». Tineri din aproape toate țările pământului au manifestat cu entuziasm pentru pace și prietenie, pentru destindere în relațiile internaționale, pentru tratative și înțelegere între toate popoarele lumii.

«Noi am venit la Congres — a spus Luis Jorge, delegat catolic din Argentina — pentru a strânge mâinile tinerilor socialiști, comuniști, liberali, protestanți, musulmani, ate tinerilor de toate ideologiile politice, de toate religiile, de toate tendințele intelectuale, pentru a le spune că noi nu suntem în dezacord cu nimeni, atunci când luptăm pentru pace, pentru independență, pentru drepturile omului, pentru o viață mai bună».

Ura împotriva războiului și hotărârea nestrămutată a milioanelor de tineri din toate colțurile globului pământesc de a lupta cu toate forțele pentru pace, pentru înțelegere, pentru dreptul la muncă, pentru dreptul la viață și fericire, a fost limpede exprimată și de Jim Arnison, din delegația britanică, prin impresionantele cuvinte:

«Noi nu vrem să ne batem cu tineretul niciunei țări! Vrem pacea, pentru că vrem să trăim și să ne împlinim năzuințele noastre tineresti!».

În cele două documente ale Congresului, tinerii și tinerele de toate naționalitățile și rasele — în numele celor 83 de milioane de membri ai F.M.T.D. — au arătat că ei doresc «ca cea mai frumoasă parte a vieții lor să nu fie întunecată de grija și teama zilei de mâine; ca fiecare tânăr să aibă de lucru și o îndeletnicire care să-i asigure un salariu suficient pentru a duce o viață demnă; ca fiecare tânăr să aibă posibilitatea de a studia și de a se odihni, de a-și desvolta calitățile și aptitudinile sale, de a-și întări sănătatea și vigoarea; ca fiecare tânăr să aibă puțința de a-și întemeia un cămin și de a trăi în pace și fericire; ca fiecare tânăr să aibă dreptul de a lua parte la viața socială și politică a țării sale».

Entuziasmul de nedescris cu care tineretul lumii a primit, în timpul Congresului, vestea semnării armistițiului în Coreea, a dovedit că acest tineret «este tot mai conștient de faptul, că numai în condițiile unei păci trainice poate fi ferit de gloanțe și de bombe, că numai în condițiile de pace poate fi desfășurată cu succes lupta pentru interesele sale vitale». Voința fermă și neclătinată a tineretului de a apăra cu dârzenie pacea, străbate din fiecare cuvânt al Apelului adoptat de Congres:

«Vom face tot ce ne stă în puțință pentru ca spiritul tratativelor, care a împospătat atmosfera internațională și ne-a umplut inimile de speranță, să triumfe asupra spiritului întunecat și înăbușitor al recurgerii la forță și război».

Tinerii din toate țările au dovedit că sunt din ce în ce tot mai pătrunși de adevărul că «garanția îndeplinirii năzuințelor tineretului este unitatea; că unitatea tineretului înseamnă o uriașă forță mondială; că de consolidarea și dezvoltarea neconținută a unității pe scară mondială, depinde succesul luptei lor», unitate închinată integral cauzei sfinte a păcii între oameni și popoare:

«Să ne unim, pentru a putea consacra forțele noastre tinere nobilele cauze a păcii; să luăm parte la acțiunea popoarelor pentru tratative, înțelegere și pace».

Festivalul ce a urmat Congresului, — prin cei peste 30.000 de reprezentanți ai tineretului lumii — a dat expresie limpede voinței hotărâte a tinerilor din toate țările pământului, de a traduce în viață luminoasele hotărâri cuprinse în înflăcărata Chemare a Congresului:

«Prin unire spre pace!
 «Prin pace spre fericire!
 «Pentru pace și prietenie,
 «Pentru un viitor luminos,
 «Înainte, tineret al lumii!».

Biserica Ortodoxă Română — Ierarhi, clerici și credincioși — au osândit continuu pe uneltitorii de războaie și pe învrăjbitorii de noroade, luptând fără preget și cu sacră hotărâre, alături de toți oamenii cinștiți din lume, pentru cauza sfântă a păcii, pentru biruința și statornicirea păcii pe pământ. Inima ei a sângerat mereu pentru marile și nedreptele suferințe ale eroicului popor coreean, căruia i s'a impus, cu trei ani în urmă, un război barbar, plin de cruzimi, cum istoria nu a cunoscut altul.

Glusul Bisericii noastre s'a făcut auzit oridecâteori conștiința omnirii a protestat împotriva inumanului război din Coreea. Astfel, în telegrama trimisă de I.P.S. Patriarh Justinian, în toamna lui 1950, Consiliului de Securitate al O.N.U.-ului, se spunea: «Lacrimile femeilor, copiilor și bătrânilor din îndurerata Coree, chinurile și suferințele din iadul în care-i țin bombardamentele sălbatice și inumane, se fac auzite până la marginile pământului și urcă până la porțile cerului. Credincioșii, clerul și Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române condamnă această acțiune de exterminare a pașnicei populații coreene și face un călduros apel către creștinii din rândurile armatei (invadatoare), să înceteze samavolnicia și bombardamentele, să înceteze războiul ucigaș și nedrept și să se retragă din Coreea. În același timp, ne îndreptăm rugămintea noastră fierbinte către Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, organ de pază al păcii mondiale, să ia toate măsurile pentru o cât mai grabnică soluționare pașnică a conflictului din Coreea».

În vara anului 1951, Biserica Ortodoxă Română, alături de Patriarhia Apostolică a Antiohiei, de Marea Biserică Rusă și de Bisericile Georgiei și Bulgariei, a semnat Chemarea către creștinii din toată lumea, prin care întreaga creștinătate era chemată să ia parte la acțiunea pentru încheierea unui Pact al Păcii între Marile Puteri, menit «să soluționeze toate chestiunile litigioase ale vieții internaționale (deci și chestiunea Coreeană), pe cale pașnică», pe calea tratativelor.

În primăvara anului 1952, Biserica noastră a lansat iarăși un «Cuvânt de Protest», împotriva folosirii de către agresorii din Coreea a unor noi arme de distrugere în masă a pașnicei populații coreene, cerând încetarea acestui război nedrept și rezolvarea pe calea înțelegerii a problemei coreene.

În Iunie 1952, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a adresat o telegramă Consiliului Mondial al Păcii, prin care își exprimă hotărârea sa de a par-

țicipa la toate acțiunile menite să pună capăt războaielor în curs și, în primul rând, a războiului din Coreea.

În sesiunea din Iunie 1953, Sfântul Sinod s'a adresat din nou Consiliului Mondial al Păcii, arătând vrerea nestrămutată a obștei noastre credincioase de a continua lupta pentru pace până la biruința ei definitivă, și aderând întru totul la Mesagiul către guvernele Marilor Puteri și la Apelul către popoarele lumii, adresate de Congresul Popoarelor dela Viena, «pentru începerea tratativelor între Marile Puteri, în vederea soluționării pe cale pașnică a tuturor problemelor care dau naștere la încordare și neliniște în viața internațională».

Biserica Ortodoxă Română — împreună cu întregul nostru popor muncitor — a stat neîntrerupt, cu inima, cu fapta, cu lucrul și cu gândul, alături de bravul și eroicul popor coreean, în lupta lui sfântă pentru libertate, independență și pace. De aceea, azi, când lupta lui sfântă și dreaptă a ieșit biruitoare, prin semnarea armistițiului din Coreea, — toți închinătorii și slujitorii Bisericii noastre tresaltă de bucurie la vestea că eroica Coree a devenit iarăși «țara dimineților liniștite». Știind, însă, că dușmanii cei neadormiți ai păcii vor continua încercările lor nesăbuite de a aprinde din nou războiul în Coreea sau în altă parte a lumii, obștea noastră credincioasă — alături de poporul nostru muncitor și de sutele de milioane de oameni cinstiți din întreaga lume — își va spori strădanile în lupta sfântă pentru pace, sprijinind din toate puterile orice acțiune menită să asigure biruința deplină a păcii în lume, orice acțiune îndreptată — după cuvântul Întâistătorului Bisericii noastre, I. P. S. Patriarh Justinian, — «spre zidirea unei lumi noi: a dragostei și a păcii».

D. V. SADEANU

LUCRĂRILE SESIUNII CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII DELA BUDAPEȘTA

Între 15—20 Iunie a. c., s'au desfășurat la Budapeșta lucrările Consiliului Mondial al Păcii, înaltul for în care reprezentanți ai popoarelor iubitoare de pace au debătut cele mai de seamă probleme internaționale legate de cauza menținerii păcii și au inițiat cele mai potrivite acțiuni în favoarea păcii și securității internaționale.

Lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapeșta au demonstrat încă odată că mișcarea contemporană pentru apărarea păcii este cea mai largă mișcare de mase cunoscută în istorie, care unește în sânul ei sute de milioane de oameni de pe tot întinsul pământului, oameni care — fără a ține seamă de diferențele de convingeri politice, credințe religioase, rase sau categorii sociale — sunt interesați în preîntâmpinarea războiului și ducerea cu succes a luptei pentru menținerea păcii.

Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii s'a deschis într'un moment internațional deosebit de important. Este acel moment în care, datorită eforturilor neobosite și hotărâte ale tuturor luptătorilor pentru pace, în-

cep să se vadă roadele așa de mult așteptate de oamenii cinștiți de pretutindeni, roade concretizate în creșterea spiritului de înțelegere între popoare și de condamnare a acțiunilor agresive, ca mijloace de soluționare a problemelor internaționale litigioase.

Un prim semn încurajator în această direcție a fost constituit de încheierea acordului dela Panmunjon cu privire la prizonierii de război. Prin încheierea acestui acord a fost înlăturată ultima piedică din calea înfăptuirii armistițiului și deci a încetării imediate a operațiunilor militare din Coreea. S'a deschis astfel calea soluționării pașnice a problemei coreene, care constituie pentru popoarele lumii sarcina cea mai importantă care se cere rezolvată fără întârziere.

Succesul tratativilor duse pentru încheierea acordului dela Panmunjon a întărit convingerea în milioane și milioane de oameni din lumea întreagă că nu există probleme internaționale litigioase care să nu poată fi soluționate pe calea înțelegerii, pe calea tratativilor. Încheierea acordului dela Panmunjon constituie deci una dintre puternicele premize ale destinderii internaționale, destindere fără de care nu se poate vorbi despre trecerea la opera de fundamente a pilonilor unei adevărate păci și deci a unor raporturi reale de colaborare între toate popoarele lumii.

Lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta s'au desfășurat sub semnul acestui important succes, care — consacrand rezultatele obținute în prezent de iubitorii de pace din întreaga lume — indică cu toată claritatea care este drumul pe care trebuie să se canalizeze, în actuala situație internațională, toate eforturile acelor care luptă cu adevărat pentru apărarea păcii.

Acest drum este unul singur: reglementarea pașnică a chestiunilor internaționale litigioase, prin începerea de tratative între marile puteri și — concomitent — prin demascarea și zădărnicierea oricăror acțiuni prin care s'ar încerca a se împiedeca tratativele inițiate sau începute.

Toți vorbitorii care și-au rostit cuvântul în cadrul sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta au insistat asupra acestei mari sarcini care stă în fața tuturor luptătorilor pentru pace.

Astfel, în cuvântul de deschidere a lucrărilor, rostit în ziua de 15 Iunie, Emmanuel D'Astier de la Vigerie — membru în biroul Consiliului Mondial al Păcii — a spus, între altele, că în momentul în care tensiunea internațională era deosebit de încordată, moment marcat prin intreruperea tratativilor pentru încheierea armistițiului în Coreea, s'a produs declarația solemnă a guvernului Uniunii Sovietice potrivit căreia toate problemele litigioase, inclusiv cele cu S. U. A., pot fi reglementate pe calea pașnică. După răspunsul dat de Eisenhower, răspuns prin care — pe de o parte — se condamnă războiul, pustirile și uriașele pierderi provocate de război, dar — pe de altă parte — se puneau condiții care puteau face cu neputință tratativele, a urmat noua declarație a Uniunii Sovietice prin care aceasta a accentuat că este gata să ducă tratative fără nicio condiție preliminară în ceea ce privește toate problemele litigioase.

Astfel, a spus el, s'a creat o situație nouă care a făcut să se nască mari speranțe în întreaga lume. Noi milioane de oameni au început să sprijine ideea tratativilor. În cercurile conducătoare din unele țări, cei mai de seamă oameni politici care încă ieri socoteau ca inevitabilă goana înar-

mărilor, continuarea războaielor în curs, dificultățile economice și sistemul menținerii păcii prin forță, au început astfel să facă propuneri cu privire la o conferință, la o întâlnire.

Victoria reputată de forțele păcii nu este încă consolidată, a spus d'Astier de la Vigerie. Simptomele destinderii încordării internaționale sunt încă modeste. Sarcina actualei sesiuni a Consiliului Mondial al Păcii constă în a face totul pentru a consolida această victorie a forțelor iubitoare de pace și pentru a le asigura noi victorii. Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii va sprijini toate acțiunile menite să grăbească destinderea încordării internaționale. Pentru atingerea acestui scop este necesar ca noi milicane de oameni să fie antrenate să participe la lupta pentru pace. În domeniul tratativelor — a spus în continuare d'Astier — nu pot exista formule deșagata și reguli absolute. Se poate trece de la general la particular și de la particular la general. Trebuie lăsate deschise două căi: calea înțelegerilor asupra unor probleme care vor duce la o reglementare generală și calea înțelegerii generale, un pact al păcii — care va înlesni rezolvarea problemelor specifice. Popoarele și forțele lor iubitoare de pace nu pot acționa izolat. Ele trebuie să se înțeleagă între ele, să stabilească țeluri și căi comune și să obțină triumful lor, exercitând o înrăurire asupra opiniei publice și a guvernelor. În aceasta constă sarcina Consiliului Mondial al Păcii.

Luând cuvântul în cadrul lucrărilor Consiliului Mondial al Păcii de la Budapesta, cunoscutul luptător pentru cauza păcii, Go-Mo-Jo, președintele Academiei de științe a R. P. Chineze, membru al Consiliului Mondial al Păcii, s'a referit îndeosebi la problemele armistițiului în Coreea și la căile ce trebuiesc urmate pentru rezolvarea pașnică a problemelor Extremului Orient.

Go-Mo-Jo, a insistat asupra sarcinei esențiale pe care o au în față, în condițiile actuale internaționale, toți iubitorii de pace, sarcină care constă în deosebi în a lupta pentru a face să triumfe ideea începerii și ducerii până la capăt a tratativelor în vederea soluționării problemelor internaționale litigioase.

Toate diferențele internaționale existente pot și trebuie soluționate prin tratative pașnice și consultări reciproce, a spus Go-Mo-Jo. Această idee simplă a și fost aprobată de milioane de bărbați și femei din întreaga lume.

Acest lucru este firesc deoarece menținerea încordării internaționale înseamnă intensificarea goanei înarmărilor, creșterea continuă a cheltuielilor militare, o înrăutățire și mai mare a condițiilor de trai ale maselor largi populare.

Orice măsură constructivă îndreptată spre rezolvarea divergențelor internaționale va micșora neliniștea resimțită de sute de milioane de oameni în ultimii ani. Tocmai de aceea, a spus Go-Mo-Jo, popoarele din întreaga lume au întâmpinat cu căldură acordul privitor la repatrierea prizonierilor de război realizat în cadrul tratativelor de armistițiu din Coreea, și manifestă un deosebit interes față de problema realizării armistițiului din Coreea și față de rezolvarea pașnică a problemei coreene. Toate popoarele consideră că armistițiul în Coreea reprezintă în momentul de față una din cele mai importante, din cele mai arzătoare și din cele mai greu de rezolvat probleme internaționale.

Rezolvarea acestor probleme, a spus Go-Mo-Jo, ar contribui la destinderea încordării internaționale.

Mai departe, Go-Mo-Jo a arătat că « Numai prin tratative între marile puteri, având ca scop de a rezolva, rând pe rând, problemele nerezolvate, se va putea ajunge în mod practic la destinderea treptată a încordării internaționale și la înlăturarea primejdiei războiului. Datorită unor tratative duse cu multă răbdare, problema coreeană se și găsește pe calea spre o rezolvare pașnică. Chemarea noastră de a se începe tratative între marile puteri a găsit sprijinul majorității considerabile a popoarelor lumii ».

În continuare, Go-Mo-Jo a spus: « Țări cu sisteme sociale diferite pot coexista și desvolta colaborarea lor pe plan comercial, economic și cultural. Poporul chinez a crezut întotdeauna în acest adevăr. Noi sprijinim cu căldură chemarea la tratative între marile puteri. Sperăm să ducem tratative cu toate țările în vederea rezolvării treptate a actualelor divergențe internaționale. Sperăm deasemenea că popoarele din lumea întreagă vor determina guvernele lor să urmeze calea tratativelor și să nu tindă spre soluții bazate pe forță ».

Nenumărați alți vorbitori, reprezentând milioane și milioane de oameni care luptă viguros pentru cauza păcii pe toată suprafața pământului, au insistat asupra necesității de a se duce o muncă stăruitoare pentru transpunerea în fapt a ideii rezolvării tuturor problemelor internaționale litigioase pe calea tratativelor.

Ei au vorbit despre Coreea și Extremul Orient, despre Germania și Organizația Națiunilor Unite, au dezvoltat pledoarii în favoarea independenței țărilor și securității internaționale, s'au pronunțat pentru dezvoltarea relațiilor economice și culturale pe plan mondial, pentru destinderea în relațiile internaționale, pentru prietenia între popoare, pentru pace. Deși s'au exprimat în graiuri diferite ei au avut un limbaj comun: limbajul popoarelor iubitoare de pace.

Au cuvântat rând pe rând, susținând necesitatea de a se pași viguros pe drumul rezolvării pe calea tratativelor a oricăror probleme internaționale litigioase: Jean Laffitte, secretar general al Consiliului Mondial al Păcii; Elfes (Germania); Generalul Cavalcanti (Brazilia); René Bovard (Elveția); Salamea (Columbia); James Endicott, președintele Congresului canadian pentru apărarea păcii și membru în Consiliul Mondial al Păcii; Vaclav Boucek (Cehoslovacia); Ricardo Lombardi, membru în biroul Consiliului Mondial al Păcii; Pastorul Martin Niemöller (Germania Occidentală); Pastorul Forbek (Norvegia); Generalul Heriberte Corona (Mexic); Pandit Ceatur Narain Nalavița (India); Ilya Ehrenburg (U. R. S. S.); Prof. Maurice Birgin (Argentina); Stanislaw Kulczynsky, mareșal adjunct al Seimului polonez; Isabelle Blume (Belgia), secretară a biroului Consiliului Mondial al Păcii; Singh Sokhey (India), membru în Consiliul de Stat al Indiei; Academicianul Prof. D. Danielopolu (R. P. R.); Pastorul Uffe Hansen (Danemarca) și mulți alții.

Între cuvântările rostite, o puternică impresie a făcut aceea a lui Ilya Ehrenburg, marele scriitor sovietic. Cuvântarea sa a fost ascultată cu mare atenție; Aplauze nesfârșite și însuflețite au acoperit cuvintele înflăcărate ale marelui scriitor sovietic, neobosit luptător pentru pace și

civilizația lumii. «Noi, partizanii păcii, a spus Ilya Ehrenburg, trebuie să sprijinim toate acțiunile având ca scop întărirea suveranității statelor și apărarea securității lor. Noi trebuie să sprijinim acele cercuri ale opiniei publice care nu merg alături de noi în lupta noastră pentru pacea generală dar care se împotrivesc forțelor războiului. Noi, partizanii păcii luptăm de mult pentru renașterea Organizației Națiunilor Unite, care, inspirându-se din principiile organizatorilor ei, poate deveni cu adevărat chezașia securității tuturor statelor. Spiritul tratativelor, al înțelegerii care începe pretutindeni să împingă înapoi politica de ultimatum, dictat și amenințări, trebuie să schimbe «climatul O. N. U.», și să-i redea prestigiul pierdut. În acest scop este necesar ca China să-și ocupe locul legitim în O. N. U. Acest lucru l-au înțeles oamenii de stat ai Marii Britanii și sper că îl vor înțelege și conducătorii Statelor Unite».

În acest mare și luminat Sfat al Păcii, care s'a întrunit la Budapesta între 15—20 Iunie, numeroși au fost vorbitorii care — reprezentând diferite culte religioase — au accentuat necesitatea înțelegerii între popoare, pe cale de tratative.

Ei au demonstrat încă odată, în mod limpede, că diferențele de credință religioasă — ca de altfel orice fel de diferențe — nu pot opri pe oamenii de bună credință de pretutindeni de a-și împlăti laolaltă voințele pentru a lupta cu toată puterea pentru triumful păcii, al înțelegerii.

Ei au arătat încă odată întegii lumi, că numai acei credincioși care se străduiesc pentru pace și luptă neobosit pentru pașnica ei așezare în lume, pot pretinde că practică în mod real principiile de bază ale credințelor lor religioase.

O puternică impresie a produs în masa asistenților, participanți la lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta, cuvântarea rostită de pastorul Niemöller, președintele Bisericii Evanghelice Luterane din landul Hessen (Germania Occidentală).

Pastorul Martin Niemöller a arătat că «acela care dorește pacea trebuie să tindă către înțelegerea cu cealaltă parte. Când vorbesc despre pace și în același timp nu manifest nicio dorință de a mă întâlni și a mă înțelege cu cealaltă parte, aceasta înseamnă că în realitate și din punct de vedere obiectiv nu doresc pacea și nu fac altceva decât să abuzez de acest cuvânt și să înșel pe oamenii cărora ei le dă speranțe. Aci se pune problema «coexistenței» despre care în ultimii ani s'a scris și s'a vorbit atât de mult. Coexistența a două lumi, în lumea noastră de azi devenită atât de îngustă, este ea oare posibilă? Această coexistență nu trebuie să fie un obiect de discuție, a spus pastorul Niemöller. Ea trebuie să fie un obiect de experimentare practică, de verificare. Noi trebuie să avem totdeauna în vedere această concluzie limpede și logică și să ne dăm seama că coexistența nu este prin ea însăși un țel, că sarcina întăririi păcii rămâne în vigoare chiar și după ce va fi fost obținută coexistența. Dar pentru a atinge acest prim obiectiv este neapărat necesar să se învingă numeroase obstacole, iar pentru rezolvarea acestei sarcini cele două părți trebuie să-și dea contribuția lor.

În momentul în care armistițiul în Coreea a început, însăfârșit, să se contureze la orizont, a spus Niemöller în continuare, un nou eveniment a modificat situația în alt sector amenințător pentru pace. În patria mea,

timp de multe luni divergențele între Vest și Est au continuat să se agraveze. Se părea că coexistența pașnică va deveni definitiv imposibilă. Încă din 1948, Biserica Protestantă sprijinise ideea unificării pașnice și arătase în repetate rânduri că singura cale pentru realizarea acestui țel atât de înalt pentru cauza păcii sunt tratativele. Se părea în ultima vreme că Biserica fusese atât de mult atrasă în conflict, încât cu greu ar fi putut rămâne imparțială. Dar iată că săptămâna trecută s'a produs o schimbare care a salvat Biserica de acest pericol și i-a permis să cheme din nou pe membrii ei la sprijinirea propunerilor de tratative. Ca rezultat, a spus Niemöller, o nouă speranță a cuprins poporul german, speranța unor tratative înconunate de succes și a reglementării pașnice a problemei germane.

Pastorul Niemöller și-a încheiat cuvântarea adresând un apel tuturor creștinilor să lupte pentru făurirea și menținerea păcii, pentru coexistența pașnică.

O altă cuvântare care a fost ascultată cu deosebit interes, a fost aceea a pastorului Ragnar Forbek (Norvegia). Pastorul Forbek a spus, între altele: «Poporul din țara mea iubește pacea. Deoarece țara noastră ocupă o poziție strategică importantă între Răsărit și Apus, ea suferă din cauza încordării relațiilor internaționale care are repercusiuni asupra vieții economice, sociale și culturale.

Este foarte regretabil că Norvegia împreună cu Danemarca au fost incluse în Pactul Atlanticului. Dar lupta împotriva acestui pact a luat o asemenea amploare, încât dacă s'ar organiza un referendum cu privire la această chestiune, este cert că majoritatea poporului nostru ar vota împotriva alăturării la acest pact. Paralel cu aceasta, în Norvegia se manifestă o puternică rezistență împotriva construirii de baze străine. Dependenta față de Statele Unite — a declarat Forbekk — a adus Norvegiei dificultăți de ordin economic și financiar. Iată de ce țările nordice sunt interesate vital în destinderea încordării internaționale. Atunci când este vorba despre încordarea internațională, a subliniat Forbekk, trebuie să ținem seamă de faptul că această încordare există nu între popoare, nu între oamenii simpli din Apus și Răsărit; încordarea există între guverne, dar chiar unele popoare au devenit într-o oarecare măsură victime ale propagandei care pretinde că încordarea există între popoare.

Mișcarea mondială pentru apărarea păcii, care reprezintă marile mase ale populației, capătă o importanță hotărâtoare pentru destinderea încordării existente în relațiile internaționale. Guvernele care se fac ecoul năzuințelor profunde de pace ce animă masele largi populare și care contribuie la realizarea destinderii încordării internaționale merită recunoștința întregii omeniri.

Acordul încheiat între guvernul R. D. Germană și Biserica, a declarat Forbekk, a făcut o puternică impresie în cercurile norvegiene cărora le aparțin.

Acum, când Uniunea Sovietică și țările aflate în același lagăr cu ea au dat dovadă de o mare voință de înțelegere mutuală, toți oamenii de bună credință așteaptă cu interes acțiuni tot atât de pozitive și din partea țărilor occidentale. Este cu desăvârșire limpede că luarea unei inițiative care să exprime buna credință ar fi cea mai justă și înțeleaptă acțiune. Aceasta ar crea un climat de încredere între popoare».

Mulți alți vorbitori au accentuat asupra victoriilor obținute până în prezent de mișcarea mondială pentru pace și au insistat asupra sarcinii imediate ce stă în fața tuturor luptătorilor pentru pace din întreaga lume de a milita activ prin toate mijloacele ce le stau la îndemână pentru succesul deplin al ideii începerii și ducerii de tratative între Marile Puteri, în vederea soluționării pe cale pașnică a tuturor problemelor internaționale litigioase.

Lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta s'au încheiat în ziua de 20 Iunie, într'o atmosferă de mare însuflețire, participanții la această sesiune mărturisindu-și încrederea fermă în succesul deplin al acțiunilor întreprinse de mișcarea mondială pentru pace.

Intorși acasă, delegații români la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta au făcut o dare de seamă publică asupra rezultatelor la care s'a ajuns în cadrul sesiunii.

Astfel, în ziua de 3 Iulie, în cadrul unui meeting uriaș, mii de oameni ai muncii din Capitala R.P.R., exprimând voința de pace a poporului nostru, s'au întâlnit la Arenele Libertății pentru a asculta această dare de seamă.

În prezidiumul Adunării au luat loc: Academician Prof. P. Constantinescu-Iași, I.P.S. Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Sorin Toma, Prof. univ. Florica Mezincescu, Academician D. Danie'opolu, P. Ș. Episcop Valerian al Oradiei, Matei Socor, I. Dobre, Ana Lungu, Ligia Macovei, Chițu Florea și A. Duma din partea A.R.L.U.S.-ului.

La această Adunare au asistat și Eliza Branco, laureată a Premiului Internațional Stalin pentru întărirea păcii între popoare, și celelalte membre ale delegației femeilor de peste hotare, care se aflau în țara noastră.

Au luat cuvântul, făcând ample expuneri asupra lucrărilor Consiliului Mondial al păcii: Prof. univ. Florica Mezincescu, Academician Profesor D. Danielopolu, Matei Socor și P.S. Episcop al Oradiei, Valerian Zaharia.

P.S. Valerian Zaharia, Episcopul Oradiei, a vorbit în deosebi despre participarea clerului la lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta și despre sarcinile slujitorilor Cultelor din R.P.R. în lupta pentru pace.

P.S. Sa a spus între altele: «Ca unul ce am avut aleasa cinste de a face parte din delegația Republicii Populare Române la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, trebuie să remarq faptul pozitiv că la luarea importantelor hotărâri ale Consiliului Mondial al Păcii au adus contribuția lor și numeroși reprezentanți ai Cultelor religioase din toată lumea. Reprezentanții Cultelor religioase au susținut la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta ideia triumfului spiritului tratativelor, precum și posibilității coexistenței pașnice a diferitelor sisteme politico-economice».

După ce a redat o serie de citate interesante din cuvântările unor slujitori ai Cultelor, participanți la sesiune, vorbitorul s'a referit la sarcinile slujitorilor Cultelor religioase din R. P. R. în lupta pentru pace:

«Biserica Ortodoxă Română și toate celelalte Culte religioase din scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română — a spus Prea Sfinția Sa — au misiunea religioasă, umană și patriotică de a-și spori și înteti lupta pentru realizarea păcii la unison cu voința întregului norod

truditor. Slujitorii și credincioșii tuturor Cultelor religioase din țara noastră nu se vor limita la a dori pacea, ci alături de toți ceilalți apărători ai păcii vor aduce cărămizi la zidirea acestei păci».

Marea demonstrație dela Arenele Libertății a constituit o puternică manifestare a voinței de pace a poporului nostru, a dorinței sale de a lupta pentru soluționarea pe calea tratativilor a tuturor chestiunilor internaționale litigioase, pentru destinderea internațională, pentru zădărnicierea acțiunilor menite să împiedece realizarea unei înțelegeri, pentru strângerea legăturilor de prietenie între toate popoarele.

Ea s'a pronunțat cu toată hotărârea de acord cu actele și rezoluțiile statornicite în cadrul sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta.

Iată cuprinsul acelor acte și rezoluții:

I. Declarația cu privire la deschiderea unei campanii mondiale în favoarea tratativilor.

«Evenimentele din ultimele luni au convins popoarele că se poate ajunge la o reglementare pașnică a tuturor divergențelor internaționale.

Popoarele se pătrund de conștiința că prin luptă perseverentă și dărză pot obține victoria păcii.

Consiliul Mondial al Păcii, întrunit în sesiune între 15 și 20 Iunie 1953 la Budapesta, chiamă popoarele să-și dubleze eforturile în scopul de a se începe tratative în vederea reglementării pașnice a problemelor internaționale litigioase.

Fiecare popor are dreptul să-și aleagă liber modul său de viață și trebuie să respecte modul de viață pe care și l-au ales liber celelalte popoare.

Coexistența pașnică a diferite'or sisteme, care este necesară, devine astfel o putință, iar legăturile între popoare devin avantajoase pentru toți.

Această coexistență presupune ca toate conflictele și litigiile să fie rezolvate pe calea tratativilor.

Armistițiul în Coreea, premergător stabilirii păcii, trebuie semnat de îndată pe baza acordurilor deja realizate. Orice nouă întârziere aduce cu sine noi jertfe, distrugeri și suferințe. Deasemenea, trebuie să se pună capăt tuturor celorlalte războaie în curs și acțiunilor agresive îndreptate împotriva independenței popoarelor. Folosirea armelor împotriva oricărei mișcări de eliberare națională este un factor de încordare internațională și poate crea un focar de război.

Poporul german are dreptul la unificare și suveranitate națională, în condițiile respectării securității vecinilor săi și neadmiterii renașterii militarismului și a spiritului de revanșă.

Japonia trebuie să-și dobândească suveranitatea națională deplină pe baza unui tratat de pace recunoscut de toate țările interesate, care să garanteze securitatea popoarelor din Asia și zona Pacificului.

Securitatea popoarelor și menținerea păcii pot fi asigurate dacă popoarele vor impune respectarea suveranității lor, vor lupta împotriva amestecului străin în organizarea vieții lor, împotriva bazelor militare și a oricărei ocupații din partea unor trupe străine.

Instaurarea treptată a securității va permite să se oprească goana înarmărilor, să se treacă, cu ajutorul tratativilor, la reducerea lor și să

se folosească, pentru asigurarea unui nivel de trai mai înalt pentru toți, resursele care până acum erau destinate distrugerii și morții.

Intre toate țările trebuie să se stabilească legături economice și culturale pe baze de egalitate și avantaje reciproce, fără niciun fel de discriminare.

Tratatul vor schimba mersul evenimentelor. Organizația Națiunilor Unite poate contribui la aceste tratative dacă va fi credincioasă spiritului Chartei sale. Ea trebuie să primească în sânul ei toate statele care au cerut să fie primite. China trebuie să fie reprezentată în Organizația Națiunilor Unite, ca și celelalte națiuni, de guvernul ales de ea.

Pornind dela toate acestea, Consiliul Mondial al Păcii hotărăște să desfășoare o largă campanie internațională în favoarea tratativilor. În cursul acestei campanii, popoarele vor exprima în diverse forme organizate cererea lor de a se reglementa pe cale pașnică toate conflictele și toate problemele litigioase între state.

Numai popoarele pot obține prin lupte neconținute tratative, înțelegere și pace».

II. Chemarea Consiliului Mondial al Păcii.

«Marea speranță a prins viață. Orice om vede acum că înțelegerea este cu putință. Se poate pune capăt vărsării de sânge. Se poate pune capăt războiului rece.

În aceste zile, chemăm solemn popoarele să ceară guvernelor lor să ajungă la o înțelegere pe calea tratativilor.

Trebuie să sprijinim orice inițiativă, a oricărui guvern, care are ca țintă soluționarea pașnică a conflictelor. Noi trebuie să zădărniciim acțiunea acelor care împiedică sau tergiversează realizarea unei înțelegeri.

Victoria păcii este aproape. Stă în puterile noastre s'o cucerim».

III. Pentru un larg schimb cultural.

«Astăzi, popoarele din toate țările demonstrează cu o nouă forță străduința lor de a învinge granițele geografice și ideologice și de a rennoi relațiile internaționale.

De aici rezultă necesitatea de a organiza cel mai larg schimb cultural pentru ca toți oamenii să-și poată împărtăși unul altuia rezultatele muncii lor, progresul tehnic, realizările științei, tehnicii și artei.

Aceste legături, necesare pentru dezvoltarea generală și rodnică a culturii, vor ajuta deasemenea la îndepărtarea neînțelegerii și neîncrederii, vor permite să se cunoască în mod direct realizările fiecărei țări și vor contribui prin aceasta la destinderea încordării internaționale.

Opinia publică trebuie să-și exercite înrăurirea asupra guvernelor pentru a îndepărta piedicile care stau în calea unui asemenea schimb, astfel încât fiecare popor să poată cunoaște oamenii, cărțile, filmele, teatrele, spectacolele, operele de artă ale celorlalte popoare.

Recomandăm tuturor organizațiilor și instituțiilor culturale, universităților și bibliotecilor, asociațiilor științifice, literare, artistice, tehnice, profesionale, asociațiilor de femei, de tineret, studențești, etc., să organizeze pe bază de reciprocitate și de respectare reciprocă a culturii naționale, vizite, întâlniri, expoziții, schimb de publicații între țări, pe plan regional ca și pe plan mondial.

Salutăm orice inițiativă de acest fel, de natură să contribuie la stabilirea unei atmosfere de pace și prietenie, de oriunde ar porni ea. Primul Congres al oamenilor de cultură din țările continentului american, Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților, diferitele conferințe internaționale ale oamenilor de știință, propunerile venite din diferite țări de a se face schimb de delegații, conștitue în această privință un exemplu promițător.

Situația actuală deschide perspective nelimitate pentru o astfel de dezvoltare a relațiilor dintre oameni.

Să facem astfel încât legăturile dintre popoare să grăbească tratativele necesare între guverne».

Marea Adunare a oamenilor muncii din capitala R.P.R., care a avut loc la 3 Iulie, expresie a voinței de pace a întregului nostru popor, arată hotărârea fermă a acestuia de a îndeplini și deci a duce până la capăt dezideratele exprimate în cadrul sesiunii Consiliului Mondial al Păcii din Budapesta, prin actele adoptate.

REDAȚIA

— o —

AL TREILEA CONGRES MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENTILOR ȘI AL PATRULEA FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR PENTRU PACE ȘI PRIETENIE

București, Iulie—August 1953: un nou capitol care va ilustra deapururi istoria vechei cetăți a Dâmboviței, capitala Republicii Populare Române. După secole de luptă și zbcium, Bucureștiul, năpăstuit și martirizat de regimurile trecute, se înfățișează astăzi ca o floare din poveste, înflorită în primăvara vieții noi, având deosebita cinste de a fi ales ca loc de întâlnire a tineretului din toate țările lumii.

«Vechiul București, cu case bătrânești zidite din truda poporului cu meșteri din popor, acela cu câte un zid din alte timpuri, cu vechi biserici a căror zugrăveală e întunecată de fumul secolelor, zâmbeste altfel, e mai vesel, este altul», constată cu justețe unul dintre scriitorii noștri, căci după ce au fost înlăturate dărămăturile și ruinele ce mai aminteau războiul, au fost create parcuri minunate, au fost construite clădiri noi, case, teatre, cinematografe, stadioane, drumuri de beton, și astfel parcă a întinerit sub forța constructoare a omului.

Pentru primirea oaspeților dragi, capitala Republicii noastre s'a împodobit în mod deosebit; steagurile neamurilor pământului fâlfâie ca zeci și zeci de pavilioane pe o navă uriașă care nu este clătinată de valuri și care-și croaște drum sigur, prin pace și prietenie, spre fericirea tuturor oamenilor.

•

Viitorul aparține tineretului și tineretul vrea ca acest viitor să fie p. șnic. Numai pacea va contribui la realizarea visurilor și speranțelor

tinerei generații. Pacea este singura garanție a îndeplinirii năzuințelor tineretului spre fericire. «Noi vrem pace, — se spune într'una din chemările Consiliului Federației Mondiale a Tineretului Democrat, — fiindcă pacea înseamnă posibilitatea de a realiza visul nostru de fericire. Pacea înseamnă independența patriei dragi, înseamnă încetarea războiului în curs, înseamnă pâine, muncă, școli, stadioane, înseamnă cântece voioase. Războiul și pregătirile de război înseamnă mizerie, descurajare, robie, înseamnă transformarea tinerei generații în carne de tun, înseamnă moarte».

Niciodată încă o mișcare internațională de tineret nu a fost atât de puternică și influentă ca astăzi. La aceasta a contribuit în mare măsură Federația Mondială a Tineretului Democrat (F.M.T.D.).

Noembrie 1945. La Londra, în Albert-Hall, răsună puternic jurământul tineretului și cuvintele sburau, asemenea unei păsări, prin lumea întregă: «Jurăm să păstrăm unitatea călită în zilele lui Noembrie 1945, până când vom făuri lumea spre care năzuim și pentru care luptăm... Vom lupta pentru o prietenie adâncă și sinceră între popoare, pentru alungarea sărăciei și șomajului... Jurăm că mâinile iscusite, mintea ageră, entuziasmul tineretului nu se vor mai irosi niciodată în război... La Londra, în primul Noembrie de după război, tineretul lumii a creat Federația Mondială a Tineretului Democrat.

Au trecut opt ani de atunci; ani grei, dar și glorioși, ani de lupte și victorii. Federația Mondială a Tineretului Democrat a devenit conducătorul unanim recunoscut al milioanei și milioanei de tineri de diferite concepții și păreri. S'a văzut în acești opt ani că, în ciuda deosebitelor concepții și păreri, tineretul poate găsi întotdeauna o bază de acțiuni comună în apărarea păcii și a drepturilor sale. Este un adevăr dovedit de conferințele internaționale ale tineretului, de congresele și festivalurile mondiale.

Anii care s'au scurs între cele trei Congrese (Londra 1945, Budapesta 1949 și București 1953), și cele patru Festivaluri (Praga 1947, Budapesta 1949, Berlin 1951 și București 1953), au constituit o perioadă de luptă neobosită dusă de tinerii și tinerele din lumea întreagă uniți în F.M.T.D., pentru drepturile lor vitale, pentru unitate și pace, pentru independența națională a popoarelor și pentru un viitor mai bun al tineretului.

Rămânând credincioasă jurământului dela Londra din toamna anului 1945, Federația Mondială a Tineretului Democrat a devenit astăzi cea mai puternică și cea mai populară organizație de tineret din lume, în care se găsesc încadrați 83 milioane de tineri și tinere din 90 de țări.

*

Pregătirile pentru Congresul și Festivalul dela București s'au desfășurat sub semnul speranței crescânde a oamenilor din lumea întreagă în soluționarea tuturor problemelor litigioase din domeniul relațiilor internaționale pe calea tratativilor între Marile Puteri. Amploarea pe care au luat-o pregătirile pentru Congres și pentru Festival arată limpede că ideile păcii și prieteniei se bucură de adeziunea și sprijinul celor mai largi pături ale tineretului. Aceste pregătiri s'au desfășurat în cele mai variate forme. Astfel au fost organizate conferințe ale tineretului aparținând diferitelor pături sociale (Conferința tinerelor franceze șomere, Con-

ferința din Belgia pentru apărarea drepturilor tineretului), discuții în jurul problemelor care frământă tineretul (în Anglia și India), Congrese ale tineretului (în China, Israel, Iran, Ceylon), festivaluri (în Iran, Brazilia, Birmania, Japonia, Liban, Columbia, etc.), numeroase competiții sportive, ștafete, concursuri și manifestări artistice. În Suedia, organizații ca «Tineretul liber suedez», «Tinerii socialiști», «Tânăra Biserică», «Societatea studenților în arte», «Prietenii radio-ului» și «Studenții în Teologie» și-au dat mâna în lupta pentru apărarea păcii și prieteniei între popoare.

Tinerii din patria noastră nu au precupețit niciun efort pentru a asigura succesul deplin al Marii Adunări a tineretului lumii. Tineretul nostru a muncit cu elan pentru a primi cum se cuvine pe tinerii soli ai păcii. Mândru de a fi gazda unei Adunări atât de reprezentative, cum este cel de al III-lea Congres Mondial al Tineretului, tineretul din Republica Populară Română și-a arătat prin numeroase acțiuni concrete năzuința de a contribui cât mai mult la succesul Congresului și al Festivalului, în vederea atingerii nobilei scop al întăririi colaborării și prieteniei în lupta pentru pace.

Miile de adunări pentru alegerea delegaților și participanților, constituirea a peste 18.000 comitete de sprijin ale Festivalului, cuprinzând mai mult de 350.000 cetățeni, sărbătorirea Săptămânii Mondiale a Tineretului, adunările ținute cu prilejul Conferinței Internaționale pentru Apărarea Drepturilor Tineretului, dela Viena, inițiativele noi și marele avânt al muncii în producție al tinerilor, amploarea muncii politice de masă și a activității culturale, artistice și sportive a tineretului, marile acțiuni de muncă voluntară — iată cum a înțeles tineretul patriei noastre să întâmpine Congresul și Festivalul.

Acțiunea de pregătire a Congresului și Festivalului a antrenat masele cele mai largi ale tineretului nostru într-o activitate vie, multilaterală.

Marile construcții necesare celei mai mari manifestații internaționale, organizată vreodată în țara noastră, au fost terminate într'un timp record: parcul cultural-sportiv «23 August», cu stadionul de 80.000 de locuri și teatrul în aer liber, Teatrul Muzical, teatrul în aer liber și cinematograful din raionul Grivița Roșie, precum și amenajarea celor existente.

*

Considerând unitatea ca un mijloc puternic de luptă pentru înfăptuirea aspirațiilor întregului tineret, F.M.T.D. s'a adresat prietenește în apelul său către organizațiile internaționale, naționale și locale ale tineretului, către toți tinerii și tinerele, fără deosebire de concepții, culoare, naționalitate, religie și apartenență socială, astfel ca dela tribuna Congresului să poată fi rostite cuvântări care să exprime toate punctele de vedere, cu privire la problemele care frământă tânăra generație.

La invitația F.M.T.D. au răspuns afirmativ organizații care nu fac parte din F.M.T.D., dintre care multe organizații politice, ca de exemplu: «Federația europeană a tineretului», «Uniunea studenților socialiști «Esserbund» și alții.

Dintre delegații la Congres și la Festival, mulți tineri aparțin diferitelor credințe religioase. Prezența lor la marea întâlnire a tineretului lumii se explică prin continua întărire a unității tineretului, prin lărgirea rân-

durilor mișcării mondiale pentru pace a tineretului. Acești tineri credincioși înțeleg că între opiniile lor religioase și participarea la lupta pentru apărarea păcii nu există o prăpastie, că ei pot să continue să fie adepții religiei și în același timp să fie luptători activi pentru pace. Așa se explică participarea lor intensă la marile acțiuni care au precedat Congresul și Festivalul, precum și participarea la aceste două mari manifestații internaționale.

La ședința de constituire a Comitetului Internațional de Pregătire a Festivalului a participat și reverendul Tom Colvin, secretar al tineretului din comunitatea Iona (Marea Britanie); în Japonia, asociația tinerilor creștini Y.M.C.A. a fost prezentă permanent în inițiativele de pregătire a Festivalului; Asociația Cercetașilor Musulmani din Algeria participă la Festival; reverendul metodist Allan Brand din Australia a sprijinit de asemenea pregătirile pentru Festival; în Noua Zelandă au fost delegați din rândul tinerilor care reprezintă comitetul Festivalului religios de pe coasta de Vest; în Birmania, călugări budiști au luat parte pentru prima oară la pregătirea unor manifestări de genul Festivalului Mondial.

Un pastor elvețian, Erni, din Bienne, a trimis o scrisoare Comitetului Internațional de Pregătire a Festivalului, afirmând că «în măsura în care un Festival ca cel dela București este susceptibil să apropie tineretul într'un același ideal al păcii, fără să trebuiască să adere la vreo ideologie, este un mijloc excepțional de întâlnire din care n'are decât de câștigat».

Reverendul Catedralei din Oslo, Ragnar Forbeck, a trimis de asemenea un mesaj, în care spune, printre altele: «Salut Festivalul Tineretului dela București. Tineretul trebuie să fie alături de noi, în primele rânduri, pentru a salva lumea de nimicire. Iată de ce are o mare însemnătate realizarea unității tineretului sub semnul prieteniei și colaborării».

Pregătirile pentru cel de al III-lea Congres Mondial al Tineretului și pentru cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie s'au desfășurat, — după cum se poate constata din cele de mai sus —, sub semnul continuei consolidări a unității tinerilor de diferite convingeri politice și religioase.

*

Cel de al III-lea Congres Mondial al Tineretului și-a deschis lucrările în după amiaza zilei de 25 Iulie 1953, în impunătoarea sală de sporturi Floreasca, în prezența reprezentanților Republicii Populare Române și a invitaților.

Avântul de deschidere a fost rostit de Jacques Denis, secretar general al F.M.T.D., care, după ce a salutat pe cei care au onorat cu prezența lor Congresul, și-a exprimat încrederea în succesul lucrărilor celui de al III-lea Congres Mondial al Tineretului.

După alegerea prezidiului și salutul de prietenie și pace al poporului român, adus de Acad. Prof. Traian Săvulescu, Jacques Denis, în numele F.M.T.D., a expus raportul asupra activității Federației Mondiale a Tineretului Democrat după cel de al II-lea Congres Mondial al Tineretului și sarcinile tineretului în lupta pentru pace și drepturi.

După expunerea documentatului său raport, Jacques Denis a tras următoarele concluzii:

«Tineretul de astăzi are o mare responsabilitate.

El are sarcina de a-și da contribuția sa, pentru ca Pacea să fie câștigată și odată cu Pacea, dreptul oamenilor la fericire și libertate, deci dreptul tinerei generații la o viață mai bună și un viitor luminos.

Astăzi, stimulate de rezultatele obținute în Coreea, popoarele se angajează într-o mare luptă pentru triumful negocierilor, al înțelegerii și al păcii.

Cum să contribuim la această operă vitală a epocii noastre? Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundem la acest Congres. Noi credem că sarcina noastră esențială este de a înfăptui în acest scop unitatea întregului tineret.

Tot tineretul entuziast să-și aducă în apărarea păcii nesfârșita bogăție a acțiunilor sale combative, tinerești și pline de voie bună.

Să se creeze între țări legăturile frățești ale prieteniei și ale stimei reciproce printr-o mulțime de schimburi culturale și sportive.

Lărgind lupta pentru drepturile sale, să se smulgă din prăpastia cheltuielilor de război, miliardele necesare nevoilor păcii și înfloririi ei.

Organizațiile reprezentative ale tineretului să se întâlnească, să se înțeleagă și să influențeze asupra negocierilor dintre guverne, cu greutatea voinței de pace a tinerei generații!

La această sarcină înălțătoare chemăm noi tot tineretul! Noi care suntem aici, să ne luăm angajamentul de a fi mobilizatorii tinerei generații. Să nu avem odihnă până ce nu vom fi antrenat toate forțele tinerești în ajutorul forțelor Păcii, la victorie!

Să ne unim!

Tânăra generație a timpului nostru, care nu vrea să fie o nouă generație a focului, ci generația păcii asigurate, să se întâlnească, să se înțeleagă și să lucreze unită pentru a grăbi prin exemplul său ceasul cooperării internaționale, ceasul strălucitor al păcii!

Tineri! Înainte pentru viitorul nostru, pentru pace, prietenie și fericire!».

Au început apoi discuțiile asupra raportului, luând cuvântul, în decursul celor șase zile de debateri, 113 vorbitori, reprezentând cele mai diferite organizații de tineret, politice, religioase, culturale și sportive, afiliate sau neafiliate la F.M.T.D., reprezentând tineretul din 106 țări din toate colțurile lumii.

Din cuvântările rostite dela tribuna Congresului vom menționa aici unele pasagii în legătură cu problema religioasă și unele pasagii din cuvântările reprezentanților organizațiilor cu caracter religios ale tineretului.

Astfel, **Emmo Egoli**, secretarul național al tineretului italian, care a luat cel dintâi cuvântul la discuții, a spus, printre altele: «Dacă diferitele opinii politice și religioase mai despart pe tineri, este totuși cu puțință să se realizeze un acord între ei atunci când se pun probleme în legătură cu apărarea păcii și a prieteniei între popoare».

Helge Blom Peterson, observator din partea Organizației Bunilor Templieri din Norvegia, Organizația de Tineret a Lojei Norvegiene a Ordinului Internațional al Bunilor Templieri, și-a exprimat convingerea fermă că războiul nu poate să rezolve nicio problemă internațională, că o dezarmare completă e singura posibilitate pe care o are omenirea pentru a se elibera de teamă și lipsuri. Tineretul Bunilor Templieri din Norvegia este fericit

să coopereze cu F.M.T.D., să participe la colaborarea internațională a tineretului lumii.

Din cuvântarea lui **Jim Arnison**, care a vorbit în numele delegației britanice, reținem pasagiul prin care a subliniat că în ultimele săptămâni Mișcarea Studențească Creștină, una din cele mai largi și mai influente organizații studențești din Anglia, a organizat o conferință având ca temă pacea.

Un nou interes pentru pace și negocieri se desvoltă deasemenea și în sânul grupărilor religioase din Canada, a spus **Bill Willmott**, în numele delegației canadiene. Biserica Unită din Canada a adoptat o rezoluție la ultima adunare generală a Consiliului său, prin care cheamă toate congregațiile membre să înceapă discuții pe grupuri și reuniuni de rugăciuni pentru pace.

Delegatul Mișcării Tineretului din Jamaica, **Daphne Campbell**, a arătat, printre altele, că Apelul Comitetului Național din Jamaica pentru pregătirea celui de al IV-lea Festival Mondial pentru Pace și Prietenie a fost sprijinit de toate organizațiile de tineret, de sindicate și de mișcarea creștină.

Soost Mattheews, student, membru al Acțiunii Catolice Studențești din Belgia, observator catolic flamand, după ce a arătat că mulți tineri catolici, iubitori de pace și de prietenie, privesc încă cu neîncredere acțiunile pentru pace și prietenie ale tinerilor din organizațiile afiliate la F.M.T.D., a subliniat cât de importante sunt întâlnirile directe între tineri de concepții diferite, în care fiecare să caute să înțeleagă pe celălalt. «Mă asociez deaceia, — a spus vorbitorul — propunerilor exprimate dela această tribună de delegatul Canadei, în ceea ce privește schimburile între tineri din Est și din Vest. În măsura în care Federația Mondială a Tineretului Democrat ar căuta mai mult să organizeze și să stimuleze aceste întâlniri, socot că nu aş putea să refuz nicio colaborare. Dimpotrivă, ne-am simți atunci împinși și mai mult spre o adeziune directă și permanentă la activitatea organizației; nicio mișcare de tineret, opusă până acum acestor inițiative, nu ar putea să refuze această mână întinsă.

Din partea delegației algeriene a luat cuvântul **Mahfoud Kaddache**, comisar general al cercetașilor musulmani algerieni, care, subliniind unitatea de acțiune a tineretului algerian, a anunțat că la Festival va participa o delegație formată din 120 tineri din toate păturile politice, sociale și religioase ale tineretului din Algeria.

În cuvântarea sa, compozitorul **Wolfgang Schoor**, catolic din Germania occidentală, a subliniat că prezența lui la acest Congres se datorește convingerilor sale și ale multor creștini că, odată și odată ei vor da socoteală nu numai de ceace au făcut, ci și de ceace au omis să facă în lupta pentru viitorul tineretului, pentru pace. Aceasta — a spus vorbitorul — pentrucă este vorba doar de viitorul nostru, pe care noi tinerii ne străduim să-l construim, pentrucă este vorba de viitorul pe care-l condamnăm la haos și distrugere, dacă nu vom lupta neobosit pentru el.

Tineretul catolic iubeste pacea, a spus **Luis Jorge Correa** delegat catolic din Argentina. Chiar dela această tribună mai mulți delegați au afirmat-o. Tineretul catolic știe că în diferite colțuri ale pământului, oameni rău intenționați au dus catolicismul la criză. Tineretul catolic știe că în

Spania, Franco a devenit un tiran sprijinindu-se pe clerul iresponsabil. Și în timp ce clericii își umplu buzunarele dând binecuvântări, «caudillo» împușcă un număr tot mai mare de republicani. Tineretul catolic știe că tancerile germane, care erau binecuvântate de biserică în momentul în care plecau în ultimul război, ca și cum ar fi fost mesageri divini, plecau în realitate pentru a semăna teroare, acolo unde oamenii doreau cel mai mult fericirea. Tineretul catolic știe că în Brazilia imperialismul este capabil să creeze «noi apariții ale Fecioarei», în scopul dominării poporului și a punerii acestuia la jugul intereselor imperialiste.

Tineretul catolic știe deasemenea că clasele reacționare cer excomunicarea comunismului în momentul în care sunt mulți oameni pe pământ care cred că unitatea dintre Creștinism va putea da naștere fericirii. Noi știm că exploatorii utilizează religia ca un mijloc de dominare a maseilor. Dar vrem să fac lumea să înțeleagă, că exploatorii, și nu adevărații catolici sunt cei care fac din Catholicism un instrument de război.

Noi am venit la acest Congres — a spus în continuare delegatul — pentru a strânge mâinile tinerilor socialiști, protestanți, liberali, comuniști, musulmani ale tinerilor de toate ideologiile politice, de toate religiile, de toate tendințele intelectuale, pentru a le spune că noi nu suntem în dezacord cu nimeni, atunci când luptăm pentru pace, pentru independență, pentru drepturile omului, pentru o viață mai bună.

În încheiere, delegatul catolic a spus: «Noi vrem să avem convorbiri cu ateii și cu protestanții; noi vrem să dăm ajutorul nostru popoarelor care suferă; noi vrem să vizităm Uniunea Sovietică și democrațiile populare, pentru a aduce în America Latină exploatată aceste noi experiențe de viață. Propunem ca F.M.T.D. să insiste, în apelul său către tineretul catolic al lumii, ca acesta să participe prin schimb de experiență la lupta împotriva forțelor reacționare care încearcă să-l separe de anumite sectoare ale tineretului. Noi propunem unirea tuturor catolicilor din lume pentru organizarea luptei împotriva acelor care, falsificând concepția creștină asupra vieții, folosesc religia ca un mijloc de exploatare și de război».

Derek Stone, predicator laic al Bisericii Baptiste din Anglia, a arătat că este necesar să se folosească un limbaj potrivit tuturor, care să exprime idealurile, scopurile și munca tineretului. În afară de aceasta, trebuie întemeiată o prietenie activă între toți tinerii din lumea întreagă în lupta pentru apărarea păcii. Vorbind în numele delegației britanice, Derek Stone s'a arătat de acord cu inițiativele F.M.T.D.-ului de a colabora cu toate organizațiile de tineret. În încheiere a propus F.M.T.D.-ului să sprijine pe tinerii din Răsărit și din Apus ca să-și viziteze reciproc țările, să se întâlnească pentru a se cunoaște mai bine, pentru a se uni mai strâns în lupta pentru apărarea păcii.

Vorbind în numele tinerilor catolici din Franța Yves Grennet a arătat că unirea tinerilor catolici, ca și a catolicilor maturi cu alți credincioși, precum și cu oamenii lipsiți de convingeri religioase, este posibilă. Problema păcii constituie un țel comun pentru toți oamenii cinstiți din întreaga lume, oricare ar fi concepțiile sau credințele lor. Apărarea drepturilor și libertăților democratice cere deasemenea unitate. Tânărul creștin svărlit și el pradă șomajului, exploatat ca muncitor, fără locuință, fără perspec-

tivă în studiile sale, are aceleași preocupări, aceleași revendicări, aceleași drepturi de apărare ca și fratele său fără convingeri religioase. Întâlnirea națională a tineretului francez pentru apărarea drepturilor sale, care a avut loc în Martie anul acesta, a dovedit cu deplin succes că tinerii de diferite păreri pot găsi o bază de înțelegere în problemele lor comune.

În continuare, vorbitorul a arătat cum tinerii catolici au întreprins acțiuni unite cu tineretul întregii țări, în favoarea creerii unei Germanii pașnice, acțiuni de solidaritate cu tineretul din Vietnam și Africa de Nord, etc. Aceste exemple de luptă unită a tinerilor creștini cu tinerii de alte convingeri pot fi înmulțite. Realitatea ne-a arătat de multe ori că unitatea a dus la rezultate binefăcătoare.

Din fragmentele redade mai sus rezumativ, se poate constata înaltul caracter democratic al Congresului, dela tribuna căruia orice tânăr din lumea întreagă a putut să-și exprime părerile și propunerile, indiferent de ideologia politică, rasă, sex sau credință, aducându-se astfel o prețioasă contribuție la problema tineretului de pretutindeni, privitoare la crearea unor condiții pentru o viață fericită, care sunt condiționate în primul rând de stabilirea unei păci trainice.

În cuvântul de încheiere al desbaterilor, **Jacques Denis** a arătat că rezultatele celui de al III-lea Congres Mondial al Tineretului vor însuflă în viitor lupta sa și îi vor aduce noi succese. A mulțumit apoi călduros poporului român, în numele F.M.T.D. și al delegaților la Congres, pentru condițiunile optime de desfășurare create Congresului.

Congresul a adoptat o serie de propuneri de amendamente la statutul F.M.T.D. și a ales cu unanimitate de voturi noul Consiliu al Federației Mondiale a Tineretului Democrat.

La Congres au participat 1515 persoane din 106 țări, dintre care 856 delegați, 398 observatori și 261 de invitați. Au fost prezente aproximativ 200 tinere. Participanții la Congres au reprezentat aproximativ 200 de organizații naționale, regionale și locale.

Printre invitați au fost personalități cu renume mondial, ca: renumitul scriitor german **Stephan Hermelin**, compozitorul austriac **Marcel Rubin**, laureat al Premiului Internațional Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare», **Eliza Branco**, scriitorul danez **Stefan Heinessen**, sculptorul francez **Venitien**, cunoscutul poet francez **Henry Bassis**, scriitoarea franceză **Madeleine Rilfaut**, profesorul japonez **Icuo Oiana**, membru al Consiliului Mondial al Păcii, laureat al Premiului Internațional Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare», și alții. «A fost o deosebită onoare pentru noi — se arată în raportul Comisiei de mandate — că la Congresul nostru a fost prezent doctorul **Petru Groza**, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române. Printre personalitățile române — se spune în același raport — socotim necesar să menționăm pe **C. I. Parhon**, savantul cu renume mondial, **Traian Săvulescu**, Președintele Academiei Republicii Populare Române.

La Congres au luat parte comuniști, socialiști, creștini-democrați, social-democrați, radicali, liberali, independenți și alții. Au fost reprezentați deasemenea catolici, protestanți, ortodocși, mahomedani, evrei hinduși, adepți ai lui Zoroastru și alții. Printre invitați au fost muncitori, oameni de știință, scriitori și studenți, funcționari și țărani.

Dela tribuna Congresului s'au rostit 113 cuvântări, în numele celor-mai diferite organizații de tineret, politice, religioase, culturale și sportive, afiliate sau neafiliate la F.M.T.D.

*

Ocupându-ne de Congres, nu putem lăsa nesubliniat entuziasmul clocotitor din sală, în momentul aflării despre semnarea armistițiului din Coreea, la 27 Iulie, în cea de a treia zi de debateri. Ovațiile au durat peste o oră. Membrii delegației coreene au fost purtați pe brațe, tinerii din toate țările s'au îmbrățișat, s'au încins hore și jocuri, iar sala era o mare de flori.

*

În lupta tineretului lumii pentru pace, un rol de seamă îl au Festivalurile Mondiale. Organizate odată la doi ani, Festivalurile Mondiale au intrat în tradiția tineretului iubitor de pace a lumii, au devenit o cauză scumpă a milioane și milioane de tineri de pretutindeni.

Cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie ce s'a desfășurat în frumoasa noastră Capitală între 2 și 16 August, a fost de o amploare și mai mare. Prin variatul său program — demonstrații de masă ale tineretului, întâlniri și discuții prietenești, spectacole și concursuri de muzică populară și cultă, corală și instrumentală, dansuri populare și balet, vizionări de filme, expoziții, competiții sportive și alte manifestări — Festivalul este un minunat prilej de cunoaștere reciprocă, de întărire a unității și prieteniei tineretului iubitor de pace din întreaga lume.

Marea însemnătate a celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților în lupta popoarelor pentru cauza păcii, decurge mai ales din faptul că Festivalul este un minunat prilej de cunoaștere directă, de înțelegere și strângere a relațiilor de prietenie și colaborare între circa 30.000 de delegați ai tineretului din 111 țări.

Programul a cuprins mari acțiuni de masă, la care au participat toate delegațiile: acțiuni închinare apărării drepturilor tineretului, manifestări închinare tinerelor fete, tineretului studențesc, tineretului din R.P.R., și altele.

Întâlnirile organizate în timpul Festivalului între delegații din diferite țări, între tinerii de diferite profesii, între tineret și personalități de seamă din domeniul artei și culturii, între tineret și fruntași ai luptei pentru pace pe plan mondial, între studenții diferitelor facultăți sunt un bun prilej de cunoaștere reciprocă și de întărire a prieteniei tinerilor de pretutindeni.

Expozițiile organizate în timpul Festivalului — Expoziția documentară internațională, Expoziția F.M.T.D. și U.I.S., Expoziția internațională și altele — au contribuit deasemenea în mare măsură la întărirea acestor legături.

Zecile de mii de oaspeți au avut prilejul să cunoască frumusețile și bogățiile patriei noastre, dar mai ales au cunoscut dârzenia și eforturile pe care le depune tineretul nostru în construirea unei vieți noi pașnice și fericite. Au avut tot odată prilejul să constate libertățile de care se bucură tineretul și întreg poporul nostru muncitor, inclusiv libertatea religioasă despre care s'au spus atâtea neadevăruri de către dușmanii noștri.

Au plecat dela noi cu convingerea că nimeni n'a avut de suferit din cauza credinței religioase, că tot ce se spune de vrăjmașii noștri sunt înscenări și calomnii.

*

Mândră de a fi fost pentru câțeva vreme capitala lumii tinerețului, capitala Patriei noastre va purta în veci amintirea acestui mare eveniment istoric.

Inconjurând cu dragoste pe oaspeții veniți din toate colțurile lumii, poporul nostru a dat încă odată dovadă de dorința sa fierbinte de a lupta pentru triumful cauzei păcii și prieteniei între popoare.

T. N. MANOLACHE

CONFĂTUIREA CULTELOR DIN CAPITALA PENTRU PACE

În ziua de 23 Iunie a. c., orele 9,30 dim., a avut loc o consfătuire a slujitorilor tuturor Cultelor din Capitală.

S'au adunat cu acest prilej, în sala încăpătoare din Calea Văcărești Nr. 44, aproape 500 de reprezentanți ai diferitelor Culte din București. A fost o adevărată înfrățire inter-confesională: preoți ortodocși, preoți catolici, pastori, predicatori, rabini, etc., s'au întâlnit cu toții pentru a dezbate sarcinile ce le revin în lupta pentru menținerea și întărirea păcii între popoare. Ședința s'a ținut în cadrul Comitetului Orășenesc al Luptei pentru Pace din orașul București și a fost prezidată de prietenul I. Săndulescu, secretarul acestui comitet.

Prezidiul Confătuirii a fost alcătuit din următorii reprezentanți ai Cultelor din Capitală: P.C. Pr. Al. Ionescu, Vicar al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor; P.C. Protoiereu Emanuel Kreiss din partea Cultului Romano-catolic; Dr. Alperin din partea Cultului mozaic; Dl. Popa din partea Cultului Baptist; pastorul Argay Zoltan din partea Bisericii Evanghelice; Dl. Tăchici din partea Federației Cultelor Neo-protestante (adventist, baptist, etc.), împuternicitul Ministerului Cultelor și alții.

Deschizând ședința, Dl. I. Săndulescu a dat cuvântul Preotului Const. Staicu, membru în Comitetul de Luptă pentru Pace al Raionului «N. Bălcescu» din Capitală, care a susținut referatul cu tema: «Hotărârile Congresului Popoarelor dela Viena, în perspectiva luptei pentru pace», arătând următoarele:

«În urașa sală «Konzerthaus» din Viena, s'au întrunit între 12—19 Decembrie 1952, din inițiativa Consiliului Mondial al Păcii, 1880 de reprezentanți ai popoarelor din 85 de țări, într'un mare Congres pentru apărarea și întărirea păcii. Printre delegați au participat la debateri, — pe lângă 63 de industriași, comercianți și proprietari funciari, 157 oameni de știință, 20 primari, 92 conducători ai unor mari organizații naționale, 46 oameni de Stat și membri ai parlamentelor din țările apusene, — și 65 de clerici ai diferitelor religii sau confesiuni. După cum s'a spus, ome-

nirea nu a mai cunoscut un asemenea Congres al oamenilor de cele mai deosebite convingeri sau concepții politice, filosofice sau credințe religioase.

Timp de 8 zile, trimișii popoarelor au depus o muncă înflăcărată, străduindu-se să găsească cele mai eficace soluții pentru problemele dezbătute.

Marea însemnătate internațională a Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii constă, în primul rând, în faptul că el a demonstrat caracterul de masă și forța eficace, ne mai întâlnită până acum, a uriașei mișcări populare, pentru pacea și securitatea popoarelor. În lupta împotriva primejdiei unui nou război, intră mereu noi și noi detașamente de muncitori, țărani, meseriași, intelectuali, clerici și din alte pături sociale. Milioane de oameni din lumea întreagă au împuternicit pe reprezentanții lor să exprime, la Congresul Popoarelor, voința lor nestrămutată de pace, să adopte hotărâri concrete, care să ducă la un serios progres al cauzei menținerii și consolidării păcii.

În condiții de deplină libertate de exprimare a opiniilor, delegații au discutat problemele cele mai importante, care frământă masele populare cele mai largi.

Nicio piedică n'a putut sta în calea delegaților la Congres. Ei au trecut peste toate insinuările și obstacolele, puse de guvernele diferitelor state, numai ca să poată discuta și lua hotărâri ferme, pentru ferirea omenirii de flagelul războiului. În incinta Congresului dela Viena s'au auzit glasuri care au condamnat — fără rezerve — politica de forță în relațiile internaționale și și-au exprimat convingerea că nu există divergențe între state, care să nu poată să fie soluționate prin tratative; că diferitele sisteme politico-economice nu împiedică popoarele și statele să trăiască în pace și bună înțelegere.

Coexistența pașnică a diferitelor concepții politico-economice în lume a început să-și facă drum larg în conștiința oamenilor.

Congresul Popoarelor dela Viena a avut pe ordinea de zi de dezbătut 3 probleme: a) problema independenței și securității popoarelor; b) problema încetării războaielor în curs, și c) problema destinderii actualei încordări internaționale. Pentru fiecare din aceste probleme s'au adoptat în comisiile alcătuite ad-hoc, recomandări precise și s'au făcut propuneri concrete.

A. Astfel, pentru asigurarea independenței naționale și garantarea securității țărilor mari și mici, s'au făcut următoarele propuneri practice, ca o condiție fundamentală a menținerii păcii:

1. Să se respecte dreptul fiecărui popor în parte de a-și alege liber modul de viață cel mai potrivit pentru el;

2. Să se renunțe la așa numitele pacte bilaterale de asistență mutuală, care nu sunt în realitate decât pacte de război, permițând construirea de baze militare și menținerea de trupe străine pe teritoriile altor state;

3. În rezolvarea diferendelor internaționale, să se promoveze spiritul tratativelor, în locul amenințărilor și forței;

4. Ca o consecință logică, spiritul bunei înțelegeri să-și găsească expresia în încheierea unui pact al păcii între cele cinci Mari Puteri, acest

lucru fiind și condiția esențială pentru revenirea O.N.U.-ului la rolul ei inițial de a asigura pacea popoarelor, așa cum s'a stipulat în Charta semnată la San Francisco;

5. Să se rezolve de îndată și pe cale pașnică, problema germană, făcându-se din această țară un stat pașnic și democrat, în spiritul acordului dela Potsdam din 1945;

6. Să se pună la punct de către cele 4 Mari Puteri, tratatul cu Austria;

7. Pentru liniștirea popoarelor Asiei să se creeze, printr'un acord unanim, o Japonie independentă, democratică, liberă și iubitoare de pace;

8. În ce privește țările coloniale, semi-coloniale și dependente, să se respecte tuturor popoarelor dreptul de a dispune în mod liber de soarta lor, fără niciun amestec din afară.

B. Referitor la punctul 2 de pe ordinea de zi: încetarea războaielor în curs, s'au luat următoarele hotărâri:

1. Să înceteze imediat focul în Coreea, rezolvându-se problema repatrierii tuturor prizonierilor de război;

2. Incetarea imediată a operațiunilor militare în Malaya, Vietnam Patet-Lao și Khmer;

3. Să se retragă de îndată trupele străine de pe teritoriile acestor țări, și

4. Să se garanteze o independență totală și efectivă acestor popoare.

C. Cu privire la destinderea actualei încordări a situației internaționale, s'au făcut următoarele propuneri concrete pentru salvarea cauzei păcii: 1. Să se pună de îndată capăt tuturor amenințărilor, propagandei de război, care constituie așa numitul «război rece»; 2. Să se pornească la o sinceră și efectivă dezarmare, începându-se printr'o reducere imediată, proporțională și simultană a tuturor tipurilor de arme; 3. Interzicerea necondiționată a armelor de exterminare în massă și în primul rând, a armei atomice, chimice și microbiene (bacteriologică), prin aderarea tuturor statelor la Protocolul din Geneva din 17 Iunie 1925; 4. Reluarea, pe bază de egalitate, a schimbului liber de valori materiale și culturale. Știința și cultura să devină bun comun al întregii omeniri.

La finele lucrărilor, ca o sinteză a tuturor desbaterilor, Soborul Popoarelor pentru Pace dela Viena a adoptat două mesagii: unul adresat celor 5 Mari Puteri ale lumii și altul către toate popoarele de pe glob. În Mesajul către cele 5 Mari Puteri s'au cerut în mod hotărât următoarele:

«Renunțarea la folosirea forței ca mijloc de reglementare a conflictelor internaționale devine pe zi ce trece o necesitate tot mai imperioasă... Înțelegerea între cele 5 Mari Puteri, încheierea unui Pact al Păcii, vor pune capăt încordării internaționale și vor salva lumea de cele mai mari nenorociri».

Iar în Apelul îndreptat către toate popoarele, Congresul Păcii dela Viena spune, între altele, ca idei principale:

«Noi credem că între state nu există divergențe care să nu poată fi rezolvate prin tratative.

Să se sfârșească odată cu distrugerea orașelor și țărilor, să înceteze stocarea de arme ucigătoare, să înceteze odată propovăduirea urii și ațâ-

țările la război... Cerem încetarea imediată a tuturor operațiilor militare din Coreea... Cerem stăruitor încetarea imediată a operațiilor militare din Vietnam, Laos, Cambodge și Malaya și respectarea dreptului absolut al popoarelor la independență... Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii proclamă dreptul tuturor popoarelor de a-și hotărî soarta și de a-și alege modul de viață fără niciun fel de amestec în treburile lor interne... Independența națională a tuturor statelor constituie chezașa supremă a păcii... Cerem categoric să se interzică de îndată războiul bacteriologic... Marile realizări ale științei nu trebuie să fie puse în slujba distrugerii a milioane de oameni lipsiți de apărare. Cerem deasemenea interzicerea necondiționată a armei atomice, a armei chimice și a celorlalte arme de exterminare a populației civile... Să se reia cât mai grabnic schimburile de bunuri materiale și culturale între state... Popoarele vor să trăiască în pace, oricare ar fi regimul social din țările lor, oricare ar fi idealul lor suprem. Toate popoarele urăsc războiul; umbra lui amenință toate leagănele... Chemăm popoarele lumii să lupte pentru triumful spiritului tratativelor și al înțelegerii, pentru dreptul oamenilor la pace!».

Trebuie reținut faptul că la discutarea celor 3 probleme de pe ordinea de zi au luat parte oameni de știință, de renume mondial, ca: Frédéric Joliot Curie, Președintele Consiliului Mondial al Păcii; indianul Kurnarapa, economist; bacteriologul chinez Cen-Ven-Gui; profesorul Traian Săvulescu; scriitori ca: Ilya Ehrenburg, Corneiciuc; columbianul Jorge Salamea; poeta germană Ana Seghers; pateticul scriitor chinez Go-Mo-Jo; Louis Aragon și Jean Paul Sartre, unul progresist, iar celălalt scriitor al lumii burgheze; chilianul Pablo Neruda; oameni politici de diferite nuanțe și din felurite țări ca: laburistul Percy Belcher; liberalul Giuseppe Nitti; încercatul Yves Farge; Wilhelm Elfes, primarul orașului München din Germania occidentală sau generalul Gabalda din Venezuela.

Contribuția clerului diferitelor culte din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, în rezolvarea problemelor de pe ordinea de zi, a fost remarcabilă și de multe ori deosebit de importantă. Reținem numele următorilor: Episcopul Valerian al Oradiei și Preotul Alexandru Ionescu, reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe Române; Pastorul Dr. James Endicott din Canada, onorat cu Premiul Stalin pentru Pace; Achmed Ali Zade, reprezentantul musulmanilor din Uniunea Sovietică; Preotul polonez Lampars; Preoții Bisericii Anglicane Stanley Evans și Harman; Preotul francez Rognon; Saed Ali Akbar Bargai, reprezentantul clerului iranian; Mitropolitul Chiril al Plovdivului, Bulgaria, actualmente Patriarh, etc. Reținem deasemenea între altele mișcătoarea cuvântare a preotului metodist din Coreea, Kiu-Cian-Din, care s'a întrebat la un moment dat: «Aș vrea să știu, unde scrie în Biblie că oamenii trebuie să fie jertfiți călăilor imperialiști? În ce verset se spune că o mulțime de oameni trebuie să-și verse sângele ca ațâțătorii la război să-și umple buzunarele cu aur?».

Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena, care s'a încheiat cu un succes deplin, constituie o demonstrație fără precedent a forței și combativității mișcării contemporane pentru pace. Conștientă de gravitatea pericolului de război, omenirea își strânge și mai mult rândurile, hotărâtă să se apere, hotărâtă să impună pacea. Participanții la Congres și-au luat în mod unanim și solemn angajamentul de a sluji pacea și de a alunga dintre oameni spectrul hidos al războiului.

Hotărârile de importanță istorică ale Congresului Păcii dela Viena n'au rămas fără ecou în opinia publică mondială. Roadele unității și persistenței în acțiunea pentru împiedecarea unui nou război a partizanilor păcii au și apărut pe arena lumii. De unde până la 12 Decembrie 1952, Gata Congresului, opinia publică pe plan mondial părea să fie scindată, după cum afirmă undeva Pierre Cot, în două blocuri mari fixe și impenetrabile, — după acest mare eveniment s'a produs o schimbare importantă în conștiința lumii. Congresul Păcii dela Viena a oferit posibilitatea, prin personalitățile de diferite concepții ce au participat la lucrările lui, să topească în bună parte zidul de ghiață dintre cele două lumi și să creeze o punte de legătură între ele, în marea cauză a păcii.

Mesajul adresat guvernelor celor 5 Mari Puteri ale lumii și Chemarea către toate popoarele au început să fie auzite. Fără îndoială că și discursul președintelui Statelor Unite ale Americii, rostit în 16 Aprilie crt., la Asociația americană a ziaristilor, cu toate rezervele ce se impun cu privire la părțile războinice ale acestei cuvântări, se datorește tot acțiunii de menținere și consolidare a păcii a congresiștilor dela Viena. Intr'adevăr, cum scrie ziarul Pravda în comentariul său la acest discurs (vezi ziarul România Liberă din 26 Aprilie 1953), — cuvintele Președintelui Eisenhower: «Tindem spre o pace adevărată, deplină în întreaga Asie ca și în întreaga lume», ca și declarația sa că: «Niciuna din aceste probleme litigioase, fie ea mare sau mică, nu este de nerezolvat, când există dorința de a respecta drepturile tuturor celorlalte țări», au fost primite cu simpatie, declară «Pravda» (vezi «România Liberă» de mai sus).

«Cei cari doresc să găsească în discursul lui Eisenhower, continuă «Pravda», o adevărată năzuință spre pace, nu pot să nu se întrebe însă: Dere a avut nevoie președintele, într'un discurs care cheamă la pace, să amenințe fără echivoc cu posibilitatea «răzbcuiului atomic»? Oare asemenea argumente fac ca discursul despre pace, rostit de președinte, să fie mai convingător?». Așa dar, lumea păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică, pretinde să se părasească metodele neamicale și, pentru a se realiza și întări pacea între popoare, să se pornească dela declarații cu caracter general la fapte concrete; să se înceapă tratative, care pe baze de egalitate, și înlăturându-se orice condiții cu caracter ultimativ (vezi «Pravda»), să ducă la semnarea unui pact al păcii între Marile Puteri ale lumii, precum și la relații de pace între toate popoarele.

Pe zi ce trece, mișcarea pentru pace cuprinde în rândurile ei noi și noi categorii de oameni doritori de pace, personalități și organizații din toate țările, care se pronunță pentru reglementarea pașnică a problemelor internaționale litigioase. În momentul de față s'au creat condiții favorabile, pentru ca spiritul tratativelor și al înțelegerii despre care vorbește Apelul Congresului Popoarelor pentru Pace dela Viena să triumfe în relațiile dintre state.

Cel mai încurajator rezultat în această materie este încheierea recentă a acordului dela Panmunjon, cu privire la prizonierii de război. Cu aceasta, calea pentru soluționarea pașnică a problemei coreene este deschisă.

Popoarele au salutat cu însuflețire faptul că guvernele celor două Mari Puteri: Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză, precum și guvernele țărilor de democrație populară, printre care și Guvernul țării

noastre, au răspuns mesagiului Congresului dela Viena că sprijină acțiunea în vederea încheerii unui Pact al Păcii între Marile Puteri, în scopul de a se ajunge la o destindere în relațiile internaționale și de a se înlătura primejdia unui nou război. În Franța, Italia, Austria, în Finlanda, Brazilia, Argentina și în alte țări, partizanii păcii desfășoară o susținută acțiune pentru a determina guvernele respective să răspundă cât mai grabnic la Mesagiul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. În ultima vreme au avut loc manifestări locale sau internaționale pentru pace, cu un larg caracter reprezentativ, astfel: Congresul oamenilor de cultură din America latină; Conferința Națională din Japonia pentru Apărarea Păcii și Congresul Național pentru Pace din Anglia.

Pretutindeni s'a ajuns la convingerea că realizarea unei înțelegeri între Marile Puteri ar înlătura în mod sigur primejdia unui nou război, care planează asupra întregii omeniri; ar asigura condițiile muncii pașnice și ale prosperității; ar pune capăt cursei înarmărilor, care sunt poveri zdrobitoare pe umerii multor popoare; ar deschide calea pentru dezvoltarea colaborării economice și culturale între toate țările.

De curând, s'a ținut la Copenhaga Congresul Mondial al Femeilor. Delegate sosite din cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, femei de diferite culori și convingeri politice, de diferite credințe religioase sau pătri sociale, s'au adunat în congres în dorința fierbinte de a apăra pacea, căminele și viața copiilor lor. Hotărârile acestui Congres au fost o puternică manifestare pentru pace; ele constituie un pas înainte în acțiunea de întărire și apărare a păcii.

Alegerile care au avut loc în Italia, la 7 și 8 Iunie a. c., confirmă încă odată voința activă a popoarelor de a se opune forțelor războiului, de a lupta pentru triumful politicii de pace și colaborare internațională. Marelui succes înregistrat în aceste alegeri de partidele democratice, cu un program de apărare a păcii, a libertăților și independenței naționale, este un lucru de care trebuie să țină seamă chiar și ațățătorii la un nou război. De altă parte, frământările politice din Franța și Anglia nu sunt altceva decât rezultatul semnificativ al rezistenței tot mai active a maselor celor mai largi împotriva politicii de îngrădire a schimburilor comerciale dintre Apus și Răsărit. În interesul bunei stări generale și al păcii, se unesc glasurile cele mai răslețe cerând reluarea legăturilor comerciale și culturale între popoare, indiferent de modul de viață sau sistemul social, în care se complac.

Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, ținută zilele acestea la Budapesta, va lărgi componența frontului partizanilor păcii și va adânci spiritul de rezolvare a problemelor litigioase dintre popoare, pe calea liberei înțelegeri și a tratativilor.

Ceea ce trebuie remarcat este faptul îmbucurător că la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii din Budapesta au fost invitați și și-au spus cuvântul un important număr de slujitori ai diferitelor culte religioase. Chiar conducători ai unor culte, care deunăzi stăteau departe de acțiunea binefăcătoare a partizanilor păcii, au intrat în această mișcare mondială și au ținut să-și afirme cu fermitate și punctul de vedere al credincioșilor lor, în problema păcii. Consiliul Mondial al Păcii, după cuvântul luptătoarei franceze Eugénie Cotton, acordă o deosebită însemnătate lucrării slujitorilor diferitelor Culte pe tărâmul luptei pentru pace. «Din

Consiliul Mondial al Păcii, — a spus Eugénie Cotton —, trebuie să facă parte preoții diferitelor Culte religioase, pentru că sunt duhovnicii multor bărbați și femei». Iată câteva nume de slujitori ai diferitelor religii, care au venit — unii din cele mai îndepărtate colțuri ale pământului — să confirme voința credincioșilor lor în marea cauză a păcii: călugărul budist Sarancara Thero din Ceylon; Theodor Harris, membru al societății quakerilor din Anglia; pastorul Hugo van Dallen din Olanda; preotul catolic Thomson din Africa de Sud; pastorul James Endicott din Canada; pastorul Martin Niemöller din Germania occidentală; pastorul R. Forbek; abatele Boulrier; Arhiepiscopul Bisericii Ungare Czopic; Mitropolitul Nicolae al Krutișelor; Episcopul Valerian al Oradiei și alții.

La acea sesiune a Consiliului Mondial al Păcii și-a spus cuvântul său autorizat și Republica Populară Română, prin Academicianul Prof. Danie-Iopolu. Acesta a ținut să exprime dorința de pace a poporului român și a arătat că O. N. U. trebuie să primească în rândurile ei, în interesul bine-lui general, toate țările care doresc să militeze pentru pacea și buna înțelegere între popoare. Deasemenea delegatul nostru a accentuat că reluarea schimburilor culturale între state va adânci tot mai mult prietenia între popoare.

Situația internațională actuală pune sarcini noi și importante în fața luptătorilor pentru pace. Toți cei care iubesc pacea trebuie să susțină cu hotărâre ideea tratativelor între Marile Puteri, să zădărnicească orice încercare de ațâțare la ură și învrăjpire între diferite popoare. Nu trebuie să uităm că mai există oameni și cercuri, care nu doresc pacea. Dușmanii păcii nu și-au încetat uneltirile. Ei caută să mențină focare de război în diferitele părți ale lumii și luptă cu înverșunare să împiedice împlinirea destinderii internaționale. «Forțele războiului sunt departe de a se simți doborâte», afirmă scriitorul Ilya Ehrenburg, la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta. «Ar fi naiv să considerăm că aceste forțe, care au ținut ani de zile omenirea într-o stare de alarmă permanentă, vor renunța cu ușurință la obiectivele lor; unii sunt împinși de o lăcomie fără seamăn, alții de o teamă de maniaci, iar alții de setea de dominație și toate acestea sunt vicii care se lecuiesc cu greu». Iar D'Astier de la Vigerie, alt membru marcant al Consiliului Mondial al Păcii, subliniază în cuvântul său, că victoria repurtată de forțele păcii nu este încă deplin consolidată; că simptomele destinderii încordării internaționale sunt încă modeste și că este necesar, pentru atingerea scopului comun, ca noi milioane de oameni să fie antrenați în lupta activă pentru pace.

În această acțiune generală pentru apărarea și statornicirea păcii în lume, ne alăturăm și noi, reprezentanții Cultelor din R.P.R. Strâns uniți într-o frăție inter-confesională, am făcut și facem cauză comună pentru pace. Esența misiunii noastre religioase este pacea. Suntem și rămânem oamenii păcii, căci, după cum a declarat pastorul Dr. James Endicott la primirea Premiului Internațional pentru Pace Stalin, munca pe care o ducem în rândurile luptătorilor pentru pace constituie o parte necesară și foarte importantă a credinței noastre religioase. Credința și origina divină a religiei ne determină să ne aflăm cu toții în mijlocul luptei pentru pace.

Biserica Ortodoxă Română și chiar celelalte Culte din R.P.R. au în plus pilda vorbitoare a I.P.S. Patriarh Justinian, care este un neobosit luptător pentru pacea lumii.

Noi, oamenii diferitelor Culte, suntem sinceri lucrători în ogorul păcii, și pentru motivul că această atitudine ne este dictată de rațiunea sănătoasă, de conștiința noastră religioasă morală; pentru că pacea este izvor de fericire și progres; pacea este viață, pe când războiul este moarte.

În istoria omenirii, epocile de pace au fost epoci de prosperitate generală și progres, iar vremile de război au adus cu ele robie, mizerie și regres în toate privințele. Tehnica, artele, cultura, știința, într'un cuvânt toate valorile morale și materiale ale lumii prosperă în climatul binecuvântat de Dumnezeu al păcii.

De aceea, la experiența și metodele din trecut ale luptei noastre înflăcărâte pentru pace, să adăugăm muncă fără preget, experiență și metode noi.

Pacea fiind bunul cel mai de preț al omenirii, să ne luăm sarcina, în această frățească adunare a tuturor cultelor din Capitală, să o apărăm și s'o statornicim în cuvântul nostru, cu adevărul nostru și pe căile noastre religioase morale.

Să sprijinim lupta activă pentru pace în R.P.R., pentru înlăturarea primejdiilor de război, căci pacea este viața noastră».

După referatul Preotului Const. Staicu, Dl. Tăchici citește din ziare hotărârile sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta, ținută între 15—21 Iunie a. c.

P. C. Preot Alexandru Ionescu, luând apoi cuvântul, a ținut să arate, cum s'au încadrat în lupta pentru pace unii slujitori ai Cultelor din Capitală. P. C. Sa a evidențiat munca și metodele eficace pe care le-au folosit acești reprezentanți ai diferitelor Culte, în cadrul Comitetelor de Luptă pentru Pace din București, ori în mișcarea de luptă pentru pace, în consfătuirile, conferințele sau plenarele ținute în acest scop.

Unii reprezentanți ai Cultelor s'au remarcat în organizarea luptei pentru pace iar alții au desfășurat o muncă plină de roade pe teren, în mijlocul credincioșilor sau al cetățenilor de toate concepțiile sau credințele religioase.

Trecându-se la discuții, dl. I. Săndulescu, președintele consfătuirii, a dat cuvântul reprezentanților Cultelor din Capitală. Astfel:

1. Pr. Prof. Valeriu Iordăchescu arată că mișcarea pentru pace a luat o mare amploare în lume. Punctele Apelului Consiliului Mondial al Păcii sunt în acord cu conștiința religioasă și cea umană. O mână de conducători lacomi vor război, pe când popoarele vor pace pe pământ. O conducere care nu ține seamă de dorințele juste ale multimei, n'are dreptul să fie ascultată. Noi, reprezentanții diferitelor culte, nu vom înceta lupta noastră, până ce nu se va instăpâni pacea generală în lume. Vorbitorul recomandă ca metode de lucru: mobilizarea tuturor forțelor și conștiințelor religioase; prin cuvântări de pace, căci forța noastră este cuvântul; prin relații personale dela om la om, dela suflet la suflet, metodă care este mult mai eficace decât altele, căci desființează distanța dintre slujitori și credincioși. Să luptăm în mod sincer pentru pace, arătând că cine luptă

pentru pace, luptă pentru interesul său, al familiei sale, al Patriei sale. Să intensificăm metodele de lucru de până acum, a sfârșit Pr. Prof. Valeriu Iordăchescu.

2. Pr. Uliu Petrescu a arătat pe scurt realizările cartierului său în lupta pentru pace și angajamentele ce-și ia pentru viitor. S'au ținut predici actualizate și adecvate la lupta pentru pace; s'a dus muncă de lămurire printre enoriași, pe aceeași linie de pace, cu sinceritate, dela inimă la inimă; s'au ținut ședințe pe grupe de case, cu privire la hotărârile Congresului popoarelor dela Viena; s'au prelucrat articole din ziare privind lupta pentru pace a reprezentanților diferitelor culte. Iși ia angajamentul de a duce o luptă stăruitoare pentru întărirea păcii.

3. Dl. Ghiorghian din partea cultului adventist a arătat că a dus lupta pentru pace prin: cuvântări inspirate din Biblie; prin îndemnuri făcute pe teren cetățenilor să intre în cooperativele meșteșugărești; în întovărășiri agricole, în gospodării agricole colective; prin muncă voluntară pentru binele obștesc; îndemnând credincioșii cultului respectiv să fie supuși și ascultători autorităților Statului, să-și achite la vreme impozitele către fisc, etc.

4. Pr. Vasile Ionescu dela Apărătorii Patriei, membru în Comitetul raional de pace «N. Bălcescu», a arătat că pacea are două aspecte: unul moral-religios și altul politic. Orice acord între state este binevenit, chiar dacă are caracter temporar. Propune două metode mai concrete în lupta pentru pace: metoda informării și a mobilizării. În cadrul religios, se poate duce muncă pentru întărirea păcii prin cuvântări și prin rugăciune; să se înființeze o oră comună în ziua de Sf. Ilie, pentru toate cultele. Practic propune: să se ducă lupta pentru pace prin articole în reviste, la gazeta de perete, prin fotomontaje; să se facă schimb de experiență pe tema apărării păcii între toate cultele cu credincioșii lor.

5. Dl. Isac, președintele Cultului baptist, a arătat că s'au prelucrat în cadrul luptei pentru pace, hotărârile Congresului popoarelor dela Viena, Apelul Sfatului Popular al Capitalei pentru înfrumusețarea orașului; s'au făcut îndemnuri să se efectueze la timp muncile pe ogoare și să se întrecă în strângerea recoltei. Trebuie să convingem oamenii să se iubească și că se cuvine să conviețuiască în pace. Aceleași metode le-a expus și Dl. Dobre Toma dela adventiști.

6. Pr. Emanuel Kreiss din partea cultului romano-catolic a arătat, cum s'au încadrat clericii respectivi în lupta pentru pace. Se țin predici pătrunse de spiritul păcii; s'au dat circulari pentru preoții și credincioșii catolici; s'au combătut știrile tendențioase că Biserica romano-catolică nu s'ar bucura de libertatea exercitării cultului; s'a organizat munca în legătură cu Festivalul Mondial al Tineretului.

7. Dr. Alperin din partea cultului mozaic a arătat că în fiecare Sabat, se interpretează în templu câte un fragment din Biblie cu actualizare la problema păcii; se citește în cadrul cultului o rugăciune specială pentru pace.

8. Pr. Vasilian, dela Biserica Sf. Nicolae-Sârbi, expune metodele folosite de Comitetul Nr. 118, în lupta pentru întărirea păcii: se fac convorbiri de stradă cu cetățenii; se lucrează prin Căminul Cultural și prin biblioteca înființată de Comitetul de luptă pentru pace; se activează

mână în mână cu Comitetul gospodăresc și cetățenesc; se țin 2-3 conferințe lunare; se fac întreceri în munca voluntară.

Au mai luat cuvântul, apoi, expunându-și metodele și experiența locală: Pr. Zamfir Popescu, Pr. M. Căciulă-Schitul Măgureanu, Pr. Popescu-Otopeni și Pr. Rădulescu-Chitila.

Încheind desbaterile, Dl. I. Săndulescu, secretarul Comitetului orașenesc pentru pace, a venit cu concluzii și recomandări concrete, în lupta pentru întărirea păcii între popoare. În R. P. R., a arătat Dl. Săndulescu, realizările în lupta pentru pace aparțin tuturor cetățenilor, tuturor comitetelor de luptă pentru pace, lucrare la care au participat cu contribuția lor și culfele religioase.

Sunt două aspecte ale muncii pentru consolidarea păcii: unul vechi și altul nou. Se poate lucra pe două căi: pe linia obștei cetățenilor și în cadrul cultului respectiv. Pe linie obștească se lucrează: când se adresează tuturor oamenilor, tuturor cetățenilor, de orice naționalitate sau credință religioasă; în cadrul consfătuirilor, când reprezentantul cultului poate să ajute la formularea temei de prelucrat, în colaborare cu comitetul respectiv, prin muncă în colectiv; prin mobilizări făcute în rândurile tuturor cetățenilor; prin desbateri, pe străzi; prin organizarea de conferințe pentru cetățeni, cu programe artistice; prin muncă de agitație vizuală — fotomontaje, fotogazete: vitrină cu fotografii și articole explicative în josul fotografiilor; prin abonamente la revistele luptei pentru pace; prin articole la gazeta de perete; prin organizarea de cercuri de lectură pe fiecare stradă, cum s'a început în Raionul N. Bălcescu; prin susținerea muncii obștești în legătură cu Festivalul Mondial al Tineretului. În cadrul cultului, se poate duce muncă pentru pace prin: cuvântări din fața altarelor, la cununii, la botezuri, vorbindu-se despre progres, despre pace, despre omul cel nou în spiritul păcii, al dragostei față de Patrie.

Dl. I. Săndulescu, încheind, arată că se unește cu toate propunerile concrete ale reprezentanților diferitelor culte, în lupta pentru întărirea păcii în lume.

Cu acestea, consfătuirea Cultelor din Capitală, a luat sfârșit, într'o atmosferă de caldă însuflețire.

ASISTENT

P. S. — Lucrări consultate în referatul Pr. C. Staicu:

1. Revistele oficiale ale Patriarhiei Ortodoxe Române și ale Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor.
2. «Soborul Popoarelor» de P. S. Episcop Valerian al Oradiei.
3. «In Apărarea Păcii» pe luna Ianuarie 1953, redactor responsabil Pierre Cot.
4. Diferite numere din ziarele: Scântea și România Liberă.

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

SĂRBĂTORIREA ZILEI DE 2 AUGUST 1953

În ziua de 2 August, Sf. noastră Biserică face amintirea drept-credinciosului împărat Justinian, împărat al Bizanțului între anii 526—565.

Ctitor al marelui biserici Sf. Sofia din Constantinopol, mare organizator și legislator și mai presus de acestea, mare apărător și sprijinitor al dreptei credințe, — toate aceste mari fapte au contribuit ca amintirea lui să se perpetueze deapănarea în viața Sfintei noastre Biserici, făcându-i-se amintire de întreaga Ortodoxie în această zi de 2 August.

Întăistătorul Sfintei noastre Biserici, la intrarea în monahism a primit numele de Justinian, același cu al drept-credinciosului împărat.

Deaceia, în fiecare an, în Sfintele noastre biserici se oficiază Te-Deum-uri, pentru Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

Anul acesta, ziua de 2 August fiind într-o Duminică, după oficierea Sf. Liturghii în toate bisericile s'a oficiat în prezența credincioșilor Te-Deum pentru Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

La Catedrala Sf. Patriarhiei, Prea Sfințitul Episcop Theoctist Arăpaș, înconjurat de întreg clerul Catedralei Patriarhale, după Sf. Liturghie a oficiat un Te-Deum, de față fiind profesorii dela Institutul Teologic, Consilierii Administrației Patriarhale și ai Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, membrii Consistoriilor Bisericești, Protoiereii Capitalei, un mare număr de preoți din București, funcționarii Administrației Patriarhale și Arhiepiscopiei Bucureștilor, cum și credincioșii care în mod regulat participă la slujba dela Patriarhie.

Oficiindu-se Te-Deum-ul, Prea Sfințitul Theoctist a rostit o caldă cuvântare, referindu-se la viața drept-credinciosului împărat Justinian, cum și la activitatea Prea Fericitului nostru Patriarh, ale cărui însușiri

de mare organizator, de clar-văzător și de sprijinitor și apărător al sfințelor noastre tradiții îl impun dragostei și prețuirii din partea preoților și a credincioșilor.

După sfârșitul slujbei, toți cei cari s'au adunat la biserică în vederea acestei sărbătoriri, au mers la Palatul Patr'arhal unde, după rostirea Polihroniului și a unei scurte cuvântări a Prea Sfințitului Theoctist, au prezentat felicitări înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, asigurându-l de dragostea și devotamentul credincioșilor și al preoților.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a mulțumit tuturor, rugându-i ca sărbătorirea aceasta să fie un prilej în plus pentru preoți și credincioși, de a fi mai devotați sfintei cauze a apărării păcii, mai ales că în Capitala noastră, tocmai în această zi are loc deschiderea celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, Festival care se desfășoară sub lozinca: «Pace și Prietenie».

Pace și prietenie între oameni, pace și prietenie între popoare.

Întreaga solemnitate s'a desfășurat într'o caldă atmosferă, oferind participanților un fericit prilej pentru a-și arăta dragostea față de conducătorul lor sufletesc și devotamentul nobil în sprijinul acțiunii de apărare a păcii.

ASISTENT

CONFERINȚELE DE ORIENTARE

În ziua de 30 Iunie, 1, 2, 7 și 8 Iulie a. c., în tot cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor s'au ținut conferințele de orientare preotească.

S'a tratat tema: «Demonică doctrină militaristă-imperialistă: Neomalthusianismul.

Subiectul a fost tratat și debătut destul de larg în conferințe și cu multă documentare scripturistică și rațională. Au luat parte la discuții peste 350 de preoți, din cei 2000 cât au fost prezenți.

S'a arătat că neomalthusianismul nu este o doctrină nouă și că în trecut a fost folosită și în țara noastră, spre a convinge pe oameni de necesitatea războaielor.

În țările capitaliste, propaganda acestei doctrine se face astăzi într'o măsură mult mai mare și cu toate mijloacele de culturalizare.

Numai că mulțimile de oameni au început a-și da seama de adevăr și în loc de a se lăsa convinși de necesitatea războaielor, ele cer un pact între cele cinci mari puteri, ele cer pentru rezolvarea chestiunilor litigioase calea tratativelor, ele cer și luptă acum pentru apărarea păcii, pentru apărarea vieții.

Cei ce au luat parte la discuții au arătat cu argumente impresionante, cum în lumea cea nouă, în care se construiește o viață nouă și din care dispare exploatarea omului de către om, — nașterea de copii este încurajată, sprijinită și recompensată chiar de către Stat și că deci se arată o grijă deosebită pentru înmulțirea și bună starea oamenilor, nu pentru distrugerea lor. Nu tot așa se întâmplă în țările capitaliste. Acolo mijloa-

cele de culturalizare (literatura, presa, radio etc.), sunt folosite în mare parte -- ca și la noi în trecut -- spre a convinge pe oameni de binefacerea foamei, a epidemiilor și mai ales a războaielor și se dau soluții pentru împuținarea populației de pe glob, spre a se înfăptui un pretins echilibru demografic.

Demonică este doctrina, demonice sunt și mijloacele prin care este difuzată această doctrină, căci demonic este scopul urmărit de cei cari o propagă -- o clică de interesați și afaceriști -- cari exploatează și vor să exploateze și mai departe pe semenii lor.

Avem nădejdea că în numărul viitor vom putea să tipărim unul din referatele susținute.

Discuțiile au fost interesante și cu mult folos pentru participanți. Cei aproape 2000 de preoți, cari au fost prezenți la aceste conferințe și-au dat seama și și-au format convingerea de ticăloșia provocatorilor și ațâțătorilor la un nou război.

În ce privește rapoartele de activitate, acestea au arătat că preoțimea sprijină cu devotament viața cea nouă care se construiește în țara noastră, viață din care dispăre exploatarea omului de către om, viață care asigură bună starea celor mulți, care în mod sincer sunt încadrați și luptă pentru cauza păcii în lumea întreagă.

Conferințele au fost prezidate de delegați ai Centrului Eparhial, precum urmează:

Prea Sfințitul Antim Nica a prezidat conferințele Protopopești din orașul Ploești și Raionul Sinaia; Prea Sfințitul Theoctist a prezidat la Raionul I Mai București, Raionul Ploești și Brănești; P. C. Preot Al. Ionescu: Raionul Stalin București, Mihălești, Vidra, Vârtoapele și Fetești; P. C. Preot I. Găgiu: Câmpina și Târgoviște; P. C. Preot V. Ștefan: Bălcescu-București, și Giurgiu; P. C. Preot Gh. Pașoi: Gheorghiu-Dej, București și Alexandria; P. C. Pr. Gr. Burlușanu: Grivița Roșie București, Găești, Vidra și Răcari; P. C. Prof. D'ac. Nic. Nicolaescu: Crevedia; P. C. Prof. Diac. Vintilă Popescu: Pucioasa, Muscel, Slobozia; P. C. Protopop Vlaiculescu: Teleajen; P. C. Preot Al. Petcu: T. Vladimirescu-București, Oltenița și Snagov; P. C. Preot. Al. Zamfirescu: Lenin-București, Cricov și Urziceni; P. C. Pr. Gh. Bejgu: 23 August- București, Călărași, Topoloveni, Lehliu; P. C. Preot Șerbănescu: Zimnicea; P. C. Preot Marcel Mihailescu: Roșiorii de Vede.

REDACTIA

REDESCHIDERE DE BISERICĂ

Duminică 31 Mai a. c., s'a făcut redeschiderea bisericii parohiale din comuna Fundulea, raionul Brănești, regiunea București.

Construită în anul 1860, relativ mică, fără sânnuri, deservind o parohie mare, biserica din Fundulea avea nevoie de reparațiuni și de spălarea picturii peste care vremurile au așternut straturi groase de fum.

În primăvara acestui an s'a executat din nou soclul în «fresco», s'au instalat trei ventilatoare, s'a vopsit mobilierul și s'a spălat pictura — aceasta de către însuși autorul ei, Dl. I. Dogărescu.

Biserica se impune prin curățenie și eleganță și este mult frecventată de credincioși.

Slujba de redeschidere a fost oficiată de P. C. Pr. Gheorghe I. Bejgu, consilier administrativ cultural al Sf. Arhiepiscopii, ajutat de soborul format din următorii preoți: Gheorghe Dinescu, protoiereul raionului respectiv, Ion Băltărețu, parohul local, Gheorghe Dode, ajutător al parohiei și P. C. Arhidiacon Decebal Serpeșanu, dela Biserica Domnița Bălașa din București.

Predica zilei a fost rostită de P. C. Protopop Gh. Dinescu.

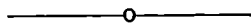
După înțonarea polihronului pentru I. P. S. Patriarh, Membrii Președintelui, Conducătorii Statului și pentru donatorii, miluitorii, sprijinitorii și făcătorii de bine ai sfântului locaș, a vorbit C. Preot Ion Băltărețu, făcând un scurt raport asupra lucrărilor de spălare a picturii și aducând mulțumiri I. P. S. Patriarh Justinian, soborului, epitropiei și consiliului parohial, precum și enoriașilor care — într'un timp atât de scurt — au realizat o lucrare atât de măreață.

În cuvântul de încheiere, a vorbit P. C. Consilier Gh. Bejgu, despre biserica-locaș de închinare; despre lucrarea de împodobire a sfintelor locașuri, ce se desfășoară sub conducerea I.P.S. Patriarh și în cadrul adevăratei libertăți religioase asigurată de Statul nostru de democrație populară și despre datoria patriotică cu privire la lucrările de îngrijire a hodelor, strânsul recoltei și predarea la timp a cotelor de cereale, contribuind în acest fel la acțiunea sinceră în lupta pentru apărarea păcii.

P. S. Sa aduce binecuvântarea I. P. S. Patriarh Justinian, tuturor osârduitorilor la împodobirea sfintei biserici.

La această solemnitate a asistat și Dl. Victor Brătulescu, dela Comisia de pictură bisericească a Administrației Patriarhale.

CRONICAR

DE HRAMUL SF. MĂNĂSTIRI ZAMFIRA

Cu prilejul hramului bisericii mari a Sf. Mănăstiri Zamfira din raionul Ploești, în ziua de 14 Mai a. c., — Înălțarea Domnului, s'a desfășurat în această Sf. Mănăstire o adevărată sărbătoare pentru monahiile trăitoare acolo și pentru toți cei din afară, veniți să se roage lui Dumnezeu în acest mediu de înaltă trăire duhovnicească.

A asistat un însemnat număr de credincioși din comună și din cele mai depărtate sate ale Văii de Nord a Teleajenului.

La slujba din ajun și din ziua hramului au participat P. Cuv. Protos. Urpasian Popa, Exarhul Sfințelor Mănăstiri din cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, PP. CC. Protopopi Vasile Constantinescu, al raionului Ploești și N. Tacea al raionului Cricov, împreună cu preoții mănăstirii și alți preoți din parohiile învecinate.

Cu prilejul acestei mărețe sărbători, preoțimea din cuprinsul raionului Ploești — prin P. C. Protopop Vasile Constantinescu — a dăruit Sfintei Mănăstiri 1000 lei pentru nevoile gospodărești ale mănăstirii și câte 50 lei la cinci dintre maicile sărace ale acestei așezări monahicești.

Fapta frumoasă a preoțimii raionului Ploești — la îndemnul protoiereului ei — o înregistrăm cu vie satisfacție și o dăm de exemplu tuturor celor care apreciază rolul de mare însemnătate al sfințelor mănăstiri în viața Bisericii noastre Ortodoxe.

CRONICAR

— 0 —

SLUJITORI AI BISERICII ADORMIȚI ÎNTRU DOMNUL

† Pr. ILIE DUMITRU

La 3 Februarie 1953 a încetat din viață, după o grea suferință, Preotul Ilie Dumitru, dela parohia Sf. Anton-Bereasca din Ploești.

Născut în comuna Tomșani, raionul Cricov, regiunea Ploești, în anul 1909, trece în lumea veșniciei în vârstă numai de 44 ani.

A fost hirotonit preot pe seama parohiei Verbila, raionul Cricov, în anul 1934. Se transferă în anul 1941 la parohia Sf. Anton-Bereasca din Ploești.

Preotul Ilie Dumitru a fost un element distins al clerului. Pătruns de misiunea preoțească, a reușit printr'o muncă stăruitoare și deosebit tact, să strângă în jurul bisericii pe credincioșii pe care i-a păstorit cu zel și demnitate.

A reușit să facă din parohia Sf. Anton-Bereasca, înființată în anul 1941, o parohie model. Bun gospodar, a stăruit pentru înjghebarea unei capele, înzestrând-o cu cele necesare cultului. Bine pregătit, bun vorbitor, a reușit să determine o viață nouă în rândurile credincioșilor săi.

Prin perseverență și necurmată stăruință a biruit greutățile ce se ivesc în mod inerent la înființarea unei parohii.

Suferind fiind, nu a încetat de a se preocupa de îndatoririle legate de misiunea sa de îndrumător al credincioșilor săi, până în ultimile clipe ale vieții sale.

Comportarea sa demnă, sufletul său curat, sinceritatea și modestia sa, l-au făcut apreciat și iubit de preoțimea ploeșteană cum și de toți cei ce l-au cunoscut.

Prohodit de un sobor de preoți, în frunte cu P.C. Protoiereu Al. Vlaiculescu, înconjurat de mulțimea credincioșilor pe care i-a păstorit cu atâta dragoste, după ce Pr. Simion Țugui i-a zugrăvit viața sa de preot, de om, de soț și de părinte devotat al celor patru copii ai săi, a fost condus la locul de veci.

† Pr. VINCENTIU POP

Joi 2 Aprilie a. c. a încetat din viață Pr. Vincențiu Pop, dela parohia Sf. Vineri din Ploești.

După o scurtă suferință și o lungă activitate pe toate tărâmurile, Pr. Vincențiu Pop a trecut pragul vieții, la vârsta de 69 ani, odihnindu-se, în sfârșit, de atâta zbucium.

Originar din Sâmbăta de Sus a Făgărașului, a păstorit o bună vreme în părțile Ardealului. A suferit priverbia pr. mului război mondial.

După încetarea războiului, s'a transferat la parohia Berceni, apoi la Albești-Muru, în preajma Ploeștilor. Calitățile sale de păstor îmbrățișează o activitate rodnică, al cărei fruct sunt:

1. O biserică în satul Vadul Părului, și
2. O școală în satul Muru.

Din anul 1925 este numit Protoiereu și-și menține această funcție 14 ani. În anul 1928 este transferat la biserica Sf. Vineri din Ploești, unde funcționează ca preot ajutător, paroh și pensionar, până în clipa morții.

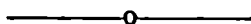
A avut o viață plină de muncă, de răsplătă a muncii, de iubire a creștinilor pe care i-a păstorit—cu greutate învinse și cu răbdare—și de dureri, care, fatal, sunt legate de oameni. Până în clipa din urmă și-a îndeplinit datoria, îndrumând și muncind, lăsând astfel o icoană vie de păstor devotat Mai-Marelui Păstorilor, Domnului nostru Iisus Hristos și turmei Sale.

La prohodirea sa a participat o mulțime de creștini, emoționată de această pierdere și un sobor de preoți din Ploești, în frunte cu P.C. Protoiereu Al. Vlaiculescu și P.C. Protoiereu V. Constantinescu.

După serviciul funebru, Pr. Vasile Nicolescu, parohul bisericii Sf. Vineri, a zugrăvit această icoană de preot vrednic, făcând amintire de toate faptele bune, săvârșite într'o viață întreagă de Pr. Vincențiu Pop.

Ultima predică a P.C. Sale și cea mai strălucită din viața sa, cea mai emoționantă fiindcă este mută; cea mai ascultată fiindcă este legată de toate evenimentele vieții sale; cea mai pilduitoare, fiindcă are pecetea întregii sale vieți, este aceasta a plecării sale din această lume.

Sicriul a fost purtat apoi de preoți, epitropi, consilierii parohiei, în jurul bisericii pe care a iubit-o, în care a slujit, pe care a reparat-o și a infrumusețat-o.

† Pr. MARIUS CONSTANTINESCU

În zorii zilei de 11 Mai a.c., s'a stins din viață Preotul Marius Constantinescu, Inspector Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor și paroh al bisericii Bradu Boteanu din Capitală, vrednic slujitor al altarului și luptător activ pentru cauza păcii.

S'a născut la 21 Februarie 1900, în orașul Craiova, dintr'o familie modestă, tatăl fiind funcționar și mama casnică, și-a început și continuat studiile în Capitală, urmând cursul primar la școala Sf. Voievozi, Seminarul Central și Facultatea de Teologie. A trecut examenul de capacitate pentru învățământul religios secundar, fiind mult timp profesor de religie.

Hirotonit diacon la 24 Decembrie 1925, a ilustrat cu vocea sa profundă și caldă de bas, slujbele ce s'au oficiat la biserica Amzei, până la 19 Februarie 1939, când a fost hirotont preot și numit paroh al bisericii Bradu -Boteanu. Pe aceeași dată a fost hirotont duhovnic, iar la 4 Iulie 1940, econom stavrofor. A urmat cursurile de îndrumare misionară, seria II-a, obținând calificativul 9,66, la examenul de promovare.

A urcat pe rând treptele înalțelor demnități bisericești. Dela 1928 — 1 Aprilie 1940 a fost secretar al Facultății de Teologie d'n București. A fost revizor eparhial dela 1 Aprilie 1940—1 Iunie 1943, când a fost numit Consilier referent administrativ al Arhiepiscopiei Bucureștilor, demnitate ce-a ocupat-o până la 1 Martie 1948.

Dela 1 Ianuarie 1952 a fost Protoiereu al raionului 1 Mai din Capitală, iar dela 1 Martie a.c. și până în ceasul năprasnic al morții, inspector eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Meritele sale personale, înalta sa distincție sufletească, devotamentul și loialitatea față de orice cauză dreaptă, l-au impus atenției celor trei Patriarhi ai Bisericii Ortodoxe Române, care l-au chemat ca sfetnic apropiat, încredințându-i demnități bisericești, de care s'a achitat cu toată râvna și competența.

Pe lângă miile de admiratori, pe lângă nenumărații săi prieteni, el lasă în urmă o soție și două copile, oțelite prin pilda vieții sale de a cuceri viața prin muncă și rugăciune.

În biserica Boteanu, la catafalcul vrednicului și talentatului păstor, au venit și s'au închinat pentru od'na sufletului său cete de credincioși,

iar preoții au străjuit zi și noapte, înălțând rugăciuni, în fumul de tămâie ce se îndrepta spre ceruri.

În sala Consistoriilor, unde până în ultima clipă a vieții sale a lucrat pentru ridicarea disciplinei și prestigiului clerului, chipul său îndoliat, încenjurat de flori, străjuia ședințele consacrate acestei dureroase pierderi.

Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, al cărei inspector eparhial a fost; Protoieria raionului 1 Mai, pe care a condus-o; Protoieria raionului I. V. Stalin, al cărei membru era, au chivernisit, cu toată cuviința, prohodirea și îngroparea acestui vrednic părinte și duhovnic, depunând cununi de flori, expresie a nețărmuritei recunoștințe pentru serviciile aduse de el Bisericii.

P.S. Episcop Dr. Antim Nica, Vicar Patriarhal, înconjurat de un impunător sobor de preoți dintre Consilierii Patriarhali și Arhiepiscopali, a oficiat slujba prohodului, în prezența familiei, credincioșilor înlăcrimați și a reprezentantului Ministerului Cultelor, Dl. Director Marin Sulică, precum și ai Institutului Teologic de grad Universitar din Capitală.

Din sobor au făcut parte: Pr. I. Găgiu, director și Pr. Grigore Bur-lușanu, Consilier, din partea Administrației Patriarhale; Pr. Al. Zamfirescu și Pr. Gh. Bejgu, Consilieri, din partea Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor; Protopopii: N. Dragomirescu, Tr. Costea și D. Ciocan; Preoții: Gh. Iliescu, Gh. Dimulescu, Gh. Popescu-Lahovary, Grigore Miron, Virgil Godeanu, Nicolae Cosma și Arhidacnii Anton Uncu, N. Trofin, Evghenie Dascălu și Teodore scu.

Răspunsurile la sluba înmormântării au fost date de corul bisericii și de Corala preoților din București.

Au luat cuvântul, exprimând regretul și omagiul lor: Pr. N. Cosma, dela parohia Precupeții Noi; Dr. Gheorghian; profesor universitar Justin Moiescu; Directorul Cabinetului din Ministerul Cultelor, Dl. Marin Sulică; P.S. Episcop Dr. Antim Nica, Vicar Patriarhal, iar la mormânt Pr. Dr. Virgil Godeanu.

Spicuiam câteva fragmente din cuvântările lor, pentru ilustrarea personalității Preotului Marius Constantinescu, ce ne-a părăsit atât de timpuriu.

În numele preoților din Capitală, Pr. N. Cosma, în accente emoționante a spus:

«Duminica trecută Părintele Marius a săvârșit dumnezeiasca Liturghie, parcă mai frumos ca oricând în viața lui de preot. El însuși a mărturisit alor săi, că s'a simțit împăcat și fericit de starea de adâncă reculegere în care credincioșii i-au urmărit slujba Sfintei Liturghii.

Nu bănuia Părintele Marius că aceasta îi va fi ultima lui Liturghie; iar împărțășirea cu dumnezeieștile Taine, ultima lui cuminecătură.

Dar nici nu bănuia că ultimul revărsat de zori al vieții lui de aici va fi și primul al vieții de dincolo. Pentru că viața lui a asfințit în orizontul lumii pământene în plina desfășurare a puterilor ei creatoare, la o vârstă când experiența este mai bogată și roadele ei mai folositoare, când la vârsta de 53 ani ochiul minții le vede pe toate mai limpede, mai departe și mai adânc.

Învrednicit de Dumnezeu cu un chip încuviințat, oglindire aleasă a frumuseții lui lăuntrice, Părintele Marius a stat în fața sfântului Jert-

felnic ca un adevărat vestitor al voiei lui Dumnezeu între oameni, dăruind fără scâzământ marile lui însușiri, Bisericii și credincioșilor ei. Căci, fie în veci pomenitul Părinte Marius, a iubit cu neasemuită râvnă podoaba Casei Domnului, și locul sălășluirii slavei Sale, având frăția lui, încredin-

† Pr. Marius Constantinescu

țarea neclintită că în Biserica slavei lui Dumnezeu, în cer ni se pare a sta».

Și a continuat astfel: «Căci iubitul nostru frate Marius a fost înzestrat de Dumnezeu cu o voce profundă, nobilă, impresionantă, de un dramatism pătrunzător, care reușea fără efort să stăpânească și să unifice sufletele credincioșilor».

Încă din tinerețe, apreciat pentru excepționalul său talent, el a fost stăruitor rugat de marii cântăreți ai țării noastre să onoreze Opera Română. Dar el a răspuns cu modestia ce-l caracteriza: «Ceeace mi-a dăruit Dumnezeu, lui Dumnezeu se cade să-I dăruiesc. Eu m'am pregătit pentru preoție și vreau să mor preot». Și preot i-a ajutat Dumnezeu să-și încheie viața.

Biserica Ortodoxă Română, arta românească, preoții Capitalei și mai ales biserica în care a slujit 28 de ani, pierde prin plecarea lui din viață o personalitate de înaltă valoare.

În credință și în nădejde, în curăție și vrednicie preotească cu evlavie te-ai oșebit pururea, pomenite frate».

Vorbește apoi octogenarul Dr. Gheorghian în numele credincioșilor, care, profund m'șcat, arată cât de mult a fost iubit Părintele Marius de credincioșii săi, pentru minunatele slujbe dela biserica Boteanu și pentru calitățile lui sufletești.

În numele Institutului Teologic, al cărui secretar a fost, vorbește Dl. Profesor Justin Moisescu, care scoate în evidență munca deosebită a Părintelui Marius pe tărâm social, ceea ce dovedește cât de înțelegător a fost el la durerile și nevoile celor mulți.

Dl. Marin Sulică aduce din partea D-lui P. Constantinescu-Iași, Ministrul Cultelor, condoleanțe familiei și exprimă profunde regrete pentru marea pierdere.

Seria cuvântărilor o încheie P.S. Antim în numele Sf. Arhiepiscopii. P.S. Sa arată profunda durere a tuturor celor care l-au cunoscut și apreciat pe Părintele Marius și pierderea pe care o suferă Biserica prin plecarea lui dintre noi.

«După «Veșnica pomenire» și înconjurarea Sfintei biserici, preoții și credincioșii au condus pe Părintele Marius la locul de veci, unde pe marginea gropii a vorbit Părintele Virgil Godeanu, spunând următoarele:

«Venim aci din partea colegilor tăi, colegi ai neuităților ani de studenție, ani în care se leagă cea mai temeinică, mai aleasă și mai frumoasă prietenie, cimentată apoi an de an, prin munca de pastorație în ogrorul lui Hristos, căruia tu I-ai slujit până la jertfelnicie; venim din partea acelor colegi cari în blânda și caldă lumină a toamnei lui 1921 ne întâlneam prima oară în sala Facultății de Teologie, plini de entuziasm, de voieșie, de viață și dornici de a învăța teologie înaltă; venim acum să-ți dăm sărutarea cea de pe urmă, să te prohodim cu plângere și cu durere și să te conducem pe calea, pentru tine fără de întoarcere în lumea aceasta, de unde ne vom despărți: noi ne vom întoarce cu sufletele pline de mâhnire spre truda noastră, iar tu să mergi pe calea plină de lumină a Tatălui Ceresc, spre a continua să acompanyezi cu vocea ta splendidă, ce-tele de Arhangheli și de Sfinți, să cânti neîncetat «osana» lui Dumnezeu, căruia tu I-ai slujit în biserica Boteanului.

Am venit să te plângem acum, noi cari am cântat împreună cu tine, în corul studenților teologi, la «Carmen», în corala preoților.

«Fără de veste și-a venit înfricoșatul ceas al morții», și noi te vedem acum «fără de glas și fără de suflare». Am venit să dăm glas durerii care ne copleșește pe noi ca și pe toți de-aproape ai tăi: soție, copii și rude, prieteni și cunoscuți.

Ne vedem... — sunt de atunci aproape 32 de ani — în pauzele dintre prelegerile profesorilor, fredonând corurile învățate în Seminar, formând apoi, sub conducerea lui Nicolae Lungu, primul cor al studenților teologi, cari au avut curajul să dea — pentru prima dată — un concert la Ateneul Român, închinat marelui poet Mihail Eminescu.

Te vedem pe tine, Marius, cu figura ta senină, cu ochii tăi albaștri, luminați de o tainică strălucire atunci când dădeai drumul notelor tale pline; te vedem pasionat după muzică, până la uitarea de tine.

Aceeași pasiune ai avut-o până în ultima zi, cântând Sfânta Liturghie în Duminică în care ți-ai dat obștescul sfârșit. Era cântecul bardului, cântărețului care «smulgea din alte lumi a lui cântare».

Talantul cu care te-ai împodobit Dumnezeu l-ai folosit într-o preamărire a lui Dumnezeu, dela care l-ai primit. Cu acest talant, vocea ta neuitată care ne vrăjea și ne înfiora pe toți cu fiorul artei și cu râvna ta protească ai adus multe suflete la picioarele lui Dumnezeu.

Preoția ta a fost dusă cu sfințenie și cu vrednicie. Ai slujit lui Dumnezeu cu toată ființa ta, cu «toată inima, din tot cugetul și cu toată virtutea». Ai fost un chip de preot reprezentativ.

Familiiile, ca și indivizii, — spune Sf. Grigore de Nazianz în cuvântarea funebră rostită în onoarea Sf. Vasile cel Mare —, au fiecare o trăsătură caracteristică și o istorie, mică sau mare, ca un fel de moștenire dela înaintași, pe care o transmite mai departe urmașilor».

*

Viața preotului Marius Constantinescu a purtat pecetea unei pietăți de o curățenie prea cunoscută nouă tuturor celor de față, clerici și laici, pentru ca să mai fie nevoie de a o ilustra cu exemple.

Discreția și modestia cu care și-a desfășurat activitatea lui ne-ar demonstra dacă am încerca să dăm în vileag acum și aci meritele sale.

Purta cu sine o discreție, o demnitate impunătoare. Un vultur care plutește peste înălțimi nu face eforturi. Zborul său planat decurge armonios, lin, majestuos.

Ființa lui era cumpănită din buchetul virtuților și calităților creștine. Un om de caracter, egal cu sine însuși în toate împrejurările, înțelept, cumpătat, bun, drept, cinstit, cuviincios, natural, de o finețe și o blândețe îngerească, plin de tact, corect în toată ținuta și actele sale, Părintele Marius avea în el un simț al măsurii și un stil, pe care toți l-am admirat și mulți l-au luat ca model. Era seniorul și mândria seriei noastre, în vremea de studenție și a rămas, pentru noi și pentru mulți alții, același senior drag și stimat.

Calitățile lui, prestigiul lui l-au impus dela sine și l-au promovat în toate slujbele la care a fost chemat, și el le-a onorat cu priceperea, cu tactul, cu competența, cu spiritul său de dreptate.

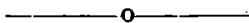
«Cine se va sui în muntele Domnului sau cine va sta în locul cel sfânt al Lui, decât «cel nevinovat cu mâinile și curat cu inima». Preotul Marius Constantinescu a căzut ca un stejar lovit de trăsnet, slujind Domnului și muncind pentru frați, până în ultima clipă, corect, cinstit și după dreptate. Pentru aceasta Dumnezeu i-a dăruit sfârșit creștinesc, fără pătimire și cu pace.

«Intru credință și în dragoste, în nădejde și în blândete, în curățenie și întru vrednicie preotească, te-ai înfrumusețat cu bună cinste. Pentru aceasta, Prea Veșnicul Dumnezeu, căruia I-ai slujit, va așeza sufletul tău în loc luminos și vesel, unde dreptii se odihnesc și vei dobândi dela Hristos iertare și mare milă».

I.P.S. Patriarh Justinian aflându-se la Sofia, în fruntea delegației Bisericii Ortodoxe Române, care asista la intronizarea I.P.S. Chiril ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Bulgare, aflând trista veste despre moartea Părintelui Marius Constantinescu, profund impresionat, a trimis familiei dispărutului o telegramă de condoleanțe cu următorul conținut:

«Cu durere am aflat de trecerea neașteptată la cele veșnice, a soțului Dv. și vrednicului Nostru colaborator, pentru care primim condoleanțe și rugăm pe Bunul Dumnezeu ca să vă mângâie în această încercare».

REDAȚIA

† Pr. NICOLAE MEDIANU

În ziua de 6 Iunie 1953, orele 9,30 dimineața, s'a stins din viață Preotul Sachelar Nicolae Medianu, parohul bisericii Drajna de Jos, din raionul Teleajen, regiunea Ploești.

Figură distinsă a preoțimii raionului Teleajen, cu aleasă vocație preotească, Pr. Nic. Medianu se bucura de o deosebită apreciere în rândul preoțimii raionului Teleajen și în rândul enoriașilor săi.

Și-a purtat cu demnitate și căldura evanghelică chipul său de preot și a cinstit prin bunătatea și blândetea sa misiunea de slujitor al Bisericii noastre Ortodoxe.

A fost înmormântat Marți 9 Iunie 1953, în cimitirul parohiei Drajna de Jos, lângă tatăl său, Pr. Dumitru Medianu, înaintașul său la această parohie.

Slujba înmormântării a fost oficiată de un sobor de 21 preoți din raion, în frunte cu P.C. Protoiereu Constantin Nichita și în prezența unei asistențe alcătuită din enoriași, prieteni ai dispărutului și credincioși din împrejurimi.

Cu acest prilej, P. C. Protoiereu Const. Nichita a adus cuvânt de mângâiere familiei și de îmbărbătare credincioșilor, pentru pierderea ce au încercat-o.

Au luat cuvântul: C. Pr. Petre Pandelescu de la parohia Râncezi, C. Pr. Ioan Vasilescu, pensionar și coleg cu decedatul, precum și un consilier parohial, aducând deasemeni omagii preotului dispărut.

CUPRINSUL

Pagina

<i>Redacția</i> , 23 August zi de importanță istorică în viața Statului și a Bisericii noastre	443
--	-----

INDRUMARI PASTORALE

<i>Pr. Alex. Pețou</i> , La Schimbarea la Față	455
<i>Pr. Const. Moise</i> , La Duminică XXV după Rusali	460
<i>Pr. M. Constantin</i> , La Duminică XXVIII după Rusali	464

PENTRU APARAREA PACII

<i>D. V. Sădeanu</i> , Conștiința omenirii a triumfat	468
<i>Redacția</i> , Lucrările sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, dela Budapesta	473
<i>T. N. Manolache</i> , Al Treilea Congres Mondial al Tineretului și Studenților și al Patrulea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie	482
<i>Asistent</i> , Consfătuirea cultelor din Capitală, pentru Pace	491

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

<i>Redacția</i> , Sărbătorirea zilei de 2 August 1953	501
<i>Redacția</i> , Conferințele de orientare	502
<i>Cronicar</i> , Redeschidere de biserică	503
<i>Cronicar</i> , De hramul Sf. Mănăstiri Zamfira	504

SLUJITORI AI BISERICII ADORMIȚI ÎNTRU DOMNUL

† <i>Pr. Ilie Dumătru</i>	505
† <i>Pr. Vincențiu Pop</i>	506
† <i>Pr. Marius Constantinescu</i>	507
† <i>Pr. Nicolae Medianu</i>	512

